

TÜKENMİŞ günahkârlar

SOMME SKETCHER

SOMME SKETCHER

TÜKENMİŞ günahkârlar

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Çeviren: Doğa Şarlayan

MARTI

SOMME'DEN BİR NOT

Sevgili Okuyucu,

Tükenmiş Günahkârlar'ın bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim! Umarım siz de bu kitabı okumayı benim yazmayı sevdiğim kadar seversiniz.

Tükenmiş Günahkârlar'ın bir düetin ikinci kitabı olduğunu hatırlatmak isterim. Penny ve Rafe'nin hikâyesi Mahkûm Günahkârlar ile başlıyor. Eğer İsimsiz Günahkârlar'ı okumadıysanız, önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim çünkü olay örgüsünün büyük bir kısmı o kitaptan bu kitaba taşınıyor.

Okumaya başlamadan önce bu kitabın karanlık bir aşk romanı olduğunu bilmelisiniz. Kitapta; alkolizm, intihar, cinayet, cinsel saldırı ve çocuklara yönelik cinsel saldırı gibi birçok tetikleyici unsur bulunmaktadır. Lütfen, sorumluluğun tamamen sizde olduğunu unutmayın.

Sevgiler,

Somme x

BÖLÜM

Bir

Penny

Raphael barın diğer tarafındaki koltukta otururken bende tezgâhın hemen arkasında duruyordum. Gözlerini başımın arkasındaki duvara dikmiş, şişmiş parmaklarının arasında bir poker fişi çeviriyordu.

Ortalık bu kadar kana bulanmak için fazla temizdi. Çok parlak ve çok sessiz. Vücudundan damlayan günahların -bazıları ona ait, bazıları da değil- ayaklarının dibindeki halıyı kırmızıya boyadığını neredeyse duyabiliyordum.

Terli avuçlarımı bara yaslayıp yutkundum.

"Birini aramamı ister misin? Kardeşini falan?" Dudakları neşeden yoksun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gabe'in kanlı, çıplak bedeninin görüntüsünü ve ön camdan üzerime diktiği tehditkâr gözlerini hatırladığımda ansızın ürperdim. "Diğer kardeşini yani."

Başını bir kez reddedercesine salladı.

Pekâlâ.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip şöminenin üzerindeki antika saatin birkaç vuruşu boyunca Raphael'e baktım. Gözlerimi karmakarışık siyah saçlarında ve açık yakasında gezdirdim. Yata bindiğimiz anda centilmen kişiliğini bir arada tutan dikişleri söküp atmıştı. *Yaka iğnesi ile kol düğmelerini.* Yüzme platformunun üzerinden sekerken, Pasifik'te kaybolmadan önce onları yakalamayı başarmıştım. Şimdi titreyen elimin yanındaki elmas zarlı kol düğmesine bakarken nasıl olup da birilerini kandırabildiklerini merak ediyordum.

Kriz geçirmek böyle bir şey miydi? Ben nereden bilecektim ki? Son anlarına kadar annem koridordaki pikabın önünde çırılçıplak halde dikilirken Whitney Houston'ın en yürek burkan aşk şarkılarına eşlik ederek ağlamış; babam ise kafasını defalarca kez banyo aynasına geçirmişti. Ancak yine de ölümleri yavaş oldu. Bu geldiğini görmediğim ani bir çatlaktan ziyade, beklediğim türden bir çöküştü. Kol düğmesinden başımı kaldırıp Raphael'e döndüm ve bana doğru baktığını görünce irkildim. Kısılan gözleri hayatta kalma içgüdünüzü harekete geçiren türden bir umursamazlıkla kararmıştı. Bir yabancının gözünde görseniz yolun karşısına geçmenize ya da *Uber*'den atlamanıza neden olacak türden.

İçki duvarına döndüm. Yüz ifadesi beni korkuttuğundan değildi ancak bacaklarımın arasındaki boşluğu ısıtmaması gerektiğine emindim. Midem bulanıyordu.

İlk yardım çantası ile bir şişe *Smuggler's Club* viskisine uzandım.

"Votka."

Omuzlarım kasıldı. "Ne zamandan beri votka içiyorsun?"

"Viski içersem beni öpmeyeceğini söylediğinden beri."

Yakıcı bir gelgit başımın dönmesine ve karnımın ısınmasına neden oluyordu. Bu his, arkamı dönüp gözlerinde neşeden bir iz bulamadığımda daha da yoğunlaştı.

Barın arkasından çıkıp onun yörüngesine girdim. Kalbim her adımda biraz daha hızlı atıyordu. Beni takip eden bakışları bacaklarımı gördüğünde sertleşti.

"Üzerine bir şeyler giy, Penelope. Adamlarım gemide ve bugün başka kimseyi öldürmek istemiyorum." Koltuğunda geriye doğru yaslandı ve yaralı elini dikkatsizce saçlarında gezdirdi. "Sikeyim, o kahrolası kalçalar," diye mırıldandı yeniden duvara döndüğünde.

Öldürmek. Demek Blake ölmüştü. Tanrım, belki de sadece küçük bir beyin sarsıntısı falan geçirmiştir diye düşünüyordum. Bu kadar kötü ne yapmış olabilirdi ki?

Blake'in cesedinin Raphael'in arabasının kaputuna çarptığında çıkardığı sesle uyandığım için hâlâ şoktaydım. Bir adam üzerimdeki şort ve yarım atleti cinselliğe alet ediyorsa bunun kendi kahrolası sorunu olduğu konusunda tartışacak halim yoktu. Kadınlığım dışında her yerim uyuşmuş halde, kanepenin kolunda duran battaniyeyi alıp etrafıma sardım. İçki ile ilk yardım çantasını sehpanın üzerine bırakıp barın güvenli kollarına dönmeye niyetliydim. Ancak Raphael'in kolu yukarı fırlayıp bacaklarımın arkasına dolandı ve beni kucağına çekti.

Kalbim düzgün atamayacak kadar yavaşlamıştı. Kumaşın üzerinden içime işleyen vücudunun ısısıyla gözlerim kararadı. Çok sert, çok sıcaktı ve tehlike bedeninden elektrik dalgaları gibi yayılıyordu.

Belimdeki kavrayışı sıkılaştığında gözlerim aşağı düştü. Kol

düğmelerinden kısa bir süre sonra ceketini de üzerinden çıkarmıştı. Gömleğinin kıvrılmış kollarından elleri gibi kanla kaplı dövmeli teni ortaya serilmiş durumdaydı. Karo Kralı beklentiyle bana bakıyordu.

Arkamı dönüp ilk yardım çantasını aldım. Omzuma çarpan kalp atışları ve boğazımı gıdıklayan sıcak, ağır bir nefes varken umursamaz davranmak kolay değildi. İfadesiz yüzüm beyaz ve kırmızı kutuyu açarken parmaklarımın titremesiyle anında darmadağın oldu.

Boş gözlerle içindeki yabancı nesnelere baktım. "Bekle biraz. Bunu *Google*'da aratmam lazım."

Kalçamdaki kanlı parmakları hızla ayaklanmama engel olmuştu. "Berrak sıvı, tuzlu su solüsyonu. Pamuğu içine batır." Büyük, yaralı elini bacağımın kıvrımında gezdirdiğinde göğsüm yakıcı bir hisle ürperdi. "Ve ellerimi temizle."

Görevime zar zor odaklanabiliyordum. Bakışları altında kızarmak ve kalçamdaki eli beni hiç etkilemiyormuş gibi davranmakla meşguldüm.

Pamuğu eklemlerine bastırmak üzereyken duraksadım. "Bu acıtabilir."

Boğuk bir şekilde güldüğünde kulaklarım neredeyse alev alıyordu. "Atlatacağımı düşünüyorum."

Burnumu kırıştırıp beceriksizce yaralarını temizledim. Raphael'in bakışları yanağıma baskı yapmaya devam ediyordu. Aramızdaki gerilim hareketlerimi yavaşlatacak kadar arttığında, "Ellerini kirletmemekle övünen bir adama göre, ilk yardım çantasını kullanmayı iyi biliyorsun," dedim.

Bu sefer gülüşü daha yumuşaktı. "Ben haydutlarla dolu bir ai-

leden geliyorum. Zamanında birkaç kurşun yarasından fazlasını sardım."

Nasıl bir iş çıkardığımı incelemek için sağ elini kaldırdı ve yeterince iyi olduğuna karar verdiğinde parmaklarını bacağımdan yukarı kaydırıp karnımın alt kısmına yerleştirdi. Hırpalanmış serçeparmağının kasıklarımın üzerinde durduğunu hissetmek, içimde bacaklarımı birbirine sürtme isteği uyandırıyordu. Dudaklarımdan dökülen bir sonraki nefes titrek ve düzensizdi. Temizleyebilmem için sol elini üzerimden çekti.

Daha fazla pamuğu tuzlu suyla ıslatırken, "Artık sen de bir haydutsun," diye mırıldandım. "Blake ne yaptı?"

"Beni kızdırdı."

Yutkundum. "Sen de onu öldürdün."

Avucunu karnıma daha sert bastırdı ve çenesini omzuma yasladı.

"Kendisine ait olmayan bir şeye bakıyordu."

Derin sesi öyle dipsizdi ki, kısa bir an için gözlerimi kapatıp kendimi içine bıraktım. *Benden mi bahsediyordu?* Blake arabaya kaputun üzerine yığılıp beni uyandıracak kadar yakındı. Bu ve genel olarak bana karşı ürkütücü davranışları, *bana* bakıyor olmasını makul kılıyordu. Fakat Raphael'in bunu söyleme şekli omurgamın kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Sözleri ağır bir imayla birlikte geliyordu. *Bana ait olan bir şeye.*

İçim hem panik hem de öfkeyle dolmuştu. Sürekli tüm kıyafetlerini dişlerimle parçalamak için vahşi bir dürtü duyuyor olmam, erkekler hakkındaki tüm inançlarımı aniden pencereden dışarı attığım anlamına gelmiyordu. Hiçbir erkek Raphael Visconti kadar... *başımı döndürmemişti.* Ancak bu birdenbire *ona ait*

olduğum anlamına gelmiyordu.

Raphael yalnızca bir anomaliydi. Bir istisna olamazdı.

Islak pamuğu bırakıp ona bakmak için döndüm. Tanrım, çok yakındı. Burnum neredeyse onunkine değecek kadar yakın. Titrek nefeslerimi bastırıp gözlerimi sertçe üzerine diktim.

"Sana da ait değilim."

Dudakları neşeden yoksun bir gülümsemeyle gerildi. "Seni istemiyorum, Penelope." Umursamazlığı canımı yakmaya vakit bulamadan eli çeneme uzandı ve parmaklarıyla kavradı. "Ama yine de seni alacağım ve sonra seni mahvedeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Adil olan bu," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Korkunç bir dehşet duygusu omuzlarımdan yukarı yükseliyor ve boynumu sıkıyordu. "*Neden?*" dedim sessizce.

Bir an bile duraksamamıştı. "Çünkü senin beni mahvetmen an meselesi."

Verecek bir cevabım yoktu ancak önemli değildi. Sıcak eller kalçalarımın altına girip beni kaldırana ve odadan dışarı taşıyana kadar hiçbir şey söyleyememiştim.

BÖLÜM

İki

Penny

Meşe kaplı duvarlar, krem halılar ve kandamlaları bir sisin içinde geçip gitmişti. Raphael'in gömleğinin açık yakasından vahşi başını uzatan yılanla göz göze geldiğimde boynunu sıkıca kavradım.

"Nereye gidiyoruz?" Kalbim çoktan biliyordu.

"Yatak odama."

"*Neden?*" diye fısıldadım.

Kollarını kalçalarımın altında hareket ettirdi. "Seni becerebilmem için, Penelope. Başka neden olsun ki?"

Sorunun cevabını ben de biliyordum ancak bu durum tenimi karıncalandıran şoka engel olmamıştı. Kelimeleri dile getiren ipeksi sesi öyle arsızdı ki... Umursamazca bir gerçeği vurguluyormuş, sanki beni becermek onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi. Sanki *ona ait* olmadığımı söylediğimde beni duymamış gibi. Mantıksız olduğunu söyleyemezdim. Tanrı ona benden başka her şeyi vermişti.

Kalbim klitorisimde öyle şiddetle çarpıyordu ki, vücudumun geri kalanı zayıf düşmüştü. Yine de bir şekilde itiraz etmem gerektiğini biliyordum. Kafamla göğsüne vurdum ve yarım yamalak bir hareketle kollarından kurtulmaya çalıştım.

"Ama ben *seni* becermek istemiyorum, göt herif."

Omzu kapıya yaslandığında hızla odalardan birine girmiştik. Bir eli bacaklarımın arasından kayıp şortumun üzerinden kadınlığımı kavradı. Gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan sert, cüretkâr bir dokunuştu bu. Şimdi nemli olan eli tekrar kalçamı buldu.

Tek söylediği "Aynen," olmuştu. Raphael beni yatağa fırlatmadan önce göğsündeki yılanın sırıttığını görebiliyordum.

Şiltenin üzerinde iki defa sıçradıktan sonra yatak başlığına doğru süründüm ve adeta bir can simidiymiş gibi sırtımı ona yasladım. Sanki beni yatağın ayakucunda yükselen, bir doksan boyundaki umursamaz canavardan kurtarabilirmiş gibi.

Bakışlarımız birbirini bulduğunda kısılan gözleri beni yalnızca tehlikeli suların daha da derinliklerine çekiyordu. Hissettiğim gerilim damarlarımda örümcekler gibi dolaşıyordu çünkü blöf yaptığına tam olarak ikna olmamıştım. Ancak gömleğinin üstten üç düğmesini açtığında bu artık umurumda bile değildi.

Nefeslerim sığlaşırken onun beni izleyen bakışlarını seyrettim. Gözleri vücudumda dolaşıyor, sanki nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Battaniyeyi salonla mutfak arasında bir yerde kaybetmiştim ve şimdi Raphael'in arabasında uyumak için en kısa şortumu giydiğim için kendime lanet ediyordum.

Dikkatim kemerinin altındaki sertliğe kaydı. Kendimi korumak için bacağımı diğerinin üzerine attım.

"Kızları becermeden önce bir randevuya götürdüğünü sanıyordum?"

Gözleri göğüslerimin üzerinde geziniyordu. "Öyle mi yapıyormuşum?" diye sordu kuru bir sesle.

"Öyle söylüyorlar."

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Başka ne söylüyorlar?"

Yutkundum. "Onları sadece arkadan becerdiğini."

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözleri kapkaranlıktı.

"Ne kadar da centilmenim."

Hızlı bir hareketle gömleğini çıkarıp tortop ettiği kanlı kumaşı yere fırlattı.

Yüce İsa, Meryem ve Yusuf. Ve İncil'deki diğer tüm karakterler... Güneşin pencereden içeri sızan ilk ışıklarıyla aydınlattığı bu adam kaslar ve günahlardan ibaretti. Vücudunu lekeleyen hiçbir dövme yapılı hatlarını ya da duruşunu gizleyemiyordu. Kanlı parmaklarını karın kaslarına sürterek yatağa doğru yavaşça bir adım attı. Bu hareket ağzımın beklentiyle sulanmasına ve ayak parmaklarımın korkuyla kıvrılmasına neden olmuştu.

Bana dikkatle bakıyordu. Bir an sonra kendimizi talihsiz bir durumun içinde bulmuşuz ve kaderimize razı olursak sonuçları daha az acı verici olacakmış gibi kollarını iki yana açtı.

"Sanırım haklıydın."

Göğsündeki iskambil kâğıtları ile kutsal yazıların üzerine vuran güneş ışıkları sözlerinin gerçek anlamını da gizliyordu: *Ben bir centilmen değilim.*

Buna bu kadar şaşırmamalıydım. Zaten başından beri biliyordum. Barda ona doğru yürüdüğüm ve bakışları çalıntı elbisemin

yırtmacından içeri süzülüp tenimi ısıttığı andan beri. Fakat sanırım gerçekle yüzleşmek bir fanteziye inanmaktan daha korkutucuydu.

Sikeyim, Raphael Visconti tüm günahkâr ihtişamıyla çok korkutucuydu.

Klink, pat. Kemeri, kaslarının tek bir hareketiyle pantolonundan ayrıldı. Kırbaç şaklamasını andıran bu sesle aniden kendime gelmiştim. Gözlerim içgüdüsel olarak kapıya kaydı. Yeterince hızlı koşarsam canavarı atlatıp atlatamayacağımı merak ediyordum. Hiç şansım olmadığına karar verdiğimde iniltimi bastırdım ve onun yerine altımdaki çarşafa baktım. Titreyen elimi krem rengi Mısır pamuğunun üzerinde gezdirip sanki tedirginliğimi hafifletecekmiş gibi boktan bir şaka yaptım.

"Çarşaflarını ütülediğini biliyordum."

Yatağın ayakucundaki Raphael'den hayvani bir hırıltı yükseldi. Güçlü bir el bileğimi kavrayıp beni aşağı çekmeden önce siyah iç çamaşırının altına uzanan dövmeyi görmüştüm. Tavan görüş açıma girdiği hızla kayboldu. Bir futbol sahasından daha geniş omuzlar ve onun kadar yeşil gözler tüm alanı kaplıyordu.

Lanet olsun. Sadece bir elli beş boyunda olmama rağmen daha önce hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Sanırım yazın bacakları birbirine sürten çoğu kız aynı hissi yaşıyordu. Ancak Raphael'in sıcak, ağır vücudu üstüme çöküp beni çelik kasları ve tüm kötü niyetiyle yatağa bastırdığında, bir güneş tutulması tarafından yutulmuş gibi hissetmiştim.

Aklımı kaybetmeme neden olan sıcağa rağmen, topuzumu kavrayıp başımı geriye doğru çekerek yüzünü boğazıma dayadığında ürperdim. "Bana bir iyilik yap, Penelope," diye hırladı hızla

atan kalbime karşı. "Adımı inlemediğin ya da aletimi yalamadığın sürece o lanet ağzını kapalı tut." Topuzumu bir kez daha çekti. Klitorisimde bir başka sızı hissettim. "Dudaklarından dökülen boktan şeylerden bıktım."

Öfkelenmem gerektiğini biliyordum ama lanet olsun, kaslarının altında erirken öfkeli olmak zordu. Düşünmek zordu. Gövdesi vücudumdan aşağı kaydı ve elleri de bacaklarımın arasına girene dek onu takip etti. Kalın, şiş parmakları şortumun belinin üzerinde kıvrıldığında kalbim atmayı tamamen bırakmıştı.

Sikeyim. Ofisinde başladığı işi bitirecek miydi? Bununla başa çıkabilir miydim bilmiyordum. Yalnızca ihtimaliyle bile başa çıkamıyordum. Bunu düşünerek duş başlığını dört kez klitorisimin üzerinde kullanmıştım ve bir kez bile dilinin üçüncü hayali darbesinden ileri gidememiştim-

Ah, Tanrım. Şortumu sertçe bacaklarımdan aşağı indirdi ve dikkatsizce fırlattığı kumaş parçası arkasındaki gölgelerin içinde kayboldu. Kadınlığımı örten dantel şeride hızlıca baktı, ardından yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Nefesim -birazı bana, birazı da ona ait olan- bu ılık, ıslak basınç karşısında titremelere dönüşmüştü. Derin bir zevk dalgası merkezimden uzuvlarıma doğru sıcak ve kontrol edilemez bir orman yangını gibi yayılıyordu.

Bundan sağ çıkamayacağımı biliyordum.

Dilinin tangamın kumaşını girişime doğru ittiğini hissettiğimde, inlememek için dişlerimi altdudağıma bastırdım. Aklım başımda olmayabilirdi ama bu adama gardımı düşürme zevkini tattırmama arzum tamamen içgüdüseldi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bacaklarımın arasında olanlar-

dan başka bir şey düşünmeye çalıştım. Ancak Raphael tangamı da çekip çıkardığında bu imkânsız hale gelmişti. Gözlerimi tam da külotumu alıp şifoniyere doğru fırlattığı sırada araladım. Odanın öbür ucuna uçan iç çamaşırım bir lambanın üzerine düşmüştü.

Bana baktı. "Artık benim."

"Külotumu mu beceriyorsun? Ya da öyle bir şey?"

Dilinin klitorisimdeki sert bir darbesiyle gözlerimin önünde yıldızlar parladı.

"Ya da öyle bir şey."

İsa Aşkına. Külotumu kullanarak mastürbasyon yaptığı düşüncesi başımı döndürmüştü. Bu çok vahşi, çok *centilmenlik dışıydı* ve böylesine gururumu okşaması da oldukça edepsizdi. Sertçe bacaklarımı araladı ve dizlerimi yatağa bastırıp aralarındakini inceleyecek kadar doğruldu.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Hafif bir esinti kadınlığımı ve uyluklarımı kaplayan ıslaklığı serinleterek titrememe neden oldu.

Raphael başını hafifçe salladı, ardından başparmağının şaşırtıcı derecede nazik bir hareketiyle bacaklarımın arasındaki tüyleri okşadı.

"Seni bana özel olarak yaratmışlar, *Queenie**," diye mırıldandı. Bir an sonra sesi sertleşti. "Sikeyim, tabii ki öyle yaptılar."

Queenie mi? Arabada bana böyle seslendiğini hayal ettiğimi sanmıştım. Neden bana *Queenie* diyordu ki? Ancak tam o sırada dirseklerine yaslandı, omuzlarını dizlerimin altına kaydırdı ve kadınlığımı girişinden klitorisime kadar yaladı. Bu düşünceyi hemen, *Raphael Visconti'nin* yüzünü amıma gömmediği zamanlar için sorular etiketli bir kutuya kaldırdım ve başımı yastığa bıraktım.

* *Queenie*, Kupa Kraliçesi'ne (eng. Quenn of Hearts) atıfta bulunmak için kullanılan bir lakaptır. (ç.n.)

Dilinin bir sonraki ıslak, ateşli hamlesi daha yavaştı; Raphael darbesini klitorisimi şiddetle emerek noktaladı. Kendimi nefesimi yavaşlatmaya ve kalçalarımı gevşetmeye zorladım. Yalnızca bundan sağ çıkamayacağımı değil, bu hızla önümüzdeki beş saniyeyi bile atlatamayacağımı biliyordum.

Kanım buharlaşıp yükselirken yatağın üzerinde bir pus haline gelmişti. Dilinin her darbesinde, kadınlığımı her şiddetle emişinde ve boğazından yükselen her hırıltıda daha da yoğunlaşıyordu. Vücudumdaki her sinir güneye kaymıştı. Tanrım, şimdiden boşalamazdım. Kısmen -dili her içime girdiğinde odada yükselen ıslak seslerden belli olsa da- beni ne kadar azdırdığını bilmesini istemediğim içindi. Kısmen de ne kadar acınacak derecede deneyimsiz olduğumu bilmesini istemiyordum.

Şimdiye kadar sadece iki erkekle seks yapmıştım ve ikisi de ön sevişme için vakit harcamamışlardı. Sanırım modifiyeli bir Honda'nın arkasında bunun için fazla yer yoktu. Zaten beni boşaltmak umurlarında da değildi.

Raphael'in coşkusuna rağmen, onun da benim zevkimi umursamadığından emindim. Elleri beni öyle sıkı kavrıyordu ki, hırpalanmış eklemleri tenimin içinde kayboluyordu. Beni ihtiyaç duyduğu yerde tutuyor, daha uzun ve sert dil darbeleri için kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyordu.

Şu anda, bunu yapma nedenini daha az umursayamazdım. Dilinin her darbesi, bir öncekinden daha büyük ve daha korkutucu yeni bir hezeyan dalgasını beraberinde getiriyordu.

"Ah, siktir," diye inledim ani bir hız değişikliği için dilini klitorisimin etrafında döndürdüğünde. Raphael onaylarcasına hırladı ve yüzünü içime daha da gömdü.

Aklımı kaybetmeme neden olan baskı ben boşalmaya yaklaşana kadar devam etti. Yatak çarşaflarını bıraktım ve parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye çektim.

Bakışlarımız çarpıştı. Benimkiler çaresizlikle parlıyordu. Onunkiler ise öfkeyle kararmıştı.

"Sanırım boşa-"

"Sakın cüret etme."

Klitorisime son bir fiske attıktan sonra beni sertçe ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi. Ardından arkamdaki boşluğu kapattı.

"Bu siktiğimin kalçaları, Penelope," diye hırladı. Bacaklarımın arkasından yukarı doğru kayıp popomu avuçlayan elleri sert ve çıkarcıydı. "Bu kalçalar yüzünden üniformaları değiştirmek zorunda kaldım."

Tenim beklentiyle uğuldamasına rağmen kaşlarımı çattım.

"Kalçalarımın nesi var?"

Kıçıma sert bir tokat attı. Başım yatağa düşerken yastığın iniltimin şiddetini hafifletmesine izin verdim.

"Beni sinirlendiriyorlar."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Kalçalarımı kavrayıp dişlerini bir yanağına geçirirken nasıl umurumda olacaktı ki? Yakıcı acı, kadınlığıma doğru ilerleyip tatmin edici bir zonklamaya dönüştü.

"Ah!"

"Kapa çeneni."

"Tanrım," diye homurdandım yastığa doğru. "Tatlı dilli bir adam olduğunu sanıyordum."

Karanlık bir kahkaha kadınlığımı yalayıp geçti. "Yatak odasında değil, *Queenie*."

"Evet, belli. Onlarla böyle konuşuyorsan neden birileri seninle sikişiyo- *ah, Tanrım.*"

İki parmağını içime iterek alaycılığımı bir kenara attı. Kalçalarımın her bilinçsiz hareketinde bu çıldırtıcı basınç büyüyüp çiçek açıyordu. Tam o sırada boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi ve odayı doldurdu.

Raphael arkamda memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Çok sıkısın, bebeğim. Sen çok..." Boşta kalan eliyle kalçalarıma tekrar şaplak attı. Darbesi hayal kırıklığıyla doluydu. "*Cazzo. Sei perfetta**."

Beynimdeki nöronlar *Aptallar için İtalyanca* kitabımdan öğrendiklerimle harekete geçerken dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı.

"Daha fazla," diye mırıldandım yastığa doğru. Beni duymasını istediğimden tam olarak emin değildim. Ağır göğsünü sırtıma bastırarak karşılık verdi. Başıma yasladığı eliyle vücudunu destekliyordu. Ona bakmak için döndüm. Lüks pamuğun üzerinde duran parçalanmış, kanlı pençesi, bir saatten kısa bir süre önce bir hayatı sonlandırmıştı. *Benim için.*

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu düşünce beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırmamalıydı.

Raphael parmaklarını içimde daha derine itti ve orada tuttu. Dudakları zor bir soruyla kulağıma yaklaştı.

"Bu amcığın içinde başka kaç parmak oldu, Penelope?"

Ses tonundaki şiddet arzusu bana sıfırdan büyük herhangi bir sayının çok fazla olacağını söylüyordu. Ancak deneyimsiz olduğum gerçeğinden kaçınmak istiyordum. Bu yüzden küstahlık etmeye döndüm.

* *"Cazzo. Sei Perfetta,"* cümlesi İtalyanca "Lanet olsun. Sen Mükemmelsin," anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Bilmiyorum. Toplanacak çok parmak var."

Sözlerim bana kadınlığıma daha da sert itilen parmaklar ve popoma bir ısırık kazandırmıştı. Göz kapaklarım aralandığı sırada başımın yanındaki elin çarşafın etrafında kıvrıldığını gördüm.

"Az önce sana baktığı için bir adam öldürdüm. Parmakları içinde olduğu için birkaç kişiyi daha öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nefesim kesilirken aldığım zevk daha da artmıştı. "Sadece söylüyorum. Böyle bir an için çok fazla hesap yapmak gerekir."

Parmaklarını aniden geri çekti. Boşluk ve çaresizlik karışımı bir his onların yerini almıştı ancak bu yalnızca birkaç dakika sürdü. Bir an sonra iç çamaşırının belinden yükselen sesi duydum ve aletini sert bir hamleyle içime itti.

Kadınlığımın duvarları aletinin genişliğinden ve ani hareketin şokundan yanıyordu. Boğazımdan ani bir çığlık koptu. Raphael'in başı benimkini takip ederek yastığa uzandı ve yanağını benimkine yasladı. "Kaç sik o zaman, ukala?"

Yanıt olarak dudaklarımdan sadece boğuk bir hıçkırık dökülmüştü. Başımı ondan yana çevirdim. Arkamda, karnının kalçalarıma doğru kasıldığını hissediyordum. Duraksadı ve sonra yavaşça, neredeyse sonuna kadar çekilip daha dikkatli bir şekilde tekrar içime girdi.

Kürekkemiklerimin arasındaki boşluğa yumuşak bir öpücük bıraktığında, omurgam kaskatı kesildi. Göğüs kafesimin içindeki boşluk sıcak ve tatsız bir şeyle dolmuştu. Bu hareketi, sert elleri ve bacaklarımın arasındaki acıyla çelişiyordu. Ona alışmamı sağlamak için nazik olmaya çalışıyordu.

Sikeyim, bundan hoşlanmamıştım.

Fakat birkaç yavaş hamleden sonra nefesim yavaşladı ve yakıcı ateş çok daha zevkli bir sıcaklığa dönüştü. Vücudumu ona daha fazla uyum sağlayacak şekilde konumlandırdım. Aletini her yavaşça içime kaydırışında ve sırtımdan yukarı süzülen her karanlık nefeste, merkezimdeki sızı umutsuz bir kalp atışına dönüşüyordu.

Daha fazla, diye çığlık atmak istiyordum. İçime girdiğin gibi becer beni. Diğer tüm kızları becerdiğin gibi becer.

Ancak bunun için ona yalvaracak değildim. Bunun yerine, alnımı yastığa bastırdım ve sırtım yay gibi gerilirken kurnazca onu daha derinlerime almaya çalıştım.

Bir el saçlarımda gezindi ve topuzumu çözdü. Kızıl saç telleri omuzlarıma dökülmüştü. Raphael onları avucunun içine alıp boynumun dibinde tutarken buklelerim gözden kayboldu.

"Kaç sik, Penelope?" diye sordu tekrar. Bu sefer ses tonu daha yumuşaktı.

Ah, demek bu konuda ciddiydi. Ona yalan söylemeye kararlıydım. Onu kızdırmak istiyordum. Beni daha sert becermesini istiyordum.

Omuzlarımı kastım ve kendimi gelecek darbeye hazırladım.

"Sayılamayacak kadar çok."

Aletini yakıcı bir şiddetle içime iterken vahşi hırıltısı sırtımdan yukarı süzüldü ve kafam yatak başlığına çarptı. Raphael tekrar içime girdiğinde eli başımın tepesini bulmuştu.

Bunun bir sonraki darbeyi hafifletmek için olduğunu fark ettim. Bu hareket fazla nazik, fazla *centilmenceydi* ve içimde bir öfke kıvılcımı çakmasına neden oluyordu.

Elinden kurtulup ona döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesildi.

Siktir. Bir kral gibi görünüyordu. Beni sikerken her dövmeli kası gerilmişti. Neden kadınları sadece arkadan becerdiğini şimdi anlıyordum. Raphael'in onları delip geçmesini izlerken hayatta kalamayacaklarını biliyor olmalıydı. Eğer kalırlarsa da, tekrar becerilmek isteyeceklerine şüphe yoktu.

Diğer kadınlar. Bir delilik anında, beni de onları becerdiği gibi becermesini istediğimi düşünmüştüm ama şimdi bu fikir içimi acıyla dolduruyordu.

Göz temasımız derinleştikçe hamleleri yavaşlamış, bakışları ısınmıştı.

Gereğinden fazla çalışan beynimin aramıza katılmaya karar vermesine sinirlenerek kollarımın üzerine yaslandım. Ardından kalçalarımı aletinin uzunluğuna çarptım.

"Sen kaç kadın becerdin, *Raphael*?" diye karşılık verdim.

Çenesi kasılırken başını geriye attı ve tavana doğru İtalyanca karanlık bir şeyler fısıldadı. Saçımı bırakıp elini boğazında gezdirdi. Gözleri tekrar aşağı indiğinde bir manyak gibi kalçalarıma bakıyordu.

"Bunu tekrar yap."

Ani güç değişimi meme uçlarımın sertleşmesine neden olmuştu. Aletinin ucuna kadar kayıp kendimi orada tutarken kısık gözlerle Raphael'in beni izleyişini seyrettim. Bakışları şaşkınlıkla benimkilere kaydı.

"Lütfen de."

Güm. Güm. İki kalp atışı kadar süren sessizlik beni göğsümü delip geçmekle tehdit ediyordu. Aptalca bir an için, gerçekten diyebileceğini düşündüm.

Düşündüğümden daha aptal olduğumu anlamam sadece bir saniyemi almıştı.

Elleri kalçalarımı öyle sıkı kavradı ki tenimi morartacaklardı. Hiçbir kısıtlama ya da merhamet olmadan kendini içime itti. Gözlerim başımın arkasına kadar yuvarlanmıştı.

"Lütfen mi?" diye hırladığını duydum. "*Yalvarmamı* mı istiyorsun?"

Her öfkeli darbesinde bacaklarımın arasındaki ısı yükseliyordu. Kahretsin, içimin doluluğuyla öylesine sarhoş olmuştum ki, aşırı dozdan öleceğimden korkuyordum. Başımı yastığa gömdüm ve üç saniye boyunca kumaşı ısırdım. Ta ki başka bir hırıltı kulaklarıma dokunana ve Raphael'in parmakları saçlarımı kavrayana kadar...

Saçlarımı öyle sert çekmişti ki, kucağında dik bir pozisyon alana dek doğruldum. Sırtım sert göğsüne yaslanmış, kalçalarım onunkilerle aynı hizaya gelmişti.

"Yalvaran bir adama mı benziyorum, Penelope?" diye hırlayarak atletimin ve sutyenimin askılarını indirdi. Göğsümü kavrayan kısmını aşağı doğru katladı ve ardından öfkeli bir homurtuyla kopçasını çözüp gözden uzağa fırlattı.

Kısa bir süreliğine, yağmurdan sırılsıklam olmuş arabasına geri dönmüştüm. Radyoda cızırtılı bir sesle *Driving Home for Christmas* çalıyordu. Hangi paralel evrende Raphael Visconti sutyenimi çıkarmam karşılığında bana bir *Black Amex** vermişti?

Serin hava çıplak göğüslerime dokunur dokunmaz, hırpalanmış elleriyle onları ısıttı ve kendi zevkine göre şekillendirdi. Meme uçlarım ilgiye muhtaç bir şekilde sızlıyordu. Onları başparmağı ile işaretparmağı arasında sıkıştırdığında hayal kırıklığına uğramamıştım.

---

* *Black Amex*, en zengin müşteriler için ayrılmış limitsiz bir kredi kartıdır. (ç.n.)

"*Siktir*," diye inleyerek başımı köprücükkemiğine yasladım. İçimde, kalçalarım aletinin köküne değecek kadar derine indiğinde rahatlayarak sertliğine sürtündüm.

Dövmeli kolunu belime dolayarak vücudumu kendisininkine bastırdı. Diğer eli klitorisime doğru kaymadan önce göğsümü son bir kez sıktı.

İki parmağını kadınlığıma bastırdığı anda oyunun bittiğini anlamıştım. Aşağı yukarı okşarken, merkezimde beni vücudumu ateşe vermekle tehdit eden alevleri körüklüyordu.

Kalçalarımı aletine karşı salladım ve kendimi parmaklarına doğru ittim. Zirveye ulaşmak için öyle çaresizdim ki... "Durma," dedim nefes nefese. Raphael'in dişleri boğazımda elektrik dalgalarından bir yol çizdiğinde başımı yana çevirdim. "Ben-"

Parmakları klitorisimi terk ederken gözlerim hızla açıldı. "Sen ne-?"

"*Lütfen de*," diye alay etti.

Kalçalarımın hareketleri yavaşlarken sözlerini kavramaya çalıştım. *Benimle dalga geçiyor olmalısın.*

Öyle uçmuştum, öyle ateşliydim ki, *lütfen* diyemeyecek kadar inatçı olmama rağmen tartışamayacak kadar da çaresizdim. Bunun yerine kendi elimi bacaklarımın arasına kaydırdım.

Raphael bir eliyle bileklerimi yakaladı ve sertçe başımın üzerine doğru çekti. Karanlık bir kahkaha sırtımı titretmişti. "İyi deneme."

Parmak eklemlerini zonklayan klitorisime sürterek yeniden yavaşça hareket eden bir titreşim yarattı. "Lütfen de, Penelope."

Bileklerimdeki ellerine karşı mücadele ettim ancak kımıldamıyorlardı bile. "Siktir git."

"Bu hangi dil bilmiyorum ama İngilizcede *lütfen* böyle söylenmiyor."

Baskı yeniden arttıkça nefeslerim hızlandı. Delice bir an için aptal oyununu unuttuğunu düşünmüştüm. Ancak tırnaklarım bacaklarına gömülüp bir çığlık attığımda, parmaklarını geri çekti.

"Hayır," diye inledim.

"Söyle."

"Hayır-"

Beni tekrar okşadığında panik içinde kafamı salladım. Gelmekte olan şeyle başa çıkamayacağımı biliyordum.

"Durma."

"Sihirli kelime ne, Penelope?"

"Yapamam-"

"Sikeyim, sadece söyle."

"*Lütfen.*"

Dudaklarımdan çaresiz, soluk soluğa bir inilti döküldü. Raphael'in parmakları beni daha sert, daha hızlı okşarken bile, bu sesin daha sonra aklımı rahat bırakmayacağını biliyordum.

Ancak şu anda daha az umurumda olamazdı. Heyecan damarlarımda patlıyor, kanımdaki tüm oksijeni tüketiyordu. İçimde bir ateş kızıştı ve rahatlamayla dolu uyuşuk bir sıcaklığa dönüştü.

Başım ağırlaşarak Raphael'in göğsüne düşerken kadınlığımdaki darbeleri yumuşak ve nazik hale gelmişti. Nefes alış verişleri yavaşladı.

"*Aferin kızıma,*" diye fısıldadı ve boynuma şefkatli bir öpücük kondurdu.

Aferin kızıma. Bana öyle demesinden değil ama göğsümde bir çiçek gibi açmasından nefret etmiştim. Bir an sonra yapraklar solarak bedenimi çürüttü ve onu içimden atmak için kıvrandım.

Hâlâ içimde zonklayan taş gibi sert aletinin acı verici bir şekil-

de farkındaydım ve bu hissi *sikip atmam* gerektiğini biliyordum. Yalnızca skoru eşitlemek ve az önce yaptığım gibi çözülmesini sağlamak için bile olsa Raphael'i orgazma ulaştırmalıydım.

Kolunu belimden itmeme ve yastığın üzerinde öne doğru eğilmeme izin verdi. Kalçaları benimkilere değdiğinde ona bakmak için döndüm.

Karanlık, şüpheli gözlerle beni süzüyordu. Aletini tekrar yukarı kaydırdığımda, dikkatini kalçalarıma çevirdi ve yavaş, derin bir nefes aldı. Dersimi almıştım, dünyayı ateşe vermemi engellemeye çalışsa bile bu adamdan bir *lütfen* duyamayacaktım. Ancak aletinin içimde kayboluşunu izlerken dişlerini gıcırdatması neredeyse buna değerdi.

Dudaklarından memnuniyet dolu bir inilti döküldü. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Mükemmelsin. Bunu biliyor muydun?"

Kalbim çalkalandı. Şu anda çelik gibi sert davranmasına ihtiyacım vardı, ipeklere sarılmaya değil. Başka tarafa dönmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tutmak için çenemi kavradı. Diğer eliyle belimde toplanan atletimi tuttu ve kumaşı kendini içimde daha derine itmek için bir yular gibi kullandı.

"Kaç kadını becerdiğimi bilmek istiyordun," diye hırladı.

"Hayır," diye fısıldadım. Doğrusu, cevabı duymaktansa kulaklarıma sıcak balmumu dökmeyi tercih ederdim.

Karanlık bir şekilde güldü. "Güzel çünkü elimde daha iyi bir sayı var. Seni düşünerek kaç kez elimi becerdiğim."

İçimden ağır bir hayranlık geçti. Hassas klitorisim yeniden zonklamaya başlamıştı. *Yüce İsa.* Raphael gibi bir adam ne eliyle ne de külotumla kendini boşaltmazdı. Bu çok ilkeldi. Çok *kontrolsüz.*

Daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

"Kaç kez?"

Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi. Gözleri parlıyordu. "Sayılamayacak kadar çok."

Eh, sanırım bu cevabı hak etmiştim. Sırtımı yay gibi gererken onu kadınlığımda daha derinlere aldım. Meme uçlarım yatağa sürtünüyor ve içimde yepyeni bir ateş tutuşturuyordu. "*Elini becerirken ne düşünüyorsun?*" diye fısıldadım.

Parmaklarını çenemden çekti ve iki elini vücudumun yan taraflarında gezdirerek hareketlerini takip etti. "Bundan çok da uzak şeyler değil, *Queenie*."

Hafifçe inlerken güldüm. "Hayaller sahiden de gerçek oluyor, değil mi?"

Bana sertçe baktı ancak gözlerindeki ifade keyifle yumuşamıştı. "Hayallerimde seni becerdiğimde çok daha az konuşuyorsun."

Ben esprili bir cevap veremeden elini saçlarıma geçirdi ve yüzümü yastığa bastırdı. Belli ki beni eğlendirmekten sıkılmıştı. Aletini içime her itişinde dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyordu. Her darbesini acımasız bir İtalyanca kelime ile noktalayarak şiddetini ve hızını arttırdığında, eriyen lavlar içime yayıldı.

Karnını kalçalarıma yaslayıp farklı bir sıcaklık içimi doldurmadan önce dudaklarından son bir mırıltı döküldü. "Siktir, Penny."

Gevşeyen bedenimle yatağa yığıldığımda Raphael'in vücudu da üzerime çökmüştü. Çok ağırdı ve her şeyimi tüketiyordu ama bunu hiç umursamadığımı fark ettim.

Göz kapaklarım kısa bir süreliğine kapandı ve benimkiyle senkronize olmayan kalp atışlarını dinledim. Nefesinin ensemdeki teri soğuttuğunu hissediyordum. Kalçamdaki dokunuşu yumuşayıp içimden çıktığında boynuma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Harikaydın." Şilte ağırlığıyla çöktü. İç çamaşırını yukarı çekerken çıkardığı lastik sesi kulağımda yankılanmıştı. "Ne yazık ki," diye ekledi acı acı.

Çarşafları göğsüme bastırarak yana döndüm ve o banyoya doğru yürürken dövmeli sırtını izledim.

Yavaşça duraksadı. Önce ensesini avuçladı ve sonra karanlık bir ifadeyle bana döndü. "Prezervatif," dedi yalnızca.

Kanım donmuştu. Uyluğumdan akan sıcak menisiyle tam bir tezat oluşturuyordu. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?* Utanç verici bir şekilde, korunmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne Raphael beni becereceğini söylediğinde ne de bütün zehrini içime akıttığında...

Titrek bir nefes verdim. "Hap kullanıyorum."

Gözleri kısıldı, çenesi öfkeyle gerilmişti. *Neden* kelimesi kapı ile yatak arasında bir yerde dans ediyordu. Elbette ona regl dönemlerimi düzenlemek için on üç yaşımdan beri hap kullandığımı söylemeyecektim.

Parçalanmış elini boğazına götürdü ve bakışlarını arkamdaki yatak başlığına dikti. "Temiz misin?" diye sordu sertçe.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen öyle misin?" diye çıkıştım karşılık olarak.

Gözleri alaycı bir keyifle bana dikildi. "Evet, Penelope. Genelde bir fahişeyi prezervatifsiz becerecek kadar aptal değilimdir."

Ve sonra banyo kapısı arkasından kapandı.

BÖLÜM

Üç

Penny

Fayanslara sıçrayan suyun sesi dikkatimi banyo kapısına çekti. Oraya ne kadar uzun süre bakarsam, huzursuzluk göğsüme o kadar sert baskı yapıyordu.

Raphael bana fahişe demişti ve şimdi de izlerimi vücudundan temizlemekle meşguldü. Ancak artık içime girmesine izin verdiğim için, kalbimde benim aynısını yapamayacağıma dair korkunç bir his vardı.

Daha dik oturdum ve bacaklarımın arasında biriken taze menileri görmezden gelmeye çalıştım. Raphael'in yatta yaşadığını bilmiyordum ama Tanrım, neden yaşamayacaktı ki? İlk kez yatak odasını -kabini- inceledim. Siyah perdeler, krem rengi duvarlar. Sert mobilyalar üzerinde yumuşak kumaşlar. Burası kesinlikle Raphael'indi ve odaya uygun görünmeyen her şey ise bana aitti. Lambanın üzerinde sallanan külot. Pencere kenarında tortop edilmiş şortum. Eşyalarım bu odada benim hissettiğim kadar eğreti görünüyordu.

Hava öyle garipti ki vücudumun kasılmasına neden olmuştu. Arkama yaslandım ve tavana bakarak kendimi yatağa bıraktım. Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar geçen bir süreden sonra duşun hâlâ açık olduğunu fark ettim. Hissettiğim gariplik utanca dönüşmüştü.

Gitmemi mi bekliyordu? Tanrım. Bir randevuya çıkmamamız ve prezervatifsiz seks yapmamız dışında, bana diğer tüm kadınlar gibi davranmıştı. Beni arkadan ve sertçe becermişti. Belki de o çıkmadan gitmiş olmamı bekliyordu.

Duştan çıktığında hâlâ yatağında tembellik ediyor olmamdan rahatsız olacağı düşüncesiyle kendimi çarşaflardan dışarı attım. Sutyenimi ve şortumu bulmak için etrafta koşuşturup giyindim ve ardından atletimi göğüslerimin üzerine çektim.

Şimdi ne olacaktı?

Keşke normal tek gecelik ilişki kurallarının ne olduğunu bilseydim. Tek *sabahlık* bir ilişkiden sonra ne yapmam gerektiği konusunda bana biraz fikir verebilirdi. Muhtemelen biraz sağduyu ile ne yapacağıma karar verebilirdim, tabii Pasifik'in ortasında bir mega yatta mahsur kalmamış olsaydım.

Ah, hem de benim de üzerinde çalıştığım bir yatta.

Başım zaten dönmüyor olsaydı, günahlarım yüzünden onu duvara geçirirdim. Tam bir aptaldım. Bu odadan çıktığım anda bir iş arkadaşıma rastlama riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnimde iki senaryoyu yan yana yerleştirdim. Birincisi, Anna'nın beni pijamalarımla gizlice patronumuzun odasından çıkarken gördüğünde yüzünde beliren şok ifadesiydi. İkincisi ise, Raphael'in banyodan belinden sarkan bir havluyla çıkması. Telefonuna bakıyor olacak

ve hâlâ onun yatağında olduğumu fark edince şaşkınlıkla duraksayacaktı. *Ah*, diyecekti elini boynunda gezdirerek. Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşünmüştüm.

Kesinlikle olamazdı.

Kapıyı açtım ve koridor boyunca koştum. Terliklerimden birini koridorun sonunda, diğerini ise mürettebat yemekhanesinde bulmuştum. Kahvaltı etmekte olan ikinci kaptan ile makine zabitini görmezden gelip battaniyenin korkuluklara asılı olduğu merdivenlerden yukarı fırladım. Hayalet mürettebatın diğer üyeleri geçmeme izin vermek için kenara çekilirken dudaklarını ısırıp saatlerine bakmışlardı. Ancak ben çenemi yukarıda ve aklımı yüzme platformunda tuttum.

Sıradaki görev: Sahile geri dönmek için otostop çekmek.

Vücudum açık kapının yanında titrerken burnumu cama yasladım ve gözlerimi kısarak Pasifik'e baktım. Parlak, mavi ve çalkantılı dalgalarının üzerinde tek bir tekne bile sallanmıyordu.

Hadi ama. Boynumdaki kolyeye dokundum. Kendime *şanslı* kızların her an limana giden bir araca rastlayabileceklerini hatırlatmaya çalışıyordum.

Fakat hiçbir şey yoktu.

İç çektim. Cam nefesimle buğulanmıştı. Birini bulup beni yanlarına alması için yalvarmalıydım. Lostromo ve güverte tayfaları genellikle platformun etrafında dolanır, garajdaki *jet ski*'leri temizler ya da güverteleri yıkarlardı.

Battaniyeyi üzerime daha sıkı sarıp kemiklerimi soğuğa karşı korurken, herhangi bir yaşam belirtisi görüp göremeyeceğime bakmak için dışarı çıktım. Muhtemelen hipotermiden ölecektim ama bunu utançtan ölmeye tercih ederdim.

"Eve yüzerek mi döneceksin?"

Sert bir rüzgâr, ardından kadife kadar yumuşak bir sesle birlikte gelen soruyu getirdiğinde omuzlarım beklentiyle gerildi. Arkamı dönüp Raphael'in Fransız kapılarının çerçevesine yaslandığını gördüm. Gözleri keyifle parlıyordu.

İsa Aşkına, öyle yakışıklı görünüyordu ki... Tertemiz bir takım giymiş, yeni tıraş olmuştu. Birkaç saat önce birini öldüresiye dövdüğüne dair tek işaret bir mutfak havlusunu kavrayan yaralı parmaklarıydı.

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum. "Mecbur kalırsam evet."

"Mm. Aç karnına yüzmek için uzun bir yol."

Telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp dikkatini ekrana verdi. "İçeri gir, Penelope," dedi başını kaldırmadan. "Seninle işim henüz bitmedi."

Birkaç saniye yüzünün yan tarafına, sonra da okyanusa baktım.

İsteksizce terasın sıcaklığına geri döndüğümde, Raphael elindeki havluyu bir kırbaç gibi popoma indirmişti.

Aptallar için Rüya Görmek kitabını okurken kanepemde uyuyakaldığımı düşünmeye başlamıştım. Belki de dün gece gerçekten Raphael'in arabasına binmemiştim, o da Blake'i öldürmemişti ve şu anda uyluklarımda menisi kururken mürettebat yemekhanesinde oturmuyordum.

Çünkü Raphael Visconti'nin bana kahvaltı hazırlaması gerçek olamazdı.

Bakışlarım oda boyunca ilerleyip mutfakta durdu ve spatulay-

la yumurtaları karıştırdığı ocağa yöneldi. Telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, İtalyanca bir şeyler söylüyordu.

Sert spot ışıkları tüm zıtlıklarını vurgular gibiydi. Parçalanmış eklemleriyle çelişen jilet gibi takım elbisesi; votka bardağının içindekileri çevirirken bileğinin sofistike hareketleriyle çelişen duygusuz sesi. Yalnızca önümdeki manzara bile gerilmeme yetmişti. Orada kaskatı bir omurga ve sıktığım yumruklarımla oturup yüzümün kızarma ihtimaline karşı kendimi hazırladım.

Raphael aniden telefonu kapatıp tezgâhın üzerine fırlatmıştı. Yeniden çalmaya başlasa da kahvaltıyı hazırlamak için duymazdan geldi. Elinde dolu bir tabakla bana doğru yürürken, telefonunu tekrar eline aldı ve İtalyanca konuşmaya devam etti.

Tabak sıktığım yumruklarımın arasında takırdadı, ardından mutfağa geri döndü.

Bakışlarım yemeğime kaydığında boğazım düğümlenmişti. Çırpılmış yumurta, somon ve ekşi mayalı tost. *En sevdiğim.* Seviştiği her kadına kahvaltı hazırlıyor muydu yoksa yalnızca uğruna adam öldürdüklerine mi özeldi?

Bir süreliğine, otomatik pilotta hareket ederek rahatladım. Çatal önce yumurtaya, sonra ağza. Çiğne, yut, tekrarla. Ancak tostumun üzerine karanlık bir gölge düştüğünde, Raphael bu kadar yakınımda dururken mekanik davranmanın imkânsız olduğunu anlamıştım.

Çatalım havada duraksarken yutkundum. Ardından gözlerimi pantolonunun önündeki kıvrımdan yukarı tırmanmaya zorladım ve keskin bakışlarına karşılık verdim. Avuçlarını masaya dayayıp çatalımdaki yumurtayı çalmak için eğildiğinde bile ifadesi değişmemişti.

Tanrım. İçim sert bir ürpertiyle titredi. Raphael mutfağa geri döndükten çok sonra bile vücudumu sarsmaya devam etmişti.

Çatalımın tabağa çarpmasına izin verdim. Midem daha fazla yemek yiyemeyecek kadar huzursuzdu. Kahvaltımdan bir parça alıp gitmesi, bana kürekkemiklerimin arasına kondurduğu öpücük ya da yatak başlığının darbesini hafifleten eliyle aynı iç burkan hissi yaşatmıştı.

Nazik. Düşünceli. *Samimi.* Burada olmakla ilgili tüm çekincelerim yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu. Aniden tadı... *erkek arkadaş* gibi olmayan bir havayı solumaya ihtiyaç duymuştum.

Sandalyemi geri çektiğimde Raphael bana yandan bir bakış attı. Onu görmezden gelip tabağımı lavaboya götürdüm ve yıkamak için sıcak suyu açtım.

Raphael arkamdan geldi ve beni kollarının arasına hapsetti. Takım elbisesinin tenime değdiği her nokta yanarken, nefesimi yavaşlatmaya ve lavabodaki köpüklere odaklanmaya çalıştım.

İtalyanca sözlerini kulağımın bu kadar yakınında duymak beni deli ediyordu. Hattaki kişinin konuşmasına izin vermek için duraksadığında, kollarını benimkilerin arasından geçirdi ve tabağı ellerimden aldı. Ben ise yalnızca tezgâhın kenarına tutunup, bulaşık süngerini pırıl pırıl olana dek tabağın üzerinde gezdiren iri, hasarlı ellerini izleyebilmiştim.

Demek ki Raphael en karanlık günlerinde bile evcimendi. Bu durum içimdeki huzursuzluğa hiç yardımcı olmamıştı.

Bana nefes alabileceğim kadar ufak bir alan açtığında, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Ardından bir yarış atı gibi kapıya doğru fırladım. Ancak Ancak eli beni bileğimdeki saatinin hemen üzerinden yakalayarak kendine doğru çekti.

Şortuma buz kesmiş gözlerle bakarken İngilizceye geçmişti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Senin olmadığın herhangi bir yere. "Üst kata."

Kaşlarını çatıp beklememi işaret etti ve merdivenlerin aşağısında kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde askıya asılmış bir *Stanford* kapüşonlusuyla geri dönmüştü. Onu vücudumun yanına tutup etek boyuna baktı ve sanki yeterince uzun bulmuş gibi başını onaylarcasına salladı.

"Önce bunu giy."

Onunla tartışmadım ancak keşke yapsaydım. Çünkü kapüşonlunun yakası burnuma sürtünüp sıcak meşe ve nane kokusuyla bana saldırdığı an, korkunç bir farkındalık kalbimi paramparça etmişti.

Tek "sabahlık" ilişkiler insanın canını yakıyordu.

Yatın arka tarafında küçük bir oturma odası vardı. Yüzme platformunun üç kat üzerinde yer alıyor ve geniş cumbalı penceresi Pasifik'in üzerinde kopan fırtınayı çevreliyordu.

Kanepeden bir minder kaparak, pencere kenarındaki koltuğa kıvrıldım ve yanan yüzümü soğuk cama yasladım.

Saklanacak uygun bir oda bulmam on dakika sürmüştü. Tek ihtiyacım olan içeriden kilitlenen bir kapıydı. Artık ne Raphael'in adamları beni süzebiliyor ne de temizlikçiler süpürgelerinin üzerinden gözlerini bana dikebiliyorlardı. Tavanda bir kamera olmadığını anladığımda ve parmaklarımı sehpanın üzerinde gezdirip bir toz tabakası gördüğümde mükemmel yeri bulduğumu anlamıştım.

Antika saatinin tik takları bana koltuğa oturduğumdan bu yana bir saatten fazla zaman geçtiğini söylüyordu. Hareket edersem duvarlara tırmanmaya başlayacağımdan korkuyordum. Vücudum, hiçbirine cevap bulamadığım milyonlarca soruyla uğulduyordu.

Raphael neden beni kıyıya dönen ilk tekneye tıkmamıştı?

Neden bana kahvaltı hazırlamıştı?

O kadar takım elbisesi varken, bu adam üniversite kapüşonlusunu ne zaman giyiyordu ki?

Camdan uzaklaşıp burnumu yakasına soktum. Tanrım, bunu yapmayı gerçekten bırakmalıydım. Her seferinde kokusu tenime işliyor ve tüm vücudumu ısıtıyordu. Çok güzel kokuyordu.

Ani bir kadın dayanışması hissiyle, eğer cidden onları bir daha görmeyi planlamıyorsa tüm tek gecelik ilişkilerine böyle davranmadığım umdum. O duştayken kovulmayı, sıcak kıyafetlerini giymeye ve lezzetli yumurtalarını tatmaya tercih ederdim.

İç çekerek başımı kaldırıp Sahil'e doğru baktım. Bize doğru yaklaşan bir tekne görmemle boğazım düğümlenmişti.

Personel şimdiden geliyor muydu? Laurie'nin beni izin günümde, üzerimde yalnızca Raphael'in kapüşonlusuyla yatta dolaşırken yakalayacağı düşüncesiyle tüylerim ürperdi.

Elbette, Anna ve Claudia'nın yüzlerindeki ifade paha biçilemez olurdu. Fakat beni ne tür bir gözle göreceklerini biliyordum. Külotunu indirip Raphael Visconti'nin onu arkadan becermesine izin veren başka bir kız.

Acınasıydı gerçekten. En azından kendimi bıraktığım diğer iki adam, sahte oldukları ortaya çıksa bile bana tatlı sözlerle kur yapmıştı. Raphael ise kendine has cazibesini konuşturmaya çalışmamıştı bile. Yalnızca bir adam öldürmüş ve beni yatak odasına taşımıştı.

Güneşin altında gözlerimi kısarak yüzümü cama bastırdım ve teknenin arkasında tek başına oturan *Carhartt* bereli kişiyi tanıdığımı fark ettim.

Matt. Onun burada ne işi vardı?

Kalbim hızla çarparken odadan çıktım. Onu karşılamak için yüzme platformunda titreyene dek arka merdivenleri ikişer ikişer tırmanmıştım.

Tekne usturmaçaya çarptığında elini alnına götürüp bana baktı.

Tek söylediği "Ne sikim oluyor, Pen?" olmuştu.

O sırada Griffin arkamdaki salondan çıktı. Bacaklarını iki yana ayırıp kabaca üzerini ararken Matt göğsümdeki *Stanford* logosuna bakıyordu. Griffin tekneyi kullanan takım elbiseli adama başıyla onay verdikten sonra bana sert bir bakış fırlattı.

"Baş belasının tekisin," diye homurdandı. Salonun kapısı hemen ardından camı takırdatacak kadar sert bir şekilde kapanmıştı.

Evet, her neyse. Matt'in aniden gelişi beni öyle şaşırtmıştı ki, Raphael'in adamları arasındaki itibarımı umursamıyordum.

Etrafımızı saran buz gibi esintiyle birkaç dakika birbirimize baktık. Sessizliği bozmak için ağzımı açtığım sırada Matt başımızın üzerindeki ısı lambası görünümlü kameraya baktı. Ardmdan hızla beni kalçalarımdan tutup kendine doğru çekti.

"Eğer kaçırıldıysan iki kere göz kırp."

Duraksadım. Sonra iki kez göz kırptım.

Gözleri büyürken beni iterek uzaklaştırdı ve titreyen elini saçlarında gezdirdi. "*Siktir.* Cidden mi?"

"Hayır. Sadece evet dersem ne yapacağını görmek istedim."

Bir an için düşündü. "*Kahretsin,*" dedi itiraf edercesine. "Raphael Visconti'yi dövecek değilim herhalde, değil mi?" Başını sal-

layarak Pasifik'in hırçın dalgalarına baktı. "Öğle yemeğine kadar balıklara yem olurdum."

Gülüşüm gerilen omuzlarını gevşetmişti. İnanamıyormuş gibi gözlerini vücudumda gezdirdi ve başını iki yana salladı. "Söyle bakalım. Neden kafam kadar kol kasları olan bir adamın kapımı yumruklamasıyla uyandım?"

"Ne?"

Ayağının dibindeki bavulu hafifçe tekmeledi. *Benim* bavulumu. Elinde olduğunu fark etmemiştim bile. "Evet, dairenin kapısını kırdı ve bana eşyalarını toplamamı söyledi." Gözlerini devirdi. "Eğer sorsaydı, bende yedek anahtarının olduğunu söylerdim."

Göğsüme bir ağırlık çökmüştü. Eşyalarıma neden ihtiyacım olacaktı ki? Her ne kadar şaka yapıyor olsam da, belki de *gerçekten* kaçırılmıştım. Yoksa neden gidip *kendi* kahrolası eşyalarımı *kendim* alamayacaktım ki?

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

"Gerçekten de Tanrı aşkına, Pen." Matt arkama baktı. Gözleri merakla parlıyordu. "İçeri girebilir miyiz? Dudakların maviye dönüyor."

*MTV Cribs** tarzı bir tura çıkmayı sağlığımdan daha çok önemsediğini biliyordum ama yine de onu yatın içine götürdüm. Matt'in maun duvarlarda yankılanan *vay anasını* ve *hasiktir* yorumları arasında salona girdiğimizde heyecandan tamamen tamamen çılgına dönmüştü.

"Bir yatta yaşayacak kadar zengin olduğunu düşünsene," diye haykırarak beresini çıkarıp kendini bir kanepeye attı. "Bu büyüklükte bir yata sahip olmanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

* *MTV Cribs*, ünlülerin özel evlerine turlar içeren bir Amerikan belgesel televizyon programıdır. (ç.n.)

"Hayır. Sen biliyor musun?"

Bana ciddiyetle baktı. "Tonla kahrolası para."

Gülümseyerek barın arkasındaki kahve makinesini çalıştırdım. "Ayaklı bir hesap makinesisin. Öyle değil mi, Matty? Kahve içer misin?"

"Raphael Visconti'nin yatında mı? Herhalde içerim."

İkimize de birer *flat white* hazırladım ve kanepede ona katıldım. Fincanından yükselen buharın üzerinden bana baktı. "Anlat artık. Olay ne?"

Hafifçe omuz silktim. *Biliyorsam ne olayım.* "Sanırım... şey, bilmiyorum. Sanırım sikişiyoruz."

Geçmiş zaman yerine şimdiki zaman kullanmıştım çünkü odanın köşesinde duran bavulum bir süre daha buralarda olacağımı gösteriyordu.

Matt gözlerini kırpıştırdı. "Raphael Visconti'yle sikişiyorsun."

"Tam adını şöyle söylemeyi keser misin? Kulağa sanki sen de onunla sikişmek istiyormuşsun gibi geliyor."

Beni görmezden geldi. "Raphael Visconti'yle onun mega yatında sikişiyorsun."

"Beni mi tekrar ediyorsun yoksa soru mu soruyorsun?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Ağlayacakmış gibi bakmayı bırakıp ne kadar şanslı olduğunu fark etmeni umarak gerçeği tekrarlıyorum." Başını iki yana salladı. Yüzünde acı bir ifade vardı. "Bahse girerim aleti *kocamandır*."

Şanslı. Kolyem boynumda daha da sıkılaşmıştı. Kendimi şanslı hissetmiyordum. Raphael'in benimkine yaslanan sıcak vücudu cevaplardan daha fazla sorular doğurmuştu. Şimdi ise damarlarımda daimi bir huzursuzluk vardı.

Parmaklarım kahve fincanımın etrafında sertçe kıvrıldığında neredeyse derim haşlanacaktı. Aniden Matt'i ceketinin yakasından tutup bana yardım etmesi için yalvarma arzusu duymuştum.

Bunun yerine, kendime çekidüzen verip gözlerimi başının üzerine diktim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Yatak arkadaşısınız."

"Biz arkadaş değiliz."

"Yatak düşmanı o zaman. Tanrım, Pen. Daha önce hiç *fuck buddy*'*in olmadı mı?"

Bakışlarım derinleşen gülümsemesine kaydı. İfademde her ne gördüyse bir an sonra silinmişti.

Başını sallayıp kahvesini bıraktı ve bir öğretmen gibi konuşmaya başladı. "Pekâlâ, sana yardımcı olacağım. İster inan ister inanma ama zamanında birkaç *fuck buddy*'m oldu. Bilmen gereken en önemli üç şey..." Bir parmağını kaldırdı. "Her şeyden önce, ne istediğinden emin olmalısın. Bu mega yatta kalmak ve milyarder Raphael Visconti'yle sikişmek istiyor musun, evet ya da hayır?"

Ona, taraflı bir cevap almak için soruyu çarpıttığını bildiğimi söyleme zahmetine girmedim. Bunun yerine, barın üzerindeki yanıp sönen kameraya baktım ve hafifçe başımı salladım.

Sırıttı. "Evet, biliyoruz herhalde. Tamam, o zaman ikinci olarak, ikinizin de bunun ciddi olmadığını anladığınızdan emin olman gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaklaşık bir yıl boyunca kızın biriyle haftada üç kez yatıyordum. Sonra bir gece diş fırçasının benim banyomda olduğunu fark ettim. *Yedek* fırçası falan değil." Bana dikkatle baktı. Bom-

* Fuck Buddy, yani seks / yatak arkadaşı. Kişinin genellikle tekrar tekrar ama herhangi bir romantik bağ olmaksızın seks yaptığı seks partneri. (e.n.)

boş ifademle karşılaştığında gözlerini devirmişti. "Meğer erkek arkadaşıymışım da haberim yokmuş. Demek istediğim, *iletişim kur*. Niyetini en başından belli etmelisin." Sırıttı. "Ona şu acımasız *aşk bir tuzaktır* konuşmanı yap. İpucunu hemen alacaktır."

Dudaklarımdan içten bir kahkaha döküldü. Birdenbire vücudumdaki huzursuzluğun eskisi kadar zehirli olmadığını fark etmiştim. "Ya üçüncüsü?"

Yüzündeki gülümseme soldu. Eğilip kolumu kavradı. "Üçüncüsü, seks arkadaşlığının sonsuza dek sürmeyeceğini her zaman aklında tutmak. Eminim aynı şey yatak düşmanları için de geçerlidir. Burada çok uzun süre kalma, tamam mı?"

Boğazım düğümlenmişti. "Çok uzun kalırsam ne olur?"

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Tuzağa düşersin."

On dakika sonra, Fransız kapılarının sıcak tarafında durmuş Raphael'in adamlarının küçük gemiyi yüklemesini izlerken, kafamın içinde hâlâ bu iki kelime dolaşıyordu.

Matt iç geçirdi. "Şeytan Yamacı'na dönmeden önce denize atılma ihtimalim ne kadar?"

Griffin başını kaldırıp camın ardından bana baktı. Ben de iç geçirdim. "Korkarım çok yüksek."

"Eğer ölürsem, Anna'ya onu sevdiğimi söyle."

"Onu sevdiğin falan yok, seni aptal."

Matt sırıttı. "Biliyorum ama kulağa biraz romantik geliyor, öyle değil mi? Her neyse-" Dönüp bileklerimi tuttu. "Verdiğim tavsiyeleri tekrarla bakalım."

Gülümsememi bastırdım. "Ne istediğinden emin ol, onun da aynı fikirde olduğundan emin ol ve..." Yüzüm hafifçe düştü. "Sakın âşık olma."

Bana gururlu bir baba gibi baktı. "Göründüğün kadar aptal değilsin." Hakaretine karşılık veremeden beni kucaklamak için kendine çekti. Çenesi başımı bulmuştu. "Ve en önemlisi, rahatlayıp keyfine bak. Biraz sakso çek, amını falan yalasın-"

"Matt!"

Kahkahası yanağımda titreşti. "Gerçekten, çok ciddiye alma, tamam mı? Erkekler sürekli duyguları işin içine karıştırmadan sikişiyor. Kadınlar da yapabilir."

Söyledikleriyle kızarırken geri çekildim. "Sen feminist hareketin öncülerinden birisin, Matty."

Göz kırptı. "Evet, tabii. Ben sevişmemi sağlayan her şeyin öncüsüyüm." Griffin öfkeli bir darbeyle kapıya vurarak irkilmesine neden oldu. "*Sikeyim*," diye homurdanarak beresini çekiştirdi. "Anımızı nasıl da mahvetti."

"Her geçen saniye denize atılma ihtimalini arttırıyorsun."

"Evet, gitsem iyi olacak," dedi ceketinin fermuarını çekerek. "Dinle, bavuluna biraz atıştırmalık koydum. Dolabımdan çaldığını fark etmediğimi düşündüğün şu fıstık ezmeli çikolatalardan."

Kaşlarımı çattım. "Garip bir şekilde çok naziksin."

Çenemin altına hafifçe dokundu. "Evet, bavulunu hazırladığımda saat sabahın altısıydı ve kaçırıldığını sandım."

Güldüm. "Eh, artık onları geri alamazsın."

"Sanırım alamam. Ah, son bir şey daha. Noel'de evde ol, tamam mı? Senin de ailesi olmayan bir ezik olduğunu varsaymıştım. Dondurucuda bir hindim var ve bize o aptal Noel Baba şapkalarından aldım bile."

Karnıma bir sıcaklık yayıldı. "Hayatta kaçırmam."

Matt ufukta küçük bir noktaya dönüşmeden hemen önce tekneden bana bir öpücük gönderdi.

Parmak uçlarımı pencereye bastırıp tamamen gözden kaybolana dek onu izledim. Kısmen gerçekten denize atılacağından endişe ettiğim içindi. Kısmen de onu şimdiden özlemiştim. İyi bir arkadaştı ancak bunu ona söylemektense gözlerimi oymayı tercih ederdim.

Denizköpüğünden başka bir şey kalmayınca arkamı dönüp omuzlarımı cama yasladım ve derin bir nefes aldım. Matt'in verdiği o üç tavsiye içimde bir ateş yakmıştı. Kaçırılmış olsam da olmasam da Raphael'in peşine düşecek ve cezasını verecektim.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Dört

Penny

Yeni kazandığım soğukkanlılığım beni yatın içinde takip ediyordu. Kapalı kapılardan ve boş koridorlardan geçmeme yardımcı olmuştu. Ancak kütüphaneye girip Raphael'i odanın ortasında gördüğümde hızla ortadan kayboldu.

Elinde bir çekiç ve dudaklarının kıvrımına sıkıştırdığı çiviyle, ayaklarının dibindeki tahta yığınından kafasını kaldırmamıştı bile. Hareketlerimle birlikte kalp atışlarım da yavaşladı. Ansızm artık o çokbilmiş bağımsız kadını oynayamadığımı fark etmiştim.

Nemli ellerimi iki yanıma bırakıp yumruk yaptım. Ardmdan Raphael'in çiviyi ağzından alıp hafif bir çatırtıyla tahtaya çakmasını izledim.

Bana bakmadan konuştu. "Kıyafetlerini aldın mı?"

"E-evet."

Bakışları kapıdan bacaklarıma doğru kaydığında gözleri kararmıştı. "Onları giyecek misin?"

Cevap vermedim. Onun yerine, şaşkınlık içinde ahşaba bir

çivi daha çakıp parçalara ayırmasını izledim. Parlak ayakkabısının ucuyla tahtaya bir tekme atarken "Lanet olası *IKEA*," diye mırıldandı sessizce. "Siz insanların evleri hep bu bokla dolu, biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordum. *Biz insanların* kim olduğunu, neyi kurmaya çalıştığını ya da ne haltlar döndüğünü bilmiyordum. Göğsüm sıkışmıştı. Kelimeler planladığımdan daha az sofistike bir şekilde dudaklarımdan dökülmeden önce boğazımdan yukarı doğru yükseldi.

"Bu da ne?" dedim aniden.

Kaşlarını kaldırdı. "Bir kitaplık."

Cevabı beni hazırlıksız yakalamıştı. *Kitaplık mı? IKEA'dan? Onlar şu küçük anahtarlarla kurulmuyor muydu?* Pekâlâ, belki de gerçekten aklını kaçırmıştı.

Bu düşünceden sıyrılarak kaldığım yerden devam etmeye çabaladım.

"Hayır, *bizden* bahsediyorum."

Çekici havada duraksadı. Gözleri ileri geri hareket eden elimi takip ediyordu. *Ben ve o, o ve ben.* Yüz ifadesi, bizden aynı cümle içerisinde bahsettiğim için gülünç olduğumu düşünüyor gibiydi.

Tahtaya inen bir sonraki darbeyle omurgam gerildi. Raphael sırıtışını gizlemek için dudaklarının arasına bir çivi daha yerleştirdi.

"Bir süre burada kalacaksın."

"Peki ama *neden*?"

Masasından bir broşür aldı ve pencereye doğru kaldırdı. "İsveççe biliyor olamazsın, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Bana *nedenini* söyle, Raph-"

"Çünkü ben öyle istiyorum," diye hırladı.

Ses tonundaki ani değişim bir sonraki nefesimi alıp götürmüştü. Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım ve yenilgiyi reddederek omuzlarımı dikleştirdim.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim yavaşça. "Benden nefret ediyorsun."

Gülüşünde acı bir şey vardı. "Demek öyle düşünüyorsun, ha?"

Yanaklarım ısındı. "En azından şanssız olduğumu düşünüyorsun. Neden senin için kötü olan biriyle bir teknede sıkışıp kalmak isteyesin ki?"

Bana doğru döndüğünde, kayıtsızlık yüzünün keskin hatlarını maskeliyordu. "Hamburger yiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Yediklerimle bunun ne alakası var?"

Çekicin yeni bir darbesi. "Senin için kötü olduğunu bildiğin halde hamburger yiyorsun. Aynı şey, *Queenie*. Sen benim için kötüsün..." Bakışları göğsümün önünden sıcak bir yol çizip kapüşonlusunun etek ucuna indi. Ardından dudaklarını yaladı. "Ama yine de seni yemek istiyorum."

Yüce Tanrım. İpeksi sesinin *yemek* kelimesiyle sertleşmesi kadınlığıma elektrik dalgalarının hücum etmesine neden olmuştu.

Topuklarımı pelüş halıya gömdüm ve Matt'in tavsiyelerine odaklanmaya çalıştım. Ancak üçü de zihnimde bulanıklaşmaya başlamıştı. *Hangi sırayla ne yapmam gerekiyordu acaba?*

Bir çekiç sesiyle daha ahşabın köşesi yeniden parçalandı. Raphael kaşlarını çatıp elindeki alete baktı. İfadesi sanki her darbenin arkasına koyduğu gülünç miktardaki güçten ziyade onda bir sorun varmış gibiydi.

Karşı çıkmak için dudaklarımı araladım ama ağzımdan sıcak havadan başka bir şey çıkmamıştı. Bu konuşmanın böyle ilerle-

yeceğini düşünmemiştim. Yanına gelip bu anlaşmanın kurallarını ortaya koyacaktım. Sonra küçük bir pazarlığın ardından, belki, *sadece belki*, Raphael yumuşak bir yüzeyin üzerinde, temiz havanın altında beni yeniden becerecekti.

Şimdi, onunla seks yapmanın etik olacağından bile emin değildim çünkü açıkça aklını kaçırmış durumdaydı. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki, çalan telefonu beni durdurdu.

"Evet?" Saatine baktı. "Tamam. Jeti bir saat içinde kalkışa hazırla."

Dilimde ekşi bir tat yükseldi. Birden her şeyi yanlış anlamış olabileceğimi fark etmiştim. *Gidiyor muydu?*

Telefonunu kapatıp bana baktığında, yeşil gözleri öfkeyle doluydu. "Bir sorun mu var?"

Gözlerimi ona diktim. Gerçekten de kendisi bir jetle kaçarken beni bu yatta bırakmayı mı planlıyordu? Belki de Matt'e *yatak düşmanı* kavramının gerçekte ne anlama geldiğini iki kez sormalıydım. Buğulu camlar ve şiddetli orgazmlarla ilgili hayallerim bir anda uçup gitmişti.

Kendimi koruma içgüdüsü kalbimin etrafına bir duvar örmeye başlamıştı bile. "Ya burada kalıp seninle sikişmek istemiyorsam?" diye çıkıştım. "Bunu hiç düşündün mü? Benim bir hayatım var bilirsin ya ve tahmin et ne oldu? Hayatım senin ve kişisel sorunlarının etrafında dönmüyor."

Gözlerini *IKEA* projesinden bana çevirdi. Gergin birkaç saniyenin ardından ağzındaki çiviyi fırlatıp masaya yaslandı. Odaya girdiğimden beri ilk kez tüm dikkatini bana veriyordu. Bunun ne kadar ağır bir his olduğunu, beni her zaman ne kadar huzursuz ettiğini unutmuştum.

"O zaman bana bunu söyle."

"Ne?"

Kol düğmelerini sıktı. "Sen yetişkin bir kadınsın, Penelope ve ben de makul bir adamım." *Tabii, bunu Blake'in cansız bedenine söyle.* "O yüzden varsayımları bırak ve bana ne istediğini söyle."

Bakışlarının sıcaklığı altında kıvranmamaya çalıştım. Çenemi havaya dikip kayıtsızlığına ayak uydurdum.

"Bu gemide kalıp senin seks oyuncağın olmak istemiyorum, Raphael."

Bir kez başını salladı. Çenesi gergindi. "Tamam, şimdi bana bunu tekrar söyle ama bu kez daha yakından."

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Göz temasım kesmeden kemerini çözdü. Derinin ilmeklerin arasmdan geçerken çıkardığı ses beni çekicin en gürültülü darbesinden bile daha fazla ürpertmişti.

"Buraya gel ve benimle sikişmek istemediğini söyle," dedi sessizce.

Damarlarımdaki kan buz kesmişti. Raphael'in geniş omuzları üzerinden kapıya baktığımda, karanlık bir kahkaha attı.

"Aptal kız," dedi hırıltıyla. Bakışları keyifle parlıyordu. "Gözlerin seni her seferinde ele veriyor."

Kalp atışım sendelerken dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü. Bir an sonra yarısı kurulmuş kitaplığı Raphael'in yoluna doğru itip kaçmıştım.

BÖLÜM

Beş

Rafe

Dürüst olmam gerekirse, Penelope'yi becerirsem kuralımı bozacağımı ve onu birden fazla kez becereceğimi hep biliyordum. Kadınlığının aletimi ne kadar sıkı kavradığını öğrenmeden çok önce bile.

Ah pekâlâ. Bu kural bugün yıkıp geçtiğim ilk şey değildi ve son da olmayacaktı.

Penelope'nin kapıyı arkasmdan çarpmasıyla camlar hafifçe titreşti. İçim karanlık bir keyifle dolmuştu. Onu kovalamamı beklediğinden emindim ama bunun neresi eğlenceliydi ki? Bunun yerine votkamın geri kalanını içtim. Ceketimi silkip bir koltuğun arkasına düzgünce astım. Uçuşumu ertelemek için bir mesaj çektim. Ardmdan güvenlik kameramın uygulamasını açtım.

Hissettiğim keyif sert bir kahkahaya dönüştü. *Aptal kız.* Kütüphaneden çıkıp sola dönmüş ve benim özel bölmeme girmişti. Her oda yarım daire şeklini takip ederek bir sonrakine bağlanıyordu.

Tek yapmam gereken bu odadan çıkıp sağa dönmekti. Birbirimize ya oturma odasında ya da kamaramda rastlayacaktık.

İkisi de kesinlikle işimi görürdü.

Kütüphaneden çıkıp hemen arkasındaki toplantı odasına girdiğimde, dilimde tadını alabildiğim anlamsızca bir heyecan içimi sarmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu kızla oyunlar oynamaya *bayıldığımı* itiraf etmeliydim.

Özellikle de kaybedene şaplak atıldığında.

Toplantı odası hemen çalışma odama çıkıyordu. Ben ikisini birbirine bağlayan kapıya yaklaştıkça, içerideki ayak sesleri ve düzensiz nefesler kapının altındaki boşluktan dışarı sızmaya başlamıştı.

Sırf gösteriş olsun diye elimdeki kemeri şaklattım. Sesi havada yükselir yükselmez boğuk bir inilti kapının dışına sızıp kasıklarımı bulmuştu.

Kapıyı çekip açtığım anda Penelope göğsüme çarptı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Her zamanki gibi gözleri onun yerine cevap vermişti. Bakışları hızla arkamdaki çalışma odasına döndü. Aniden, kart oyunlarında neden hile yaptığını anlamıştım. Kendini dolandırıcı olarak gördüğü için değildi. Bu kadar kötü bir poker yüzle asla adil bir şekilde kazanamazdı.

Buradan gitmesine izin vermeden önce ona vurdumduymaz görünmeyi öğretene dek becermenin cazip gelmediğini söyleyemezdim.

Gergin duruşundan kaçmaya çalışacağını anladığımda, kemerimi tekrar şiddetle şaklattım. Çıkardığı sesin yansımasını gözlerinde bir uyarı işareti gibi görebiliyordum. Aniden durdu ve bakışları aşağıya, elimdeki deri kemere kaydı.

"Bu ne için?"

"Buraya gel de sana göstereyim."

Elbette Penelope'nin her bir hücresi itaat etmemek için direniyordu. Bu yüzden tam tersini yaptı. O kanepenin kolçağına doğru sendelerken üzerine gittim. Sırtüstü kanepeye düşmeden önce kapüşonlumun yakasını kavrayabilmiştim.

"Ne tesadüf. Seni istediğim yer tam da burasıydı."

Boğuk bir inilti çıkardığında onu yüzüstü çevirip kolçağa doğru eğdim. Başını koltuk minderine ittiğimde sesi kesilmişti. Çırpınmasını önlemek için kalçalarını kendi kalçalarımla kanepenin kenarına bastırdım.

Elleri başının yanında yumruk halini almıştı. "Seni telaşlandırmak istemem ama sanırım bir kriz geçiriyorsun."

Boğazımdan yükselen kahkahayı bastırdım. Kriz falan geçirmiyordum. *Mola* veriyordum. Her şey yolundaymış gibi davranmaya ara vermiştim. Penceremin dışında yanan ateşe bakıp kendimi güzel bir yaz günü olduğuna daha ne kadar inandırabilirdim? Siktir etsene. Ön kapıyı açıp alevlerin tenimi yalamasına, dumanın içimi doldurmasına izin verecektim.

Dünyam yanıyordu ve ben kibriti çakan kızı cezalandırmak istiyordum.

Avuçlarımı kalçalarının üzerinde gezdirdiğimde dokunuşum sert ve çıkarcıydı. Sikeyim, bu kalçalarla ilgili her şeye bayılıyordum. Onları sıktığımda parmak uçlarımın etinin içinde kaybolmasına, dişlerimi tenine gömmeye karşı koyamadığım zamanlarda dilimde bıraktıkları tada...

Şortunu tutup aşağı çektim ve manzaraya bakıp derin bir nefes verdim.

Bacaklarının arasındaki yere bakıp.

Yumuşak, açık kızıl tüylerle çevrili pembe kadınlığı titreyen bacakların arasından bana bakıyordu. Bu manzara karşısında kaslarım gerildi. Kadınlığını okşama isteğime karşı koyamamıştım. Keşke yapmasaydım. Penelope daha fazlası için parmak uçlarında yükseldiğinde, çıplak poposu aletimi sıyırıp geçti. Yalnızca bu temasla bile ona karşı duyduğum *ihtiyaç* pantolonum ve damarlarım boyunca bir nehir gibi akmaya başlamıştı.

Çenemi sıkarken kıpırdanmasına engel olmak için avucumu sırtına bastırdım. Hafifçe geri çekildim ve bu dürtünün geçeceği kadar uzun süre tavana baktım.

Kemer. Doğru ya. Tokayı yumruğumla kavrayıp, deri aksesuarı kalçasının arkasında gezdirdim. İçimdeki karanlık heyecan güneye kaymıştı ve benimkilerin altında gerilen kaslarını her hissettiğimde kasıklarım da titreşiyordu.

Kemerim poposunun kıvrımına ulaştığında orada durdum. "Bana ne söylemek istiyordun?"

Zorlukla aldığı nefesler duraksadı. "Önemli bir şey değil."

"Cevap ver, Penelope."

Tırnaklarını yastığa geçirip iç çekti. "Seninle bu teknede kalmak istemiyorum."

Omuzları beklentiyle kasılmıştı ancak bir darbe gelmediğinde aşağı dökülen saçlarının arkasından bana baktı. Sert gözleri ihtiyatla parlıyordu.

Ona mükemmel bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Şanslı."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu senin güvenli kelimen, Penelope. İçimden bir ses ihtiyacın olacağını söylüyor."

Kemerim o itiraz bile edemeden poposuna indi. Elimden gelen en hafif ve ölçülü darbeydi ama yine de şak sesi tatmin ediciydi. Penelope'nin çığlığı beni öyle harekete geçirmişti ki... Tenime işliyor, altındaki tüm atomları hayata döndürüyordu.

"Seni duyamıyorum," diye hırladım. "Tekrar dene."

"Burada kalmaya-"

Onu yeniden şaplakladım. Bu sefer bir öncekinden daha sertti. Soluk teninde pembe bir iz belirmişti. Başparmağımı hastalıklı bir hayranlıkla yumuşak ve sıcak kalçalarının üzerinde gezdirdim. "Belki de daha yüksek sesle söylemelisin."

"Belki de lanet olası bir işitme cihazı almalısın," diye tısladı nefes nefese yastığa doğru.

Kendini yeni bir darbeye hazırladığında gülümsemem uçup gitti. Ya bu kızın fiziksel olarak çenesini tutamamasına neden olan tıbbi bir durumu vardı ya da kemerimin darbelerinden gerçekten hoşlanıyordu.

Bakışlarım sırtının kıvrımlarında gezinirken her bir zerresini aklıma kazıdım.

Bu küçük velet hayatımı mahvetmemiş olsaydı hayretle gülerdim. Camlardan süzülerek teninde dans eden parlak kış güneşi saçlarındaki kızılları vurgularken, onun benim sonum olacağı ortadaydı. *Sikeyim, ona bir baksanıza.* Her şey bir yana, benim kapüşonlumun içindeydi. Bana ait bir şey vücudunu sarıyordu. Eğer onu giymesinden mazoşist bir zevk duymasaydım, altında ne olduğunu görebilmek için yırtıp atardım.

Bunu hiç istemesem de erkeklerin neden kadınları kendi eşyalarının içinde görmekten hoşlandığını şimdi anlıyordum. Benim kıyafetlerimi giymesi ve benim saatimi takması Penelope sanki

bana aitmiş gibi hissettiriyordu. En azından ben onu mahvedene kadar.

Küstahlığı ve boğazımdaki garip baskı beni kışkırtırken diğer elimi sırtına bastırıp onu yeniden şaplakladım. Vücudunu hafifçe ileri atacak kadar sert bir darbeydi. Güneş vuran dudaklarından dökülen her küfrü nefes nefese bir inilti takip ediyordu. Bu şehvet dolu ses, bir sirenin çağrısı gibiydi. Aletimi çekiştiriyor, kasıklarımda rahat vermeyen bir sızının yükselmesine neden oluyordu.

Sikeyim. Bundan zevk alıyordu. Avucumla poposunun kırmızı yanaklarından birine masaj yaparken, diğer elimi bacaklarının arasına kaydırdım. Ardından düşüncemi doğrulamak için parmak uçlarımı kadınlığının üzerinde gezdirdim. O kadar ıslak, o kadar ateşliydi ki, görüşüm bir an için kararmıştı. Kulaklarımdaki uğultu dışında duyabildiğim tek ses Penelope'nin boğuk iniltileriydi.

Demek Penelope ona sert davranılmasından hoşlamyordu. Kaderin felaket kartımı tam da bana göre tasarladığına inanmak için daha fazla kanıta ihtiyacım vardı da sanki. Ancak bu kadının beni deliye çevirmek gibi bir yeteneği olduğu için, göğsüm ani ve acımasız bir düşünceyle alev aldı. *Sert sevdiğini nereden biliyordu ki?* Başka kim kalçalarına kemerini indirmiş ve bu sonuca ulaşmasını sağlamıştı?

Öfkenin kıvılcımları gözümü kör ederken elimdeki kemeri aşağı indirdim ve iki parmağımı içine soktum. Kadınlığı parmaklarımın etrafında öyle sıkı kenetlenmişti ki, göz kapaklarımın arkasında yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim.

"Bu kimin amcığı, Penelope?"

Bu gülünç bir soruydu. Hayatım boyunca ağzımdan hiç çıkmamış bir soru. Menilerimi içine boşalttıktan sonra bir kadının

kiminle sikiştiği umurumda bile olmazdı. Kahrolası kuzenlerimin bir kenara attığı kızlar olmadığı sürece istediklerini yapabilirlerdi. Ancak onunla işim bittikten çok sonra bile başka bir erkeğin bu kıza -*benim* Kraliçeme- sahip olma düşüncesi beni kuduz bir köpeğe dönüştürmüştü. Kastetmediğim şeyler söylüyordum.

"Lanet soruya cevap ver," diye hırlayarak parmaklarımı kadınlığının içinde bir makas gibi gerdim.

Penelope kaskatı kesilmişti. Ellerini yastığın altına soktu ve yüzünü yumuşak kumaşa gömdü. Dudaklarından dökülen kelime yalnızca bir fısıltıydı. Ancak ben sanki megafona konuşuyormuş gibi yüksek sesle duymuştum.

"Benim."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Kemerim havada ıslık çalarak kalçalarının üzerine inerken, "Ama paylaşabiliriz!" dediğini duydum.

Hayretle kemerimin gevşemesine izin verdim. Kanepenin koluna doğru kıvranışını görmek aletimi boydan boya ateşe verip başımı döndürmeseydi, dik başlılığından etkilenirdim.

"Paylaşmak mı? Amını sadece çarşamba ve cumartesi günleri istediğimi falan mı sanıyorsun?"

"Sana ne verirsem o kadarını alacaksın," diye mırıldandı. Ancak seçtiği kelimelerden pişman olduğunu biliyordum. Onu olduğu yerde tutmak için kapüşonlunun eteklerini kavrayıp bir sonraki darbem için sırtımı arkaya verdiğimde bir özür çığlığı attı. Hamlem yakıcı bir kıskançlık ve saplantıdan güç alıyordu. Şak sesi havayı delip geçtiği anda pişmanlığın tadını aldım. Fazla sert davranmıştım.

Sikeyim. Tepkisini ölçmek için başımı kaldırdım ama bana sık-

tığı yumrukları ve kesik nefeslerinden başka bir şey vermiyordu.

"Penelope."

Yüzünü yana doğru çevirdiğinde kahrolası boğazımın sıkıştığını hissettim.

"*Cazzo*," diye mırıldandım ve kemerimin elimden kaymasına izin verdim. Tokası yere çarptığı sırada ben de onu takip ederek dizlerimin üzerine çöktüm. Ardından kalçasındaki taze izlere nazik bir öpücük kondurdum. Falcının Kupa Kraliçesi'nin beni dize getireceğini söylemesi aklımdan çıkmıyordu. Görünüşe bakılırsa, kelimenin tam anlamıyla dize getireceğini kastetmişti. "Konuş benimle."

"İyiyim ben," dedi Penelope hiç de öyle olmadığını gösteren bir ses tonuyla. "Durma."

Kadınlığının sıcaklığı yüzümü ısıtıyordu. Kalçalarının arasına sokulup onu klitorisinden poposuna kadar yalamaktan kendimi alamadım. Kasları yumuşarken dilimin içeri girmesine izin vermişti.

"Kimin amcığı, Penelope?" diye sordum tekrar. Bu sefer daha naziktim.

Kelimelerimi dilimi girişinin etrafında çevirerek noktaladım. Bacaklarının arasmda hissettiğim titreşim hareketimi tekrarlamama neden olmuştu.

"Benim."

"Senin mi?"

"Evet."

Duraksadım. "Seni ağlatacak kadar sert şaplakladığımda da cevabın yine bu mu olacak?"

Kalçaları çenemin etrafında kasıldı. Tanrım, bu dünyada in-

sanın bir kurşunla değil de eceliyle ölmesi bir lütuftu. Ancak Penelope'nin kalçaları tarafından ezilerek ölmeyi alternatif bir seçenek olarak seve seve kabul ederdim. *GoldenEye*'*daki şu *Bond* kızı gibi.

Titrek bir nefes aldı ve kendini dilimin üzerine bıraktı. "Evet. İçim öfkeyle ısındı. Dişlerimi kıvrımlarında gezdirdikten sonra klitorisini emdim. Geri çekilirken kadınlığı ıslak bir *pat* sesiyle dudaklarımı terk etmişti.

"Peki seni ağlattığımda güvenli kelimeni kullanacak mısın?"

Duraksama sırası ondaydı. "Hayır."

Ayağa kalkıp sertçe kalçalarını öne ittim ancak kanepenin koluna düşmeden hemen önce onu yakalamıştım.

"Sen inatçı küçük bir sürtüksün. Bunu biliyor muydun?"

Başını çevirip gözlerini benimkilere dikti. Kahretsin, okyanus kadar mavilerdi ve kadınlığı kadar ıslak görünüyorlardı. "Evet," dedi sessizce.

Kuru bir kahkaha attım. Ancak keyiften öylesine yoksundu ki, boğazımda takılıp kalmıştı. Penelope için inatçı demek hafif kalırdı. Onu Şeytan Yamacı'nın ortasına sürükleyip çırılçıplak soyarak kırbaçlasam bile bu kız asla bana istediğimi vermezdi.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken dikkatimi kapitone duvar kâğıdına verdim. Aklımı Penelope'nin kocaman gözleriyle bana bakan yüzünden uzaklaştırmaya ihtiyacım vardı. Kadınları yalnızca arkadan becermemin nedenlerinden biri de buydu işte. Penelope'nin dikkatini benden çok uzun süre uzak tuttuğunda, onu bana bakmaya zorlamak gibi hastalıklı bir alışkanlığımın olduğunu bu sabah öğrenmiştim.

* Altın Göz, asıl adı ile *GoldenEye,* 1995 senesinde gösterime giren James Bond serisinin 17. filmidir. (e.n.)

Başımı iki yana salladım ve bakışlarımın tekrar kalçalarına düşmesine izin verdim. Kıpkırmızı ve mahvolmuş. Aletimdeki şiddetli zonklama midemdeki huzursuzlukla çelişiyordu. Gerçekten de ironikti bu. Onu bu yata kanlı ellerle sürüklemiştim. Tüm niyetim o beni mahvetmeden önce Penelope'yi mahvetmekti. Yine de tek bir damla gözyaşıyla beni avucunun içine almıştı. Şimdi burada durmuş, çikolata ya da sıcak su torbası gibi şeylerin bir damla daha gözyaşı dökmesine engel olup olmayacağını merak ediyordum.

Sanırım *dibe vurmak* böyle bir şeydi.

Onunla ilgilenmek ya da ona şeker almak gibi aptalca düşünceleri bir kenara itip ellerimi kapüşonunun altından geçirdim. Ardından kalçalarını kavradım.

Sikerler. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatacaktım.

Poposunu tekrar öpmek için eğildim ve İtalyanca utanç verici bir şeyler mırıldandım. Tam yeniden bacaklarının arasına gömülmek üzereyken bir el kolumu tutup beni durdurdu.

Bakışlarım Penelope'nin yüzüne kaydı. Gözlerim onunkilerin tuzağına çekildikçe ifadesi daha da sertleşiyordu.

"Nazik olma."

Çenem kasıldı. "Neden?"

"Hoşuma gitmiyor."

Birkaç gergin saniye boyunca birbirimize baktık. Sözleri ve altında yatan anlam bir asit yağmuru gibi tenime işliyordu. Demek Penelope sert davranılmasmdan hoşlanmakla kalmıyordu. *Yalnızca* sert davranılmasından hoşlanıyordu.

Diğer erkeklerin ve kemerlerinin fırtınalı düşünceleri teker teker aklımdan geçerken içimdeki tüm suçluluk uçup gitti.

Kemeri yerden alırken gözlerim onunkilerden bir an bile ayrılmamıştı. Deriyi parçalanan eklemlerimin etrafına sardım ve diğer elimle gergin bir şekilde şaklattım. Penelope derin bir nefes alıp başını mindere bıraktı ama kapüşonlumun yakasından tutup onu yukarı kaldırdım.

"Sen ne-?"

Kemerin kayışını ağzına soktuğumda cümlesi yarıda kesilmişti. Hem tokayı hem de halkayı avuçlarımın arasına aldım ve Penelope ellerinin üzerinde doğrulana dek dizginlerine asılıyormuş gibi çektim.

Dudaklarım kulağını bulurken, ses tonum bir uyarıya dönüşmüştü. "Eğer çok fazla gelirse ve güvenli kelimeni kullanmazsan, seni yatağıma bağlayıp bütün o nazik şeylerle işkence ederim. Anladın mı?"

Yana kayan gözleri şüpheyle doluydu. "Ne gibi şeyler?" dedi zorlukla.

Duraksadım. Tanrı biliyordu ya, hayatımda hiçbir kadın için o tür güzel şeyler yapmamıştım. Ancak şimdi burada Penelope'nin üzerindeydim. Ereksiyonum çıplak kalçalarına baskı yapıyor, ılık ve ıslak kadınlığı pantolonumu yakıyordu. Böyle bir zamanda varsayımsal işkenceme odaklanamazdım.

"Bilirsin, o boktan romantik şeyler," diye hırladım.

Çenesini kırmadan arkasına geçebilmek için kemeri hafifçe gevşetmeden önce gözlerinde telaşlı bir bakış görmüştüm.

Aletim serbest kalmak için can atıyordu. Fermuarımı indirdiğim anda harekete geçmişti. Sertliğimin başını Penelope'nin kıvrımlarına gömdüğümde yakıcı bir hezeyan zehir gibi içime akmaya başladı. Tüm sinirlerimi hayata geçiriyor, beynimi ateşli

düşüncelerle zehirliyordu. Kemerim Penelope'nin ağzındayken nasıl birkaç dakikadan fazla dayanacaktım ki?

Tanrım, çok dardı. Beynimdeki her bir sadist fısıltıyla savaşırken yavaşladım ve vücudunun beni içine yönlendirmesine izin verdim.

Omurgası avucumun altında kasıldığında geri çekildim. Kemerimi çekiştirip dirseklerinin üzerine inmeye, aletimi daha derin bir açıyla almak için poposunu kaldırmaya çalışıyordu. Ancak ben yalnızca kendimi biraz daha içine ittim.

Hayal kırıklığıyla dolu iniltisi gözlerimi onunkilerle buluşmaya zorlamıştı. Bana bakmak için kemere karşı koymaya çalışıyor, yavaş tempomdan duyduğu rahatsızlığı göstermeye çabalıyordu.

Gülümsedim.

Penelope kaşlarını çattı.

Ardından *sertçe* içine girdim.

Başı hızla öne düştü. İniltisini bastırmak için kemerimi ısırdığını görmek öyle ateşliydi ki dayanamıyordum. Kadınlığı aletimi mengene gibi kavrarken dişlerimi sıktım. Kendimi her içine ittiğimde beni çaresizce daha derinlere çekiyor gibiydi. Aletimin köküne çarptığı sırada kalçalarından çıkan gürültülü sesle gözlerim aşağıdaki manzaraya kaydı. Sikeyim, bu görüntü sonsuza dek aklıma kazınmıştı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yumuşak tenini avuçlarımın ve dilimin altında hissetmeliydim. Aklımı kaybetmiş gibi kemerimi Penelope kanepeden tamamen doğrulup göğsüme yaslanana dek sertçe çektim. Tekrar hafifçe çekiştirdiğimde başı köprücükkemiğime düşmüş, boynu önüme serilmişti. O kadar güzel kokuyordu ki, dişlerimi hızla atan kalbine geçirmek ve Penelope kes-

kin bir inilti çıkardığında bıraktığım izi yalamak konusunda iki kez düşünmemiştim bile.

Boştaki elimi kapüşonlunun altından karnına kaydırdım ve göğüslerinden birini sıktım. "Peki ya bunlar, *Queenie?*" Kulağına doğru hırladım. "Bunlar da senin mi?"

O boğuk sesiyle cevap veremeden göğüs ucunu başparmağımla işaretparmağım arasında yuvarladım. Ardından merkezini yalayıp geçen titreşimleri hissetmek için kendimi içine daha sert ittim.

"Bu konuda sana geri dönüş sağlayacağım," dedi nefes nefese. Kadınlığı aletimin etrafında kasılıyordu.

Boynundaki kızarıklık birkaç ton koyulaşana dek onu o şekilde tuttum. Göğüsleriyle oynarken ağzım boynuna ve kulak memesine eşit ilgi gösteriyordu.

"Lütfen," dedi derinin üzerinden zorlukla. "Lütfen."

Karnım omurgasına karşı kasıldı. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Çılgınca başını sallarken dişleri kemerime çarpıyordu.

Sikeyim. Bu sabah bunu duymak için ona neredeyse işkence etmek zorunda kalmıştım. Şimdi bana bunu bu kadar rahatça söylemesi, damarlarımda çeliği eritebilecek kadar sıcak lavların akmasına neden oluyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım kalp atışlarına karşı. Elimi bacaklarının arasına kaydırdım. "Yalvarırken ne kadar da uslu bir kız oluyorsun."

Yüzünü benimkinden başka bir yana çevirdi ve şiddetle elime sürtündü. Aletim kalçasının hareketleriyle deliye dönmüştü. Klitorisini sert ve hızlı bir şekilde okşadım. Kemerime karşı kıvranırken hayranlıkla onu izliyordum.

Vücudu benimkine karşı şiddetle titremeye başlamadan önce,

"Siktir," diye çığlık attı son kez. Boğuk iniltilerinin sesi ve kadınlığının aletimin etrafımda titreşmesi beni sınıra yaklaştırmıştı. Artık istesem bile geri dönemezdim. Uzuvları gevşediğinde onu kolumla kafesleyip vücudunu ayakta tuttum. Kemerle başını geriye doğru çektim ve yüzümü kapüşonlusunun yakasına gömdüm. *Benim* kapüşonlumun. Yakıcı bir orgazm beni kasıp kavurmadan önce aklımdan geçen son şey, onun kokusunun benimkiyle karıştığında ne kadar güzel olduğuydu.

Kaslarım gücünü kaybederken kemerin elimden kaymasına izin verdim. Kolum belinden ayrıldığında Penelope kolçağın üzerinde öne doğru yığıldı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken onu uzun ve yavaş darbelerle becermeye devam ettim. Ardından kıpkırmızı olmuş kalçalarına memnuniyet dolu hafif bir şaplak attım.

"Sen tam bir baş belasısın, *Queenie*. Bunu biliyor muydun?"

Kayıtsızca altımdan kalktı ve kapüşonlusunu poposunu örtecek kadar aşağı çekip kapıya doğru baktı.

Omurgam kasılmıştı. Hâlâ kadınlığı yüzünden sarhoşken onun çoktan buradan gitmeyi düşünmesi beni sinirlendiriyordu. Durumun ironisi de gözümden kaçmamıştı. Kadınlar bana sayamayacağım kadar çok kez, seks sonrası bir kahve içmeyi teklif etmeden önce pantolonumun fermuarını çekip arabamın anahtarlarını arayan ben olmuştum. Şimdi işler tersine dönmüşken o kadar da kolay gelmiyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum sertçe.

"Hımm. Muhtemelen duş alıp Sahil'e geri döneceğim. Şortumu gördün mü?"

Bir dolabın köşesinden sarktığını fark ettiğinde şortuna doğru yürüdü. Yanımdan geçtiği sırada bileğinden tutup onu yeniden

kanepeye fırlattım. Kalçası minderlere çarptığı an yüzünü buruşturdu.

"Burada kal." Odağı tekrar kapıya kaydığında omuzlarım gerilmişti. "Yerinden kımıldarsan seni bu lanet kanepeye bağlarım."

Birkaç dakika sonra, elimde bir şişeyle odaya geri döndüm. Sanki dişçiye gelmiş gibi kanepenin kenarına tünemiş olsa da rahatlamadığımı söylersem yalan olurdu. Yanına oturduğumda temkinli gözlerle hareketlerimi izledi. Onu itiraz etmesine fırsat vermeden kucağıma çektim ve poposunu havaya kaldırdım.

"Pardon ne halt ediyorsun?"

"Kapa çeneni, Penelope."

Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Ancak Penelope'nin buradan başka bir yerde olma arzusu tenimin altında bir huzursuzluk açığa çıkarıyordu. Kapüşonlumun eteğini yukarı çekip poposunu süsleyen taze morlukları ortaya serdiğimde vücudu kasıldı.

Bu manzara karşısmda yumuşayarak kesik bir nefes verdim ve elimin tersiyle hafifçe yanan tenini okşadım. "Acıyor mu?"

"Amaç da bu değil miydi zaten?"

Haklıydı. Amacım buydu. Onu bu yata sürükleyip mahvetmeye yönelik öfke dolu planım, kaburgalarımın altmda gittikçe büyüyen ve kesinlikle istenmeyen bir his tarafından bir kez daha baltalanmıştı. Bu Bu saçmalıktı, ona katlanamıyordum. Kötü şansının hayatımın her köşesine yayılmasına katlanamıyordum. Ancak yine de buradaydım işte. Elimde bir şişe kakao yağı ile acısını dindirmek için can atıyordum.

Belki de *gerçekten* bir krizdi bu.

Losyonu poposunun üzerine dökerken nefes almayı bıraktı. Bacakları benimkilere karşı kasılmıştı.

"Rahatla, Penelope," diye mırıldandım ve kremi yavaşça kalçasının kıvrımlarına sürdüm. Söyleneni yapmadığında komutumu daha sert bir tonla tekrarladım. En sonunda kasları avuçlarımın altmda yumuşamıştı. Nefes alış verişleri sakinleşmişti. *Aferin kızıma*, dilimin ucunda dans ediyordu ancak kendime engel oldum.

Dışarıda, fırtına gökyüzünü neredeyse yutuyordu. Sağanak yağmur camlara öyle şiddetle çarpıyordu ki, Penelope'nin dudaklarından kaçan tatlı iniltiyi neredeyse kaçıracaktım.

Başını çevirdi ve yarıya kadar inen kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Çenem öfkeyle gerildi. Sonrasında ne yapılması gerektiğini bilmiyorsa bu kız sert bir şekilde becerilmeyi nasıl seviyor olabilirdi? Onu kimin şaplakladığını öğrenip ölümlerini yapılacaklar listeme ekleme dürtümü bastırdım. Bunun yerine dikkatimi tekrar kalçalarının üzerinde kayan ellerime verdim.

"Seni parçalara ayırdıktan sonra tekrar bir araya getirmezsem, bir dahaki sefere parçalayacak bir şey kalmaz." Bakışlarım onunkilere kaydı. Tam o sırada sisin ardında yanan alevleri görmüştüm.

"Her şaplakla birlikte masaj da mı geliyor?"

Dudaklarım seğirdi. "Eminim bir çeşit anlaşmaya varabiliriz."

"Aletinin karnıma dayandığını da görmezden mi geleceğim yani?"

Bu sefer kahkahama karşı koyamamıştım. *Bu* kız... Daha beş dakika önce her şeyimi içine boşaltmıştım ama vücudunun altında yine taş gibiydim.

Saatime baktım. "*Evet*. Her ne kadar ağzınla icabına bakmanı istesem de yetişmem gereken bir uçak var."

Karnı gerildi. "Nereye gidiyorsun?"

"Neden soruyorsun? Beni özleyecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Kafamı delip geçen bir kurşunu özleyeceğim kadar."

Tam kıçına sert bir fiske vurmak üzereyken yüzüne yerleşen tereddüt dolu ifadeyle duraksadım.

İç çektim. Onu yatağıma zincirleyip kişisel seks kölem olarak kullanmak mı yoksa denize atmak mı istediğimi bilmesem de, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadan burada kalmasını beklemenin haksızlık olduğunu biliyordum.

Poposuna biraz daha krem sıktım. Masaj yapmaya devam ederken parmaklarım ıslak kadınlığına tehlikeli bir şekilde yakındı. Keskin bir nefes alarak kendini elime doğru itti. Fakat aletimin yoldan çıkmaması için avucumu sırtına bastırdım.

"Sahil'e geldiğinden beri kötü şeyler oldu, Penelope."

İnledi. "Şaka yaptığını sanıyordum. Cidden, aldığın kötü iş kararlarının suçunu bana atamazsın. Ben kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en şanslı kızım."

Onu susturmak için kalçasına hafif bir şaplak attım. "Ne kadar şanslı olduğunu düşündüğün umurumda bile değil. Benim için öyle değilsin."

"Bu hiç mantıklı değil. Sadece etrafımda olmanın bile seni şanssız yaptığını düşünüyorsan, şimdi içime girdiğine göre ne olacağını sanıyorsun?"

Kahkahalar boğazımdan yukarı yükseldi. O yeni ve tanıdık kayıtsızlık hissiyle sürüklenip gidiyordum. Bakışlarım ellerimin izini sürmeye devam etti. Parmaklarım kalçasının eğiminde kaybolurken kadınlığının şişen dudaklarını sıyırdı.

"Umursama noktasını geçtim, Penelope. Sana karşı koymaya çalışma noktasını geçtim." *Sikerler*. Jetim pistte biraz daha bekleyebilirdi. Bir parmağımı içine soktum ve dudaklarımı poposunun yanağına bastırmak için eğildim. "Bırak her şey yanıp kül olsun."

Kaygan bir yılan balığı gibi elimden kurtuldu. Halıya düşmeden önce onu belinden yakaladım.

"Ben böyle şeyler yapmam," diye mırıldanarak ayağa kalktı.

"Neyi yapmazsın?"

"Erkeklerle böyle şeyleri işte."

"Ben de erkeklerle böyle şeyler yapmam."

"Hayır, demek istediğim-" Başını sallayarak hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Yani, ciddi bir şey aramıyorum. İlişkiler ya da... şefkatli öpücükler ve *kahvaltı* gibi tatlı şeyler yapmam."

"Yumurtamı beğenmedin mi?"

Kapıya doğru ilerledi. "Tamam, ne yapalım biliyo-"

Bileğini tuttum ve onu üstüme çektim. Bakışlarıma karşılık verip yavaşça itaat etmeden önce üç saniye kadar elimden kurtulmak için savaşmıştı.

Yutkundu. Sesi öyle kısıktı ki yağmurdan zar zor duyabiliyordum. "Demek istediğim, eğer bana âşık olma ihtimalin varsa, muhtemelen beni bir tekneye bindirip hemen kıyıya geri göndermelisin."

Birbirimize baktık. Ardından bir kahkaha patlattım.

Penelope kaşlarını çatarak avucuyla göğsüme vurdu. "Ne yani, bana âşık olabileceğine inanmak çok mu zor?"

Göğsümde yükselen baskıyı görmezden gelerek dağınık kırmızı saçlarının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "İmkânsız."

En büyük sırrımı, batıl inançlarım olduğunu zaten biliyordu. Kupa Kralı yerine Karo Kralı'nı seçtiğimi de bilmesine gerek yoktu.

Aşk bir seçenek değildi. Hayatımı mahveden kıza âşık olmam imkânsızdı.

Sehpanın üzerindeki telefonum çaldığında bana yapmam gereken işleri hatırlatmıştı. "Burada kalıyor musun, kalmıyor musun?"

"Ya gitmek istiyorsam?"

Konuşamadan önce dilimi ısırdım. Beni tekmeleyerek çığlıklar atsa bile onu gemiye geri sürükleyeceğim gerçeği Penelope'yi korkuturdu.

Bunun yerine ellerimi kalçalarının arkasında gezdirip onu sertleşmiş aletime doğru bastırdım. "Seni becermemden hoşlanmıyor musun, Penelope?"

Çenesindeki kaslar gerildi. Göz kapakları titreşerek kapandı. "İyi. Yatak düşmanları olabiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Düşman mı?"

"Pek de arkadaş sayılmayız. Öyle değil mi?"

Sırıtmamak için kendimi tuttum. "Sanırım öyle." Kanepeye yaslanıp elimi sıkması için ona doğru uzattım. "Yatak düşmanlarıyız o zaman."

Parmaklarıma sanki onları ısırmak istiyormuş gibi ters ters bakıyordu. "Bazı şartlarım ve koşullarım olacak elbette."

"Elbette," dedim keyifle.

"Öncelikle, telefonuma ihtiyacım var. Sanırım bu sabah *Hulk**'a dönüştüğün sırada arabanda unuttum."

Tabii ki telefonuna ihtiyacı vardı. Hepsini yardım hattıma an-

* *Hulk, Marvel Comics* adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı öfkelendiği zaman kendini kontrol edemeyerek yeşil bir deve dönüşen hayali bir kahramandır. (e.n.)

latmazsa, aklından geçen her boş düşünceyi başka nasıl saplantılı bir şekilde dinleyebilirdim ki? "Oldu bil."

"Laurie'nin ya da diğerlerinin burada kaldığımı bilmesini istemiyorum. Bu çok..." Dudaklarını dişlerinin arasına alıp doğru kelimeyi aradı. "Tuhaf."

Güldüm. "Peki."

"Ve Noel'de evde olmak istiyorum."

Bir an için düşündüm. Noel'e bir haftadan az kalmıştı. "Tamam." *Bu seni daha sonra geri istemeyeceğim anlamına gelmiyor.*

"Ayrıca-"

"Tanrı aşkına, Penelope. Avukat çağırmam gerekiyor mu?"

Beni susturmak için yakamı çekiştirdi. "*Ayrıca* ben Rapunzel değilim. Kocasının savaştan dönmesini bekleyen bir kadın gibi buraya tıkılıp kalacağımı düşünüyorsan, hemen başka bir şey düşünsen iyi olur. Ne zaman istersem beni kıyıya geri götüreceksin."

"Aynen. Öyle bir şey olmayacak."

Yüzüne tiksinti dolu bir ifade yayıldı. "Ne yani, geri dönmeyeceğimden mi korkuyorsun?"

Geri dönmezse bana iyilik etmiş olurdu ama şu anda Sahil'de dolaşmasını istememenin nedeni bu değildi. Dişlerimi altdudağımda gezdirerek onun karanlık yüz ifadesini keyifle izledim. "Ben dönene kadar burada kalacaksın. Sonra bunu tekrar konuşacağız."

Beklenmedik bir şekilde konuyu kapattı. Ancak gözleri muzip bir ışıltıyla parladığında itaatkâr tavrının ardında başka bir amacı olduğunu anlamıştım. Dudağını ısırarak parmağını yakamda aşağı yukarı gezdirdi. "Biliyorsun. Eğer yatak düşmanları olacaksak, beni öpmen gerekiyor."

Güldüm. "Öyle mi gerekiyor?"

Omuz silkti. "Evet. Öpmezsen tuhaf olur."

"Haklısın."

Bakışları benimkilere kaydı. Gözleri kocaman ve maviydi. "Öyle miyim?"

Parmaklarım saçlarının arasına girdi ve başının alt kısmını kavradı. Yüzünü kendime doğru çektim. Ağzım onunkine öyle yakındı ki, dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyor, yutkunduğunu duyabiliyordum.

"İyi denemeydi," diye fısıldadım.

Ben onu kucağımdan kaldırıp doğrulurken Penelope küfretti.

"Şef Marco bana bir şeyler hazırlayıp dondurucuya bırakıyor. Yemeklerin ve yattaki diğer her şeyin tadını çıkar." Cüzdanımı çıkardım ve *Amex*'imi sehpanın üzerine attım. "Yedek kartım zaten senin ama onun da telefonunla birlikte arabamda olduğunu tahmin ediyorum. Bunu kullan." Bakışlarım onunkilere yöneldi. "Eminim şifreyi hatırlıyorsundur," dedim usulca.

"Elbette." Elini kaldırıp kartımı ışığa doğru tuttu. "Hmm. Pasifik'in orta yerine pizza getirmezler herhalde."

"Eğer yeterince iyi bahşiş verirsen getirirler."

Odamdaki varlığı kapıya doğru yürürken beni arkamdan çekiştiriyordu. İçimde uçuşumu bir saat daha ertelemek gibi saçma bir dürtü vardı. Onu tekrar becermek için bile değildi. Yalnızca... *bunu* yapmak istiyordum. Saçma sapan şeylerden konuşmak ve onu kızdırmak.

Bunun yerine kapının kolunu kavradım. "Yatımı yakmamaya çalış, Penelope."

"Rafe?" Adımı söyleyiş şekli göğsümde bir yankı gibi titreş-

mişti. Duraksadım ve kapının ahşap kaplamasına baktım. "Diğer tüm seks arkadaşlarım bana Penny der."

Kan dökme arzusu üzerime bir şimşek gibi çarpmıştı.

"Eğer bir daha onlardan bahsedersen diğer tüm seks arkadaşların toprağın altını boylayacaklar."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Altı

Penny

Bir saat içinde üçüncü kez, yatın arka tarafındaki kullanılmayan oturma odasına girdim. Ancak bu defa geçen seferki gibi sessizlik içinde nefeslenmek yerine, pencere kenarındaki koltuğa çöküp tenimin altındaki huzursuz sıcağı söndürecekmiş gibi yanağımı soğuk cama bastırdım.

Gülünç derecede uzun bir duştan sonra, bu yata mahkûm edilmiş bir ruh gibi koridorlarda dolaşmıştım. Viktorya döneminden bir elbise yerine bir üniversite kapüşonlusu giyiyordum ve cehennemin prangaları yerine deri bir kemer ve şiddetli orgazmlarla esir alınmış durumdaydım.

Güverteden gelen sesler ve antika saatin bitmek tükenmek bilmeyen tik takları tenimi tırmalamaya başlamadan önce yalnızca iki saat dayanabilmiştim.

Vücudumu cama daha fazla bastırdım. Ufukta Şeytan Koyu'nun parlak ışıklarını gölgeleyen yağmura bakarken, yapacak bir şey bulmak için beynimi zorladım.

Cevap çizgi filmlerdeki ampullerden biri gibi aniden gelmişti: Çalışacaktım. Vardiyam yoktu ama bu gece başka ne yapabilirdim ki? Hemen üzerimdeki kumarhane müzikle titreşirken Rafe'nin odasında saklanacak mıydım? *Breitling*'e hızlıca bir göz attığımda Laurie ve diğerlerinin yakında bir personel servisiyle Pasifik'in üzerinde görüneceğini fark ettim.

Yepyeni bir güçle, çamaşırhaneye dalıp kendi bedenimde yedek bir üniforma aldım. Az önce sertçe becerildiğimi kanıtlayan karman çorman saçlarımı taradım. Kemerle ağzımın tıkanmasından hoşlanmayacak kadar masum görünen bir ifade takındım. Otuz dakika içinde barın arkasına geçmiş mini buzdolabını dolduruyor ve bulaşık makinesini yerleştiriyordum.

Ancak vardiyanın başlangıcı gelip geçmişti bile. Saatler birbiri ardına akıp gidiyor, yalnızlık boğazımı bir ilmik gibi sıkıyordu. Laurie'den de misafirlerden de ses seda yoktu. Bulaşık makinesinin sesi üç kez yalnızlığımı hatırlatırcasına odayı doldurdu. Onu çalıştırmamın üzerinden iki buçuk saat geçtiğini fark ettiğimde elimdeki bezi bırakıp Rafe'nin çalışma odasına gittim.

Laurie'nin numarasını yaşlı insanların sahip olduğu cep defterlerinden birinde buldum ve onu aramak için masasındaki telefonu kullandım. İlk çalışta cevap vermişti.

"Efendim, patron?"

"Laurie, ben Penny. Neredesin?"

"Penny?" Duraksadı. Telefon hattı bir bardan gelen boğuk seslerle dolmuştu. "Rafe yeni yıl arifesine kadar yatı kapattı, tatlım. Seni aramadı mı? Arayacağını söylemişti."

Gözlerimi kapatıp deri koltuğa gömüldüm ve başımı arkaya yasladım. "Hayır aramadı," dedim sertçe. Gerçi bu yaptığı, ge-

mide yaşadığım gerçeğini iş arkadaşlarımdan gizlemeye çalışma ikilemini çözüyordu sanırım.

"Tam maaş alacağız elbette. Ayrıca personelin Noel partisi de yapılacak. *Bekle.*" Telefondaki ses azalırken arkasından bir kapının kapanma sesi geldi. "Gemiye nasıl vardın ki sen? Personel servisi çalışıyor olamaz-"

Aptalca ve çocukçaydı ama paniklediğim için yüzüne kapattım. Telefon yeniden çaldığında hızla masanın altına girip fişini çektim.

Harika. Şimdi ne yapacaktım?

Sessizlik çalışma odasının duvarlarında yükseliyor, yalnızca geminin ana mürettebatının ayak sesleri duyuluyordu. Hava gittikçe karardığında dışarıdan gelen tek ışık Rafe'nin güvertede devriye gezen adamlarının ara sıra yaktıkları fenerleri olmuştu.

Bu inzivanın en kötü yanı, bütün gece buna mahkûm olmamdı. Güneş doğmadan uyumamın imkânı yoktu.

Rafe'nin mükemmel şekilde düzenlenmiş çekmecelerini karıştırıp raflarını süsleyen fotoğraf çerçevelerine bakarak bir on dakika daha öldürmeyi başardım. Birine büyük bir çek uzatırken çekilmiş fotoğrafı gözüme çarptığında incelemek için çerçeveyi elime aldım.

Kendine özgü siması camın arkasından dışarı taşıyordu. Jilet gibi takım elbisesi, kocaman gülümsemesi. Siyah, altın, yeşil. Tüm renkler öyle parlak ve o *kusursuzdu* ki, aklıma başka bir kelime gelmiyordu. *Mükemmel.*

Onunla tanıştığım anda mükemmel bir yalancı olduğunu anlamıştım.

Baş döndürücü bir düşünce zihnimi allak bullak etti. Artık be-

yefendi görüntüsünün altında ne olduğunu gördüğüme -içimde hissettiğime ve kulağımda sesini duyduğuma- göre başka kimsenin sahip olmadığı bir şeye bir anlığına tanık olduğumu bilmek kanımı kaynatıyordu.

Artık *benim dışımda* herkese karşı mükemmel bir yalancıydı.

Yavaş hareket eden bir uğultu beni onun manyetik bakışlarından kopardı. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden Fransız kapılarına doğru baktım. Yağmurun arasından süzülen puslu ışığı fark edince gözlerimi kıstım.

Bu kadar çabuk mu dönmüştü?

Klitorisim titreşirken salona giden basamakları ikişer ikişer indim. Sahibinin eve dönüşünü heyecanla bekleyen bir köpek yavrusu gibi göründüğümü fark etmiştim. Bu yüzden sırtımı kapılara dönerek kanepenin kenarına tünedim ve televizyonu açıp sahte bir ilgiyle basketbol maçını seyretmeye başladım.

Kayıtsızlığım yaklaşık doksan saniye sürmüştü. Fransız kapıları gürültüyle açıldı ve buz gibi soğuk, tanıdık bir kadın sesi ile kaotik bir havayı da beraberinde getirdi.

"Parti başlıyor!" Sarı saçlar ve birkaç çanta kanepenin etrafını sarmıştı. Bakışlarım karşımdaki kadının pijamalı bacaklarından yukarı kaydı ve Rory'nin parlak sırıtışını buldu. "Ben şeker ve kart oyunlarını getirdim. Tayce pizzayla şarap. Wren de filmi getirdi."

"Herhangi bir film değil. *Mamma Mia!* hem de genişletilmiş *karaoke* versiyonu." Wren hemen arkasından çıktı ve burnumun dibine yıpranmış bir DVD fırlattı. Şaşkınlıkla ona baktım. Saçındaki simli tokadan pijamalarının paçalarını içine soktuğu botlarına kadar tam anlamıyla pembe bir kasırgaydı.

Tayce kendini kanepeye bırakıp bana sinsice gülümsediği sı-

rada Rory'nin dikkati önce kapıya, sonra da bana döndü. "Ve sen de," diye fısıldadı. "*Dedikoduları* vereceksin."

"Ben-"

Rory bir el hareketiyle sözümü kesti. "Şimdi değil. Kocam ateş hattında."

Sanki *kocam* kelimesiyle bir şeytanı çağırmış gibi, karanlık bir varlık ensemin ısınmasına neden oldu.

"Penelope Price."

Yutkunarak krem rengi halının üzerinde yükselen siyah gölgeyi takip ettim. Parlak ayakkabılar görüş alanıma girdi. Doğrularak kendimi onların sahibine bakmaya zorladım.

"Kardeşim nerede?"

"Hangisi?"

Angelo'nun çenesi kasılırken bileğime hoşnutsuz gözlerle baktı.

"Oyunlar oynamayı seven kardeşim." Öne doğru bir adım attığında kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim. "Benim aksime."

Gözlerimi ona diktim. Yüzündeki ifade aklımda yer eden anılardan biriydi. Yıllar önce davetsiz bir şekilde ailesinin cenazesine gittiğimizde babama da aynı şekilde bakmıştı. Şimdi sırf o ifadenin muhatabı ben olduğum için sarhoş babamın yaptığı gibi ciyaklamayacaktım. Ayrıca göğsümde garip bir sadakat duygusu hissediyordum. Biliyor olsam bile Angelo'ya kardeşinin nereye gittiğini söylemezdim.

"Rafe mi? Hiçbir fikrim yok."

Gözlerini kıstı. "O zaman burada ne yapıyorsun?"

Zihnim bir cevap arayışıyla dört bir yana savrulmuştu. "Oturuyorum," dedim.

Tayce yanımda homurtuyla güldü. Angelo ona tehditkâr bir bakış attığında sırıtışını deri ceketinin yakasına sakladı. Gözlerindeki ifade kararlılığımı kırarken kendimi "Üzgünüm. Ben de senin kadar biliyorum," diye mırıldanırken buldum.

"Benim tek bildiğim Rafe'nin karımı arayıp onu pazartesi gecesi apar topar kahrolası Pasifik'in ortasında bir pijama partisine davet ettiği."

"Ama ortamı mahvediyorsun, bebeğim," diye homurdandı Rory benimle kocasının arasına girerek. Gömleğinin düğmeleriyle oynarken tatlı sözler mırıldanmaya başlamıştı ama kulaklarımda uğuldayan kanın sesinden onları duyamıyordum.

Rafe benim için bir pijama partisi mi ayarlamıştı? Bu öyle tatlıydı ki hasta olacak gibi hissediyordum. Bir oturuşta çok fazla çikolata yemiş gibi midemi bulandırmıştı. Mantık yürütmeye çalıştım. Muhtemelen zilyon dolarlık mega yatında tek başıma kalmam konusunda bana güvenmiyordu. Bana kötü davranan son zengin adamın kumarhanesinin yanıp kül olduğunu düşünürsek bu oldukça adildi. Ayrıca, çocukken pijama partilerine katılmayı ne kadar çok istediğimi biliyor olamazdı.

Rory'nin dağınık topuzunun üstünden baktığımda Angelo'nun şüpheli bakışlarıyla karşılaştım. Beni son kez sorgulamak için karısını kenara çektiğinde aramızda hiçbir engel kalmamıştı.

"Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun, Penelope?"

"*IPhone'umu Bul*'u denedin mi, Angelo?"

Tayce kaskatı kesildi. Wren derin bir nefes alırken Rory ise sessizce flamingolarla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Hava bir an için ısınsa da Angelo'nun ifadesi keyifle yumuşadığında yeniden eski haline döndü.

"Şimdi anlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neyi anlıyorsun?"

Ancak cevap vermedi. Onun yerine karısının çenesine bir öpücük kondurdu ve uyumadan önce kendisini aramasını söyleyip yüzme platformunda gözden kayboldu.

Bir cevap almak için kızlara döndüm. "Neyi anlıyor?"

Rory sırıttı. Wren kıpkırmızı olurken gözlerini kaçırmıştı. Tayce'ye baktığımda elini bacağıma koyup sıktı.

"Rafe'nin neden sana takıntılı olduğunu. Sen de en az onun kadar zırvalıyorsun."

Sorgulanmam kaçınılmazdı. Durumumuzla ilgili sorulara küstahça cevap verdim. *Sadece sikişiyoruz. Sakin olun.* Ne kadar süre burada kalacağımla ilgiliyse belirsiz konuşmuştum. *Ondan sıkılana kadar.*

Gerçek şu ki, ikisinin de cevabını bilmiyordum.

En azından üçüncü konu kısa sürdü. Tayce, Rafe'nin aletinin ne kadar büyük olduğunu sorduğunda Rory öyle iğrenmişti ki, bir kadeh kırmızı şarabı krem rengi halının üzerine dökmüştü. Bu yüzden odağımız bir süreliğine kanepeyi üç adım sola çekmeye kaydı. Neyse ki sohbet bir daha Rory'nin kayınbiraderinin erkekliğine dönmemişti.

Akşam, durmak bilmeyen yağmur ve *Mamma Mia!* filminin müzikleri eşliğinde geceye karışmış; çocukken yalnızca hayalini kurabileceğim bir pijama partisine dönüşmüştü.

Şimdi pijamalarımla kanepeye kıvrılmış, şeker ve şarapla sarhoş olmuş halde sakinmişim gibi davranmaya çalışıyordum.

Wren'in Rory'ye *ABBA*'nın *Super Trouper* şarkısının dansını öğretmesini izlerken manyak gibi sırıtmamaya ve bunu bir daha ne zaman yapabileceğimizi sormamaya çalışıyordum.

Kanepe yanıma doğru hafifçe çöktü. "Ne istediğine karar verdin mi?"

Tayce'nin sehpanın üzerine koyduğu siyah kutuya baktım. İçini açıp parmağını gümüş bir dövme tabancasının üzerinde gezdirdi.

Yutkundum. "Duruma göre değişir. Acıtıyor mu?"

"Eminim Rafe'nin devasa aletinin vücudunu delip geçmesinden çok daha az acıtıyordur." Yanaklarım kızardı. Onu kendimden uzaklaştırmak için bir hamle yaptım ama gülerek kolumun erişemeyeceği bir yere kaçtı. "Acıtmıyor. En fazla bir çizik kadar. Zaten birkaç dakika sonra bölge uyuşuyor ve çok bir şey hissedemiyorsun."

Bir çift siyah eldiven takarken gözlerim kollarında gezindi. "Senin hiç dövmen yok mu?"

"Hayır, bu yüzden bana dövmesiz dövme sanatçısı diyorlar." Rory ve Wren'in dans ettiği yere baktı. Ardından sesini biraz alçalttı. "Dövmeler tanınmanı kolaylaştırır."

The Rusty Anchor'da benim bardağıma karşı çınlayan birasının sesi kafamın içinde yankılandı.

"Senin en iyisi olduğunu duydum."

Güldü. "Öyle diyorlar."

"Dövme sanatçısı olmak istediğini başından beri biliyor muydun?"

Kafasını yana eğdi. Bir an için tabancasını açıp her bir parçayı temizlemesini izledim. "Hayır," dedi sonunda. "Üniversitede Sanat Tarihi okuyordum. O zamanlar müze küratörü olmak istiyordum."

"Öyleyse neden dövmeler?"

Dudaklarına karanlık bir gülümseme yerleşti. Uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve manalı gözlerle bana baktı. "Erkeklere acı çektirmeyi seviyorum. Kısa bir süre için bile olsa."

Bu kızı seviyordum. Dikkatim tabancaya yöneldi. "Bu geçici mürekkep, değil mi?"

"Hı hı. Birkaç hafta içinde kaybolacak."

"Pekâlâ, o zaman istediğini yapmakta serbestsin."

Kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Emin misin?" Öne eğilerek devam etti. "Çünkü serbest çalıştığımda... *hakkını veririm.*"

Gözlerinde dans eden muziplikle duraksadım. "Tamam. Ne olur ne olmaz diye belki göremeyeceğim bir yere yapabilirsin."

Kıkırdadı. "İyi fikir, kızıl kafa."

Sırtımın aşağısına yapması konusunda anlaştık. Tayce'nin daha kalın derili ve daha az sinirli bir bölge olduğunu söylemesi beni ikna etmiş gibi davranmıştım. Ancak aslında kabul etmemin nedeni Rafe'nin beni bir daha arkadan becerdiğinde bunu göreceğini bilmemdi. Kamının kalçalarıma doğru kasıldığını ve sıcak elinin popomun üzerinde gezindiğini düşünmek içimi ağır bir heyecanla doldurmuştu.

Tayce haklıydı. İğnenin vuruşları hafif bir yanma hissine dönmüştü. Titizlikle ve sessizce çalışıyor; saçlarının uçları omurgama sürtünüyordu.

Tabancanın sesi kesildiğinde gözlerimi açtım. Tayce kalçamın üzerini soğuk ve ıslak bir şeyle silip ayağa kalktı. Şaşkınlıkla ona bakmak için döndüğümde yavaşça geri çekildi.

Kaşlarımı çattım. "Bitti mi? Nereye gidiyorsun?"

Başıyla masanın üzerindeki el aynasını işaret etti. "Bir bak bakalım."

Rory dans etmeyi bırakıp gözlerini kısarak belime baktı. Gözleri fal taşı gibi açılıp dudakları aralandığında damarlarım şüpheyle dolmuştu.

"Tayce..." diye fısıldadı kahkahasını bastırmaya çalışarak.

"Ne oldu?" dedim. Aynayı kaptım ve eserini görmek için beceriksizce döndüm. Çizdiği kalbin içinden bana bakan tanıdık bir isimle kanım buz kesmişti.

Sonsuzluk gibi hissettiren beş saniye geçti. Gözlerimi, farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakan Tayce'ye çevirdim. "Bana istediğimi yapmamı söylemiştin," diye fısıldadı.

Aynayı kanepeye bıraktım. Üstümü aşağı çektim.

"Evet. Şimdi de kaçmanı söylüyorum."

Ben cümlemi tamamlayamadan kapıdan fırlamıştı bile. Arkasından koştuğumda Rory ve Wren de peşimden geldi.

Tayce'nin kahkahası döner merdivenlerden yukarı süzülüyordu. "Özür dilerim. Tamam! İntikam olarak bana istediğin dövmeyi yapabilirsin!"

"Kocaman bir penis çizeceğim!"

"Sorun yok. Sadece yüzüm olmaz. Tamam mı?"

Rafe'nin çalışma odasına doğru koştuğumuz sırada aramızda bir kol mesafesi vardı. Omzunun üzerinden bana bakarken kütüphanenin kapısını açtı. Onu takip ettim ve sonunda çarpıştığımızda durdum.

Nefes alış verişlerim yavaşlasa da kalbim hızlanmıştı.

Tayce bakışlarımı takip ederek, "Tanrım, ne çirkin bir kitaplık," diye mırıldandı.

Rory yanıma geldi. "Bunlar *Aptallar İçin* kitapları mı? Bütün koleksiyon var gibi. Rafe'nin bunları okuduğunu hayal bile edemiyorum."

"Okumuyor," diye fısıldadım. Boğazım düğümlenmişti.

"Kim okuyor öyleyse?"

Yutkundum. "Ben."

Rüzgâr sessizliğin içinde uğulduyor; antika saat şöminenin üzerinde tik taklarına devam ediyordu. Gözlerim parçalanmış ahşabın, masanın üzerindeki çekicin ve yırtılıp çöp kutusunun yanına atılmış İsveççe talimatların üzerinde gezindi.

Wren iç çekip elini göğsüne koydu.

"Gördün mü, sana onun bir centilmen olduğunu söylemiştim."

BÖLÜM

Yedi

Penny

Tüy kadar hafif bir dokunuşla üzerimde gezinen parçalanmış eklemler. Etrafı ipeksi bir İtalyancayla sarılmış acımasız kelimeler. Yavaş dil darbeleri. Hızlanan kalpler. Tatlı ve ekşi. Sıcak ve soğuk. Tüm bu tezatlar bir halat çekme oyununda olduğu gibi sinir uçlarımı çekiştiriyordu.

Her saniyesinden keyif almaktan nefret ediyordum.

Hafif bir gümbürtüyle sarsılarak uyandım. Gözlerimi açtığımda sesin *Aptallar İçin Anatomi*'den geldiğini fark etmiştim. Kitap elimden kayıp krem rengi halıya düşmüş olmalıydı. Uyku sonrası sersemliğimle beynimin kütüphanede yalnız olmadığımı anlayacak kadar berraklaşması birkaç saniyemi aldı.

Rafe kanepenin karşısındaki koltuğa yerleşmişti. Ayak bileğini dizine yaslamış, baş ve işaretparmakları arasında altın bir poker fişi çeviriyordu. Her bir dönüşüyle öğle güneşinin altında parlayan fiş de karşımdaki adamın varlığı kadar göz kamaştırıcıydı.

Bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum.

Bakışları benimkileri buldu. "Uyurken bir melek gibi görünüyorsun." Göğsümdeki savaş yeniden başlamadan önce votka bardağını masanın üzerinden alıp devam etti. "Ama horlaman? O kadar da meleksi değil."

Kendimi korumak için dizlerimi göğsüme çekerek doğruldum. Ne zamandır orada oturuyordu? Beni mi izliyordu? Savunmasızlık ve endişem etrafımı sararken güneşin sıcaklığı altında büzüşüp solmak istiyordum.

Bunun yerine kitabımı elime alıp özensizce kurulmuş kitaplığa doğru yürümeyi tercih ettim. Rafe'nin beni izleyen gözlerinin ağırlığı altında kalbimin nasıl çarptığını görmezden gelmek fazlasıyla zordu.

Parmaklarımı sarı sırtlarının üzerinde gezdirdim. "Bana bütün *Aptallar İçin* kitaplarını almışsın."

"Mm. Henüz bir kariyer bulamadın mı?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Ya da öyle bir şey?"

Karanlık kahkahası vücudumu ipek gibi okşayıp geçti. "Ya da öyle bir şey."

Oda söylenmemiş iki kelimeyle ısınmıştı. *Teşekkür ederim.*

Sandalyeden bir çatırtı geldi. Yaklaştığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Varlığı sırtımı okşayana dek her adımı adeta omurgamdan yukarı ilerlemişti.

Eli örgümü takip ederek aşağıya doğru inerken içim ürperdi.

"Saçını kızlardan biri mi ördü, *Queenie*?"

"Neden bana *Queenie* diyorsun?"

Gülümsemesi donuktu. "Annen sana soruya soruyla cevap vermemeyi hiç öğretmedi mi?"

"Hayır. Annem bana hatırlanmaya değer hiçbir şey öğretmedi.

Kırmızı şarabı bir paket alerji ilacıyla karıştırmanın kendi kusmuğunda boğulmana neden olacağı dışında." Rafe'nin eli boynumu okşadığında bu anıyı silkeleyip attım. "Her neyse. Saçımı Rory yaptı." Duraksadım. "Kendim örmediğimi nereden biliyorsun?"

Pantolonunun pahalı kumaşı kalçalarımın arkasına değdi. "Örgü örmeyi bilmiyorsun, *Queenie*."

Kaşlarımı çattım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Kıpırdamadan durdu. Ardından burnuyla boğazımın kıvrımı boyunca bir yol çizdi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Benim hatam. Diğer yatak düşmanlarımdan birini düşünüyordum."

Gözlerimin ardında kıskançlık boy göstermişti. Onu itmek için arkamı dönecekken örgümü sıkıca kavradı ve başımı yaka iğnesinin altına gelene dek geriye doğru çekti. "Bana bir tasma hediye ettiği için baldızıma teşekkür etmeliyim."

Aman Tanrım. Hissettiğim tüm öfke buharlaşıp uçmuş, geride kalan nem tangamın kumaşına izini bırakmıştı. Yutkundum ve diğer eli kolyemin zincirinde gezinirken nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Parmakları dört yapraklı yoncanın üzerinden kayıp göğüslerimin arasından bir yol izledi.

Pantolonunda bir şeylerin kıpırdandığını hissediyordum.

"On dakika sonra yatak odamda."

Bir an sonra beni serbest bıraktı. Arkamda kapının şiddetli tıkırtısı duyulana dek avuçlarımı kırık rafa yasladım.

İsa aşkına. Titreyerek derin bir nefes verdim. Odanın dört bir köşesinden darmadağın olmuş onurumu toplamaya çalışıyordum. Dün gece *ABBA* şarkılarına eşlik edip *UNO!* oynamanın heyecanı bu adamın üzerimdeki etkisini biraz olsun hafifletmişti. Fakat Rory, Wren ve Tayce bu sabah gittiklerinden beri, ona ait her şey

yeniden ani sessizlikten içeri sızmış; duvar kâğıdından taşarak tenimi dağlamıştı.

Şimdilik yalnızca seks arkadaşıydık. Fakat her şey sona erdiğinde onun sert dokunuşunu ve pürüzsüz sesini unutmanın imkânsız olacağını biliyordum.

On dakika sonra peşinden gittim. Duvardaki borular uğuldayıp tıngırdıyordu. Odasının kapısını açtığımda Rafe'nin duşta olduğunu fark ettim.

Vücudum kararsızlıkla duraksamıştı. Kapının altından yükselen buhara baktım ve oraya girersem ne olacağını düşündüm. Ya şortumu indirip duşun kapısını aralasaydım ve kendimi onun ıslak ve çıplak vücuduna bastırsaydım? Sıcak suyun altında dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alsaydım? Kontrolü elime alsaydım?

Daha önce hiç yapmamış olsam da bu fikir ağzımı sulandırmıştı. Banyoya doğru bir adım attığımda gözüme sıra dışı bir şey takıldı. *Bavulum*. Bıraktığım yerde, odanın köşesinde duruyordu ama fermuarı açılmıştı. Eşyalarımın bir kısmı kayıptı ve nerede olduklarına dair korkunç bir fikrim vardı.

Dolabın kapağını kaydırarak açtığımda vücudum dehşetle sarsıldı. Beyaz tişörtlerin arasındaki ipek elbiseler. *Mom jean*'lerin yanındaki siyah kumaş pantolonlar. Dikkatim diğer bir rafta, Rafe'nin deri ayakkabılarının benim *Doc Martens*'lerim ve topuklularımla yan yana durduğu yere kaydı.

Kalbimi iki yana çekiştiren o his yüzünden kaskatı kesilmiştim. Eşyalarımı toparladıktan sonra hepsini bavuluma geri koydum ve oturma alanına dönüp televizyonu açtım. Kanallar arasında telaşla geziniyordum, bir kadın muhabir adeta gözlerimin içine bakarak hararetle konuşmaya başlamıştı. Sesi yeterince açarsam

huzursuzluğumu bastıracağını biliyordum. En azından Rafe beni yatağa götürüp yerini başka bir şeyle doldurana kadar.

Ancak söylediklerine kulak verdiğimde kanım donmuştu.

"Aramıza yeni katılanlar için, bu öğleden sonra son dakika haberlerimiz var," dedi kâğıtlarını karıştırarak. "Bu sabah *Atlantic City*'deki *Clam* Gölü kıyısında bulunan cesedin Martin O'Hare'e ait olduğu doğrulandı. O'Hare geçtiğimiz haftalarda kumarhanesi ve barı nedeni belirlenemeyen bir şekilde yandıktan sonra manşetlere çıkmıştı." Muhabir duraksadı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İki olayın birbiriyle bağlantılı olup olmadığı ise şu an için bilinmiyor."

Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Sıcak ve ağır bir uyuşukluk bedenimi kanepeye mıhlamıştı. İstesem bile elimi kaldırıp televizyonu kapatmak için kumandayı alamayacak durumdaydım.

Martin O'Hare. Ölmüştü. Muhabirin ağzı hareket ediyordu ama kulaklarımın uğultusundan ne dediğini artık duyamıyordum. Suyun kapanmasıyla sesler de kesildi. Arkamdaki banyoda neler olup bittiğinin şimdi fazlasıyla farkmdaydım. Havlunun çözülmesi. Musluğun dönüşü. Kapı açılıp ıslak bir sıcaklık başımın arkasına değdiğinde zorlukla yutkundum.

"Martin O'Hare Clam Gölü'nde ölü bulunmuş." Sesim kulağa bana aitmiş gibi gelmiyordu. Çok sakin ve boğazımdaki şiddetli nabza göre fazla çelişkiliydi.

Gözlerim ekrana yapışmışken, dikkatim kanepenin arkasmdan servis arabasına doğru ilerleyen Rafe'ye takıldı. Sessizlik içinde kendine votka doldurdu.

"Öyle mi?" Buz küplerinin şıngırtısı kemiklerimi titretmişti. "Onu bıraktığım yer orası değildi."

Sıcak tenimi öyle bir karıncalandırmıştı ki, kıyafetlerimi yırtıp atmak istiyordum. Panikle ayağa fırladım ama sehpaya çarptığımda fazla uzaklaşamayacağımı anlamıştım. Yumuşak minderlerin beni cehenneme sürüklemesine izin vererek yeniden kanepeye çöktüm.

"Bunu sen mi yaptın?"

Sessizlik kemiklerimi sızlatmıştı. Rafe'nin sakin tavrı içimi kemiriyor; göz ucuyla kapılara bakmama neden oluyordu. Onlardan birine doğru koşmak yerine bakışlarımı Rafe'ye sürükledim.

Arkasındaki pencereden vuran ışıkla aydınlanan vücudunda, dövmeleri ile beline sardığı havludan başka bir şey yoktu. Gözleri, votka kadehinin kenarından benimkilerle buluştuğunda arkasındaki deniz gibi parlıyordu. Göğsünden aşağı bir su damlası süzüldü ancak karnına ulaşmadan sildi. Üzerindeki eline baktım.

Dünkünden bile daha çok yara bere içindeydi.

"Bu bana sana bir hediye getirdiğimi hatırlattı."

Omuzlarım gerilirken Rafe gözden kaybolmuştu. Kanepenin arkasına yaklaşıp kucağıma küçük bir kutu bıraktığında ona baktım.

Bir an sonra çığlık attım.

Ayağa fırlayıp sehpanın üzerinden atladım ve sendeleyerek kapıya doğru koşturdum. "Sen hastasın," dedim geriye doğru tökezleyerek. Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu. Bu tür şeyleri filmlerde görmüştüm. Yatakta bir at kafası. Kitap rafında bir kafatası. Yüzük kutusunda *kahrolası bir parmak.*

Kaldırdığı kaşları dışında Rafe ise kayıtsızlığın sözlük tanımı gibiydi. Bana baktı. Ardından eğilip hâlâ kapalı olan kutuyu kanepenin altında yuvarlandığı yerden aldı.

Kapağını açtığında gözlerimi sıkıca kapattım.

"Penelope."

Cesaretimi tek bir gözümü aralayacak kadar topladığımda, Rafe'nin keyifli yüzü ve parmağından sallanan bir anahtarlıkla karşılaşmıştım. Onu bana fırlattığında hediyem ayaklarımın dibine düştü.

Beş kalp atışı boyunca *I Heart Atlantic City** logosuna baktım.

Tedirginliğim boğazıma kadar yükselmişti ve aramızdan taşıyordu. "Bana nazik davranma demiştim," diye mırıldandım.

"Dört dolardı."

"Lanet anahtarlıktan bahsetmediğimi biliyorsun."

Bir kalp atışı daha sonra Rafe'nin sert kahkahası vücuduma dokunup geçti. Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. Gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

"Tanrım, Penny. Bir *teşekkür* yeterli olurdu." Votkasının kalanını içti. Ardından kadehini sertçe servis arabasına bıraktı. "*Sikeyim*. Delirmiş olmalıyım," diye mırıldandı ağzını silerken.

Kendimi çok hasta hissediyordum. Mide bulantısı iliklerime kadar baskı yapıyor, rahatlayarak derin bir nefes almama engel oluyordu.

"Onu benim için mi öldürdün?"

Gözünün ucuyla bana baktı. "Hayır."

Gergin bir nefes verdim.

"Kardeşini senin için öldürdüm. Sonra da Martin'i öldürdüm çünkü beni öldürmek için Sahil'e gelecekti." Kadehine biraz daha votka doldurdu ve bir yudum almadan önce düşünceli bir şekilde duraksadı. "Aslında evet. Onu da senin için öldürdüm."

---

* *I Heart Atlantic City*, *Atlantic City*'i Seviyorum anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Neden?"

"Başka bir adamın ellerini boğazına dolaması fikri hoşuma gitmedi," dedi duygusuzca.

Dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Kumarhanesini ateşe verdim."

"Sadece ufak bir ayrıntı."

Bana bakışına dayanamadığım için arkamı döndüm.

"Benim kötü şans getirdiğimi düşünüyorsun." Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Beni *tanımıyorsun* bile."

Gülüşü bu kez daha yüksek sesle ve ironik bir tondaydı. "*Sikeyim*. Seni ne kadar tanıdığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Birkaç dakika öylece durduk. O servis arabasının önündeydi. Ben ise şöminenin üzerindeki saate bakmakla meşguldüm. Her bir tik tak sanki kalbimin ikiye bölüneceği ana doğru geri sayım yapıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyordu.

Bunun olmasına, bu adamın kalbime yaklaşmasına izin vermeyecektim. Erkekler hep böyle yapardı. Öyle değil mi? Bir gün aksine karar verene dek sana nazik davranırlardı. Sen onlara istediklerini vermeyi bırakana dek. Sonra da çirkinleşirlerdi. Sonra sizi bir ara sokağa sürükler ve sizden istediklerini yine de alırlardı.

Kolyem nemli tenimde adeta cızırdadı. Onca zaman içinde Matt'in söylediklerini düşünmem için en uygun zaman şu an değildi ancak bir anda aklıma gelmişti işte. *Niyetini en başından belli etmelisin.*

Omuzlarımı geriye atıp omurgamı harekete geçirerek Rafe'ye doğru yürüdüm. Gelişimi ihtiyat ve öfke karışımı bir duyguyla izledi. Sıcak ve ıslak yörüngesine girdiğimde kaskatı kesilmişti.

O kadar yakınındaydım ki, içki kokan nefesi burnumu sıyır-

yordu. Tişörtümün altındaki meme uçlarım göğsüne yaslandığımda sertleşmişlerdi.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki ifade içkisindeki buzlar gibi eridi. "Penny..."

Yara bere içindeki eklemleri tüy kadar hafif bir dokunuşla elmacıkkemiğimi sıyırıp geçti. Başımı hafifçe geriye çektim çünkü ardından ne geleceğini biliyordum. Acımasız kelimelerin etrafına sarılmış ipeksi bir İtalyanca mırıltılar. Ancak bu çelişkiyi istemiyordum.

İçinde kötü olan ne varsa hepsini istiyordum, nezaketini kendine saklayabilirdi.

Kalp atışlarımı yavaşlatmak için yutkunarak dikkatimi göğsüne verdim. İkimiz de titreyen parmaklarımı yılanın başının üzerinden iskambil kâğıtları, zarlar ve poker fişleri boyunca kaydırmamı izledik. Karnının güneyine, havlusunun kıvrımına doğru ilerlediğimde vücudu kasılmıştı.

Gözlerimi onunkilere çevirdim. Bakışlarımı inceledikten sonra ifadesi farkındalıkla buz kesti.

Keyiften yoksun bir kahkaha attı. "Tek istediğin bu. Öyle mi?"

"Anlaşmamız bu."

Havluyu çekiştirdiğimde gözleri kor gibi yanıyordu. Halıya çarpan kumaşın sesi fazla yüksek ve fazla *kesindi*. Artık geri dönüşü olmadığına dair beni uyaran bir sinyal gibi.

Düşünmeye vakit bulamadan boynumu kavradı ve parmaklarını örgümün dibinde gezdirip yüzümü kendine doğru çekti. Dudaklarına o kadar yakındım ki, bir milyon dolar gibi küçük bir bedel karşılığında votkasından aldığı son yudumun tadına bakabilirdim.

Dakikalar gibi gelen ama yalnızca saniyeler olabilecek bir süre boyunca beni öylece tuttu.

Çenesi şöminenin üzerindeki saat gibi işliyor; kalbi benimkinden çok daha yavaş atıyordu. Kafamı yatağa doğru çevirdim. Bunun tek nedeni boğucu bakışlarından kurtulmaya ihtiyaç duymamdı. Ancak Rafe tekrar güldüğünde, bakışlarımı bir işaret olarak yorumladığını anlamıştım.

Vakit kaybetmeden beni becermesini istediğimi sanıyordu.

Başını sallayarak beni bıraktı ve kenara çekildi. Yatağa doğru yürüyüp dizlerimin üzerinde tırmanırken vücudumun her santimi titriyordu.

Hemen arkamda şilte hafifçe çöktüğünde kalbim de onunla birlikte sarsılmıştı. Aramızdaki gerilim burada bana dokunamazmış gibi kendimi kollarımın üzerine bırakıp başımı yastığa gömdüm. Rafe kalçalarını benimkilere bastırdı. Aleti popomu sıyırdığında, ellerinin tenimi damgalamasını bekleyerek gözlerimi sıkıca kapattım.

Ancak beklediğim darbe gelmemişti.

Onun yerine yatak gıcırdadı ve yanımdaki çekmece kayarak açıldı. Başımı çevirdiğim sırada bir prezervatif çıkardığını gördüm.

Boğazım bu manzara karşısında düğümlenmişti. Güvenli seks elbette önemliydi ama daha öncesinde beni korunmadan becerirken hiç düşünmemişti. Şimdi kendimi onun yatağındaki başka bir sayı, başka bir kız gibi hissediyordum. Bu düşünce bile içimde tüm yatını ateşe verme isteği uyandırıyordu.

Acımasız bir yanıtın boğazımdan yukarı yükseldiğini hissedebiliyordum ama kendimi durdurmak için yastığı ısırdım. İstediğin

buydu. *Unuttun mu?* Kulağa her ne kadar berbat gelse de, içime prezervatif olmadan girmesi *romantik* kategorisine giriyordu.

O şortumu indirirken karnım gerildi. Kumaş popomun üzerinden hızla kaydı ancak elleri kalçalarımdan aşağı inerken yavaşlamıştı. Yakıcı bir utanç bedenimi sararken nedeni anladım. *Lanet olası dövme.* Ölü adamlar ve anahtarlıklar kargaşasında dövmeyi tamamen unutmuştum. Nasıl unutabilirdim ki? Büyük kırmızı bir kalbin ortasında Raphael'in ismi yazıyordu.

Hırıltılı sesi omurgamdan yukarı süzüldü. "Bu bir şaka mı?"

"Tayce..." Yutkundum. "Geçici bir dövme."

Folyo paket yırtıldı. Lastiğin sesi duyuldu.

"Ne kadar da manidar," dedi sessizce. Ardından hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi.

Acı vücudumu delip geçse de hiçbir şey avucunun sırtımın biraz aşağısındaki ağırlığı kadar acı verici değildi. Beni garip bir şekilde tutuyor, eliyle dövmeyi kapatıyordu. Aletine alışmaya çalışırken derin bir nefes aldım. Acı enfes bir ateşe dönüşmesine rağmen, dün olduğu gibi merkezimdeki boşluğu doldurmuyordu. Aksine kuzeye doğru ilerlemiş ve göğüskemiğimin arkasında bir yere oturmuştu.

Rafe beni, parasını peşin ödediği bir fahişeyi becerir gibi beceriyordu. Fotoğraftakine hiç benzemediğini fark etse de para iadesi almadığı için yine de becerdiği bir kadın gibi.

Her hamlesi nihai bir hedefe doğru atılan adımlar gibi hesaplıydı. Duygudan yoksun darbelerini vücudumda gezinen elleri ya da boğuk İtalyancası takip etmiyordu.

Beni bu düşmanca tavrına dayanamayana dek becerdi. Gözyaşlarının eşiğine gelene dek. Tam bileğini tutmak için arkamı

döndüğümde, özür dilerim kelimeleri dilimden dökülmeyi beklerken kalçaları benimkilere karşı kasıldı ve boğazından hayvani bir hırıltı yükseldi.

Gözlerim onunkilere kaydı. Boşalırken hiddetli bakışları bana kilitlendi. Ne nefesi sığlaştığında ne de beni kendinden uzaklaştırdığında üzerimden ayrılmışlardı.

Kafasını ilk çeviren ben oldum. Başım yastığa düşerken yatak tekrar hafifçe çöktü ve Rafe bir kapı tıkırtısıyla çıkıp gitti.

Ben ise sessizlik ve bir öncekinden çok daha kötü bir dizi çelişkiyle baş başa kalmıştım.

Buz mavisi gökyüzü saatler önce kararmıştı. Şimdi huzursuzluğumu yalnızca ay ışığı ve kütüphanenin köşesindeki lambader aydınlatıyordu. Narkoleptik* olsaydım bile uykumun gelmeyeceğine emindim.

Son birkaç saatimi kanepeden, oldukça kötü durumdaki kitaplığa kadar halıda ayak izlerimden bir yol açarak geçirmiştim. Rutinim her seferinde aynıydı. Bir kitabı elime alıyor, sırtını kırıp tanıtım yazılarına göz gezdiriyor ve çizimlere bakıyordum. Her birini de ayaklarımın dibindeki umurumda olmayan yığına fırlatmıştım.

Bu sessizlikte, *gerçeğin sesi* fazla yüksekti. Şu anda umurumda olan tek bir şey vardı ve o da üç oda ilerideydi.

En ağır yükümü omuzlarımdan almak için *Atlantic City*'e kadar uçmuştu ve tek istediği bir *teşekkürdü*. O iki kelime bütün gece tenimi yakıp kavurmuştu. Ona teşekkür etmek istememiştim

* Halk arasında uyku hastalığı olarak da bilinen narkolepsi, gündüzleri aşırı uyku hali ve ani uyku atakları ile kendini gösteren bir sinir sistemi hastalığıdır. (e.n.)

çünkü adam zaten benden iki kez bir *lütfen* koparmıştı. Fakat düşününce... bunları neden yapıyordu ki?

Her erkeğin bir amacı olurdu ve Rafe'ninki hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer onun için bu kadar şanssızsam, neden benim için birini öldürmek yerine yalnızca beni öldürmüyordu?

Aptallar İçin Tenis'in kapağını hayal kırıklığı dolu bir iniltiyle kapattım ve başımı kanepenin arkasına yasladım. Birkaç saat önce vücudumda dokunmaktan kaçındığı her yer sızlıyordu. Kafatasımın aşağısında inatçı bir ağrı vardı. Gözlerimi kapatıp Rafe'nin prezervatifin içine boşalırkenki vahşi bakışlarını her düşündüğümde bu ağrı daha da güçleniyordu.

Yanıyordum. *Alev almak üzereydim.* Aralık ayının sert esintisinin dünyamı rayına oturtacağını umarak ayağa fırladım ve güverteye çıkan kapıyı açtım. Çerçevesinin altında dururken buz gibi rüzgâr yanımdan geçip gitmiş; odadaki tüm yumuşak kumaşları dalgalandırıp kitap sayfalarını hışırdatmıştı.

Çıplak bacaklarım uyuşurken omurgamdan aşağı bir titreme yayıldı. Birden dipsiz boşluğa odaklanan bakışlarım yumuşamıştı. O titreme... vücudumdan gelmiyordu.

"Ah, hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım. Fakat ben geri çekilemeden karanlık gökyüzü mor bir ışıkla aydınlandı ve hemen ortasında beyaz bir şimşek çaktı.

Fırtınadan daha kötü olan tek şey, fırtınanın ortasında bir teknede mahsur kalmaktı. Kalbim her atışında tökezliyor ve vücudumdan akan soğuk terler tenime yapışıyordu. Kilidi zorlukla çevirip sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Şans seni terk etti, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. *Haftalardır yüzüne gülmüyor.*

Ancak bir sonraki şimşek odayı doldurduğunda tüm şeytanlarımı gün ışığına çıkarmıştı.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Sen milyonda birsin.

Milyonda bir.

Ben kütüphaneden çıkarken gök gürültüsü halının altında gümbürdüyordu. Beni çalışma odasından oturma odasına kadar takip etti. Antreye çıktığımda kısa bir süre sonra durdum.

Koridorun sonunda Rafe'nin iri silueti tüm gölgeleri yutuyordu. Kapısı arkasından tıkırdayarak kapandı ve bakışları benimkileri buldu. Gözlerinde dans eden ifade kalbimi kıramayacak kadar yumuşaktı.

Ancak her nasılsa yine de kırmıştı.

Lombozların birinden süzülen ışığın altına geldiğinde çıplak olduğunu fark ettim. Başparmağı ve işaretparmağı arasında bir şey tutuyordu. Tek bir zar.

"Bir sayı seç." Boğuk bir ses çıkardım. Rafe ise bir adım daha atmıştı. Sesi şimdi daha sertti. "Bir sayı, *Queenie*."

"Beş," diye geveledim.

Zarı atıp yakaladı. Avucunu açtığında başıyla beni onaylamıştı. "Beş."

"Gerçekten mi?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. İçlerindeki parıltı keyiften uzaktı. "Hayır."

Bir şimşek aramızdaki boşluğu doldurdu. Gök gürlemeden önce ona doğru koştum. Yüzüm boynuna gömülene kadar beni kucağına aldığını fark etmemiştim. Kamarasına doğru yürürken güçlü kolları vücudumu kendisininkine bastırıyordu.

Nazik parmakları örgümden aşağı indi. Sakinleştirici sözler kulağımı okşuyor, bir sonraki gök gürültüsünü bastırıyordu. Beni yatağına bırakıp göğsüne çekti ve ikimizi de yorganın altına hapsetti.

Yüzümü göğsüne bastırdığımda parmakları saçlarımın dibindeki yerlerini bulmuştu. Diğer eli omurgamdan aşağı kaydı ve sırtımın aşağısındaki o aptal kalbin izini sürdü. Göğüs kafesinin arkasından memnuniyet dolu bir hırıltı yükseldi.

Bir sonraki şimşek çaktığında ışığı çarşafların üzerine vurmuştu. Rafe avuçlarını kulaklarıma bastırarak yaklaşan gök gürültüsünü duymama engel oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ne için olduğunu söylememiştim. Beni fırtınadan koruduğu için. Martin O'Hare'i öldürdüğü için. Bana hayatımın en muhteşem iki orgazmını yaşattığın için. O kahrolası *anahtarlık* için.

Ancak gök gürültüsünün sesi çok yüksek, itirafım ise fazla sessizdi.

Rafe'nin duyduğunu bilmemin tek nedeni dudaklarını alnıma bastırıp bana olabilecek en nazik öpücükleri vermesi olmuştu.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Sekiz

Rafe

Arabanın motorunu durdurdum ve yolcu koltuğundaki Penny'e döndüm.

Göğsüm keyifle ısınmıştı. Penelope bir saat önce uykuya dalmıştı ve yarısı yenmiş hamburgeri kucağındaki kâğıt torbada gittikçe soğuyordu. Onu almak için uzandığımda eli yukarı fırlayıp bileğimi kavradı.

"Onu sonraya saklıyorum."

Bakışlarım araladığı gözüne kaydı. "Biraz önce bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırdım ve sen bir saniye bile horlamayı kesmedin. Ama yemeğini almaya çalıştığım anda birden alarma geçiyorsun. Öyle mi?"

"Yemeğime dokunma," dedi ciddiyetle. Doğruldu ve ön camın ilerisindeki kiliseye bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Burada ne işimiz var? Günahlarından arınman için mi geldik?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra önüne düşen tu-

tamları kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hayır bir deney yapıyorum." Kaşlarından birini şüpheyle kaldırdı. "Seni içeri atacağım ve alev alıp almadığına bakacağım."

Kahkahası boğuktu. "Eğer cehennem alevlerinde yanacaksam sen de benimle birlikte yanacaksın."

Buna emindim.

"İşim uzun sürmez." Ellerim bu kadını nasıl bırakacağını bilmiyormuş ve her kıvrımını ilk kez keşfediyormuş gibi vücudunun üzerinde geziniyordu. Belki de öyleydi. Aletim içine ilk kez girdiğinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve henüz sıkıldığım bir santimini bile bulamamıştım. Bir elimi battaniyesinin altına sokup bacağı boyunca ilerledim. Diğer elim ise çenesini kavramış Penelope'yi bana bakmaya zorluyordu. Onu alaycı bir sesle uyardım. "Kolamı içme. İçersen anlarım."

Elimi ısırmak için başını çevirdi. Onu bıraktığımda pencereye doğru dönmüştü. "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı esnerken.

"Tatlı rüyalar, *Queenie*."

Dışarısı arabamın sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Bu durum, gecenin bir yarısı beni acil bir toplantıya çağırdığı için Angelo'ya daha da kızmama neden olmuştu. Gösteriş yapmasıyla nam salmış Visconti bendim ama sinirlendiğinde Angelo'nun da dramatik bir yanı ortaya çıkıyordu. Beni ne konuda azarlamak istiyorsa bunu telefonda da yapabileceğine hiç şüphem yoktu.

Kapıyı bir tıkırtıyla kapattığımda ayakkabılarıma vuran farların ışığıyla duraksadım. Çakılların ve buzun üzerinden geçerek hemen arkama park etmiş arabaya doğru ilerledim. Birkaç kez sertçe vurmanın ardından Griffin isteksizce camı indirip bana baktı.

"Arnavutlarla yapılan anlaşma yattı. Vegas kumarhanelerimde

daha fazla adama ihtiyacım olacak. Roen ve adamları kindar küçük piçlerdir."

Griffin gözlerini benimkilere dikti. "Demek hem İrlandalıları *hem de* Arnavutları kızdırdın. Anladım."

Ona ihtiyatla baktım. "İrlandalıların icabına bakıldı." İrlanda meselesi, adli tabip Martin O'Hare'in ceset torbasını kapattığı an sona ermişti. O aileden başka hiç kimse başında Martin ya da Kelly olmadan bir Visconti'nin peşine düşecek kadar aptal olamazdı. Düşerlerse hayatta kalamayacaklarını biliyorlardı. "Ama evet. Arnavutları kızdırdım."

"Ve hepsi bir haftadan kısa bir sürede," dedi Griffin duygusuzca. Dikkati pencerenin kenarında kıvrılmış parmak eklemlerime kaydı. "Blake'in ailesinin de bazı cevaplar isteyeceğinden eminim."

Çenem öfkeyle gerildi. Blake'i yolun kenarında ölüme terk ettiğimden beri Griff bana yaklaşık on kelime söylemişti. Bunların yarısı olabilecek en alaycı tonda tekrarlayıp durduğu *evet patron*'lar, diğer yarısı ise anlaşılmaz homurtulardı. Muhtemelen ona bir adama mal olduğum için bana kızgındı. Bu yüzden onu birkaç gündür görmezden geliyordum ama sanırım fazla nazik davranmıştım.

"Blake'i öldürmemle ilgili söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordum sakince. Karşılığında yalnızca bana bakmaya devam ettiğinde başımı arabanın içine daldırıp yüzüne yaklaştım. "Sana fikrini söylemen için para ödemiyorum."

Cevap beklemeden kiliseye doğru ilerledim. Ailemizin mezar taşı ile demir kapılar arasında bir yerde, Gabe'in ağır adımları benimkilerin yanında yerini almıştı

"Angelo sana çok kızgın."

Kahkaham karanlık gökyüzüne karıştı. "Bu konuda ne yapacak? Beni mi kovacak?"

Dikkati eklemlerime kayarken sırıttı. "Karanlık tarafı sevdiğini düşünmeye başlıyorum."

"Mm. Burası oldukça eğlenceli."

Kilisenin kapısı açıldı. Küçük ve dört ayaklı bir şeyin kapıdan dışarı fırlamasıyla şaşırmıştım. Hemen ardından Angelo çıktı ve köpeği kucağına almak için eğildi. "Gel buraya. Seni küçük pislik," diye homurdandı. Köpeğin tüylerini karıştırdı ve sessiz sorularıma karanlık bir ifadeyle cevap verdi. "Sakın sorma."

"Soracağımı biliyorsun."

İç çekti. "Barınaktan kurtardım. Rory son ziyaretimizden beri bu köpekten bahsetmeyi bırakmadı. Ben de geri döndüm ve Noel için onu aldım."

"Ve onu yanında gezdiriyorsun çünkü..."

"Çünkü ne zaman evden çıksam karım Noel hediyeleri için hazine avına çıkıyor. Köpek hizmetçilerden biriyle kalıyordu ama Rory'nin sorgusundan asla sağ çıkamaz."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve nefes nefese kalmış halde kardeşimin koluna sokulmuş köpeğe baktım. Altın rengi tüyleri ve iri kahverengi gözleriyle aslında baldızıma oldukça benziyordu. Ancak Angelo'yla başım o kadar beladaydı ki, ona karısının bir köpeğe benzediğini söylememenin en iyisi olacağına emindim.

"Bizi buraya kadar köpeğini sevmemiz için mi getirdin?"

Angelo dişlerini gıcırdattı. "Hayır. Konuşmamız gerek."

"Kilisenin içinde konuşabilir miyiz? Sanırım taşaklarım dondu."

Sinirle arabama doğru baktı. "Bence taşakların yeterince ısı-

nıyor, kardeşim. Al bakalım." Bu kez hiddetinin hedefi Gabe olmuştu. Köpeği kucağına itti. "Onu yürüyüşe çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Fareler ve İnsanlar'ı hiç okumadın mı? Gabe, Lennie gibi. Sadece daha güçlü."

Beni görmezden geldi ve yanında komik derecede küçük bir köpekle uzaklaşan Gabe'e baktı.

Yalnızca ikimiz kaldığımızda sessiz ve gergin bir nefes verdi. "Sen aklını kaçırmışsın, Rafe."

"Bu gerçek bir teşhis mi yoksa-?"

Sözümü kesti. "Kahrolası hayatında bir kez olsun saçmalamayı bırak ve bana karşı dürüst ol. Neler oluyor? Aklın bu savaşta değil. Sikeyim, artık aklının başında olduğundan bile emin değilim."

Çakmağımın alevi karanlığı yarıp geçti. Bir sigara yaktım ve başımı kilisenin kapısına yasladım. Haklıydı. Son bir hafta içinde bu savaşın aklımdan bir kez bile geçtiğini söylersem yalan söylemiş olurdum. "Meşguldüm."

Angelo alaycı bir kahkaha attı. "Diğer O'Hare'i sen mi öldürdün?"

"Evet."

"Nasıl?"

Sigarayı dudaklarıma götürürken parçalanmış parmak eklemlerime baktım. "Vahşice."

"Tanrım, Rafe. Ne oldu sana böyle?"

Parlayan kıvılcımın ilerisinde bir şey gözüme çarptı. Arabama bakmak için çenemi kaldırdım. Yüzü telefonunun ışığıyla aydınlanan Penny uyanmıştı. Küçük velet höpürdeterek kola içiyordu. *Benim* kolamı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmak üzereyken kendimi tuttum. Bana olan şey *oydu*.

Dumanı karanlık gökyüzüne üfledim ve kardeşime daha az karmaşık bir cevap verdim. "Kötü şeyler oldu, kardeşim."

"Öyleyse bir plan yap ve onları düzelt."

Bakışlarım ona kaydı. "Ne?"

"Bu ailede senin görevin bu. İşleri düzeltmek için planlar yapmak. Tor'un son fahişesi Visconti Grand'in banyosunda aşırı dozdan öldüğünde onu dairesine geri götürdün ve bir intihar notu yazdın. Benny, sattığı o tehlikeli tüfekler yüzünden Türkler tarafından rehin alındığında İstanbul'a uçtun ve serbest bırakılması için pazarlık yaptın."

"O amcık hâlâ bana bana teşekkür etmedi," diye homurdandım.

"Kahretsin, Al Amca'nın *Rolls Royce*'unu ateşe verdiğimde bile beni bir şekilde o beladan kurtarmıştın."

Merdivenleri çıkarken ağır ayak sesleri kilisede yankılanıyordu, Angelo kapıya yaslanarak bana katıldı. Ona sigaramı uzattığımda derin bir nefes çekti. Haklıydı. Ben her şeyi yoluna koyardım. Ancak işler ters gittiğinde damarlarımda yanan o her zamanki ateş yerini teslimiyet dolu soğuk ve durgun bir nehre bırakmıştı. Kader bu oyunu kazanmıştı ve dibe vurduğumu ayaklarımın altında hissedebiliyordum. Talihim bana dünyadaki tüm başarıları vermeyi vaat ettiği gibi, aynı zamanda felaket kartımı da vermişti. Kupa Kraliçesi yüzünden dizlerimin üzerindeydim ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Belki de ben dizlerimin üzerindeyken o dilimin üzerine oturduğu içindi.

"Çocukken bile batıl inançların olduğunu hatırlamıyorum."

Angelo'nun sözleri boğazıma sarılmış, Penny'nin kadınlığıyla ilgili tüm düşüncelerimi alıp götürmüştü. "Şu anda da batıl inançlarım yok."

Güldü. "Görmediğimi mi sanıyorsun? Limandaki yeniden inşa çalışmalarını her kontrol edişimizde merdivenlerin altından geçmekten nasıl kaçındığını? Seni yemeğe her davet ettiğimde omzunun üzerinden nasıl tuz attığını?" Sigarayı bana uzattı. "Ben babamızın öfkesine sahip olabilirim ama sen annemizin inançlarına sahipsin."

Dişlerimi sıktım. Ardından ciğerlerime biraz daha duman çektim. "Olanların sadece yarısını görüyorsun," diye mırıldandım. "Senin başına gelseydi sen de kötü şansa inanırdın."

Göz ucuyla başını salladığını gördüm. "Kötü şansa inanıyorum, kardeşim. Ama annemin her zaman söylediği şeye de inanıyorum."

Ona döndüm. "İyilik her zaman kötülüğü yok eder."

Hüzünle gülümsedi. "Hayır, diğeri. Kötü şeyler sonsuza dek sürmez."

Sigarasını ayakkabısının altında ezerek bakışlarımı arabama kadar takip etti. Ön camdan gözlerimin içine bakan kadına kadar. Penny farlara yakalanmış bir geyik gibi hareketsiz duruyordu. Bir an sonra kocaman bir gülümsemeyle kolamdan büyük bir yudum aldı.

Göğsümde tatlı ve hastalıklı bir his çiçek açmıştı. İçeceğimi alabilirdi. Sikeyim, her şeyimi alabilirdi. Ona veremeyeceğim hiçbir şey yoktu ve sorun da buydu.

Farkına vardığım gerçek, karnıma adeta bir bıçak saplamış ve saat yönünde döndürmüştü. Angelo bu gece benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez haklı çıksa da bu konuda da haklıydı.

Kötü şeyler sonsuza dek sürmezdi. Süremezdi. Kupa Kraliçesi'yle oynadığım oyun da sürmeyecekti. Hele ki aşkın bir tuzak

olduğuna inanan kızla Karo Kralı'nı seçen bir adam arasındaki düşmanca seks arkadaşlığı ise ise hiç.

Bu sonsuza dek sürmeyecekti. Peki sonra ne olacaktı?

Kendimi toplayıp küllerimden yeniden doğmam gerekecekti.

"Dante'yi unut. Onun için bana lazım değilsin. Ama *sana* ihtiyacım var." Angelo'nun eli ensemi kavradı. "Bir plan yap, kardeşim. Ve sonra bana geri dön."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Dokuz

Penny

Huzursuzluk, beni kaşıyamadığım bir yara; tedavi edemediğim bir hastalık gibi rahatsız ediyordu.

İç çekerek alnımı pencereye yasladım ve hızla aşağıya doğru süzülen yağmur damlalarını izledim. Arzudan aklını kaybetmek böyle mi hissettiriyordu? Bu çıldırtıcıydı.

Vücudum heyecan dolu elektrik dalgalarıyla uğulduyordu. Sanki sonsuza dek bir şebekeye bağlanmış gibiydim. Aklım sürekli Rafe ile ilgili takıntı yapacak yeni şeyler buluyordu. Aptal lazanyanın pişmesini beklerken, bir saat önce içime boşaldığı sırada kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavrayışı aklıma gelmişti. Ondan önce ise dilinin ihtiyaç dolu bir hamlesiyle vücudumu klitorisimden meme ucuma kadar yalamasıydı.

Titreyerek fırına doğru ilerledim ve eserimi tekrar kontrol etmek için kapağını araladım. Öğleden sonra yapmayı planladığım

şey yemek pişirmek değildi ve bu konuda berbat olmamın konuyla hiçbir alakası yoktu. Rory ile birlikte personelin Noel partisi için kıyafet alışverişine çıkacaktım ama hava sürat teknesini kullanamayacak kadar kötüydü.

Çok yazık olmuştu. O alışveriş gezisine havaya olduğu kadar ihtiyacım vardı. Sanki ciğerlerimi bu adamdan başka bir şeyle doldurmak dünyanın dönmesini durduracakmış gibi. Fırın eldivenini tezgâha fırlatırken aklıma daha mantıklı bir düşünce geldi. Belki de Martin O'Hare'in peşimde olmasının yükü sandığımdan daha ağır olduğu için bu kadar sersemlemiştim. Elbette bu yükü omuzlarımdan alan adama pembe gözlüklerle bakacaktım.

Ahşaptan baloncuğumuzun içinde bir rutine girmiştik. Bütün sabah sevişmemizin ardından Rafe öfke dolu İtalyanca telefon görüşmeleri yapıyor; o sırada da yumurta ve ekşi mayalı tost pişiriyordu. Öğleden sonraları ise şehvet ve tembellik doluydu. *Aptallar İçin* kitaplarını okumaktan ve kaybedenin diğerinin merhametine teslim olduğu bitmek bilmeyen oyunlardan oluşan puslu anılardan ibaretti. Gecelerimizi de anakarada Rafe'nin sıcak arabasında geçiriyorduk. Ben bacaklarımın arasındaki sızı ve hamburgerle tıka basa dolmuş halde kaloriferin düşük uğultusunda uykuya dalarken o da işlerini yürütüyordu.

Dolaptan iki tabak almak için parmak uçlarımda yükseldim. Rafe'nin kapüşonlusunun içi çıplak meme uçlarıma değdiğinde, sürtünme hissiyle karıncalanmışlardı. Nefesim kesilirken kendimi topuklarımın üzerine bırakıp tezgâha yaslandım. Ofisine girip ağzını tekrar vücuduma koymasını istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce içimde yanan ateşi söndürmeye çalıştım.

Kahretsin. Aşkı bilmiyordum ama şehvet *yakıyordu.* Beni be-

cermesi bir uyuşturucu gibiydi ve şimdi daha fazlasına, daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Bir öpücüğe.

Ona sahip olmadığım bir milyon doları verecek kadar değildi elbette ama yine de... Güzel olurdu.

Yemeği hazırlarken tezgâhtaki telefonum bir mesajla titredi.

Rafe: *Jakuzi.*

Tanrım, yüz yüzeyken bu kadar düzgün konuşan birine göre mesajlaşmak konusunda kesinlikle beceriksizdi. Yine de bir saattir kendini ofisine kapattığı ve işini bitirdiğine mutlu olduğum için küstah bir cevap vermemeye karar verdim. Tabakları alıp yatın içinde yalpaladım. Fırtına koridorları sarsarken dik durmaya çalışıyordum.

Terastaki güverteye açılan kapıyı tekmelediğimde, gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Şiddetli fırtınanın önündeki ince bir buhar perdesinin ardında, Rafe sıcak küvete yayılmıştı. Dövmeler ve kaslardan oluşan bir hayal gibiydi. Omuzlarının genişliği ise gülünçtü. Kolları jakuzinin kenarı boyunca uzamyor ve yaralı elinin hemen yanında bir kadeh votka duruyordu. Önce içkisine, sonra da dişlerinin arasına sıkıştırdığı puroya baktım.

"Neyi kutluyoruz?"

"Bir at yarışı yatırımında dört milyon dolar kaybetmemi."

"Bu da mı benim suçum?"

"Elbette." Üzerimdeki kapüşonlunun eteklerine baktı. Altında tangamdan ve kıçımdaki kemer izlerinden başka bir şey yoktu. "İçeri gir."

Yağmur başımızın üstündeki tenteyi adeta dövüyordu. Rüzgâr

Rafe'nin geniş omuzlarını yalayıp geçerken tenimi kamçıladı. "Hava buz gibi!"

Sırıtarak purosundan yavaşça bir nefes çekti. Ucunda parlayan kıvılcımlar bir uyarı işareti gibi kırmızı renkteydi. "Seni ısıtırım."

Bir aralık fırtınasında neredeyse çıplak olmakla hiç ilgisi olmayan bir şekilde ürperirken yemeğimizi yan tarafa bıraktım. Ardından kapüşonlumu başımın üzerinden geçirip tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırdım. Rafe'nin ıslığı oldukça sessizdi ama niyeti yavaşça çalkalanan lavlar gibi gözbebeklerinde dönüp duruyordu.

İlgisinin ağırlığı altında sıcak küvete girdim. Suyun ısısı bir kucaklama gibi, bacaklarımın arasındaki ağrıyı ve cildimdeki morlukları yatıştırmıştı.

Soğukkanlı davranmaya çalışarak karşısındaki banka yerleştim ve omuzlarımın altındaki her şey suda kaybolana dek aşağı kaydım. "Eğer teselli olacaksa, *her şeyini* kaybetmiyorsun. Oynadığımız her *Mario Kart* oyununu sen kazandın."

Hafifçe güldü. "Evet ama o kadar kötü oynuyorsun ki, gerçek hayatta ehliyet almana izin verilmesine şaşırıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kumarhaneleri olmasına rağmen *UNO!*'nun temel kurallarını kavrayamayan bir adam için fazla iddialı konuşmalar!"

Gülümsemesini bastırarak bakışlarını köprücükkemiğime indirdi. "Kurallara odaklanmıyorum, *Queenie*. Buraya gel."

Gergin bir nefes vererek yörüngesine doğru yüzdüm ve dizlerim onunkilere değince durdum. Sanki bir saunanın kapısını açmışım gibi vücudundan buhar yükseliyordu. Ellerimi ıslak göğsünde gezdirip parmaklarımı mayo giyip giymediğini görmek

için suyun altına daldırma dürtüsüne direndim. Onun yerine kucağına çıktım ve cevabımı bacaklarımın arasında buldum.

Ben boğuk bir nefes alırken, o purosunun arkasından keyif dolu gözlerle bana baktı. Yavaşça bir nefes çekti. Ardından dumanı başımın üzerine üflemek için kafasını yukarı kaldırdı.

"Ben de deneyeyim."

O itiraz edemeden puroyu elinden aldım ve dudaklarımın arasına koydum. Sigara içer gibi bir nefes çektiğim an boğazıma dolan kuru dumanla öksürmeye başlamıştım.

İri elleri sırtımı kavrarken göğsü benimkine karşı titreşiyordu. "Boğulma," dedi.

Gözlerimi açtığımda, bunu bana ilk kez söylediği zamanki gibi -barda, yüz dolarlık bir kadeh viski içtikten sonraki- keyif dolu bakışlarla karşılaştım. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O zaman bana yarı sertleşmiş aleti bacaklarımın arasında ve saati hâlâ bileğimdeyken hedefimin mega yatındaki sıcak jakuzide oturacağımı söyleseydiniz, deli olduğunuzu düşünürdüm.

"İşte," dedi usulca. Beni hafifçe yana çevirdiğinde kolunun kıvrımına sokulmuştum. Bir eli kalçamı kavrarken, diğeri puroyu tekrar dudaklarımın arasma bıraktı. *Siktir.* Kendimi öyle *küçük* hissetmeme neden oluyordu ki... "Tekrar dene ama bu sefer boğazının arkasını sık. Emmek istiyorsun. İçine çekmek değil."

Öksürüğüm bu sefer daha az şiddetliydi ama omzum yeniden kahkahasıyla sarsılmıştı. Votkasına uzandım ve tütün tadını bastırdım. "Hâlâ berbat."

"Mm," dedi eli kalçamı okşayıp kamım boyunca yukarı doğru ilerlerken. "Tadı viskiyle daha güzel oluyor."

Elimdeki kadehe baktığımda ani bir gerginlikle irkildim.

"*Kahretsin.* Hâlâ votka mı içiyorsun?" Gözlerim onunkilere kaydı. "Beni gerçekten öpmek istiyor olmalısın."

Birkaç sıcak ve ağır saniye geçti. Gözleri bir an için dudaklarımı bulduğunda kalbim duracak gibi olmuştu ancak o bakış geldiği hızla kayboldu. Purosunu kül tablasına koydu ve dikkatini yan taraftaki tabaklara verip konuyu değiştirdi.

"Peki bu ne?"

Yemeğimize şöyle bir baktım. "Yiyecek bir şeyler."

Rafe sırıttı. "Lütfen bana, ateşli bir İtalyan erkeğine lazanya pişirmeye kalkışmadığını söyle."

Ancak söylediklerini dinlemiyordum bile. Aklım hâlâ onu öpme fikrine takılmış durumdaydı ve birdenbire başka hiçbir şeye odaklanamaz olmuştum.

Sikerler böyle işi. İkna sanatı bana altı haneli saatler ve kabarık cüzdanlar kazandırmıştı ama bu adamı dudaklarını dudaklarıma değdirmek gibi sıradan bir eylemde bulunmaya ikna edemiyor muydum?

Baskıyı arttırma zamanı gelmişti.

Kollarımı boynuna dolayarak kucağına iyice yerleştim. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı ama göğüslerim suyun yüzeyine çıkacak kadar geriye yaslandığımda ifadesi daha yumuşak bir hal aldı.

"Aşçılığımdan daha iyi öpüşürüm," diye fısıldadım. Kadınlığımın aleti boyunca kayması için vücudumu hafifçe salladım.

Rafe kalçalarımı avuçlayıp popomun yanaklarını kavrarken tenim adeta dans ediyordu. "Öyle mi?"

Eğildiğimde yüzümü onunkine o kadar yaklaştırmıştım ki, dudaklarımız birbirinden kıl payı uzaklıktaydı. "Öyle."

Aramızdaki mesafeyi daha da kapattığında nefesim kesildi.

Kulaklarım sağanak yağış ve hızla atan kalp atışlarımın sesiyle uğulduyordu. *Bunu gerçekten yapacaktı.*

Dudakları benimkileri okşadı. "Kanıtla."

Bir an için birbirimizin nefesini soluduk. Aramızda *"ya bunu yaparsak"* ve *"belki de yapmalıyız"* diyen kıvılcımlar dans ediyordu.

Beklentiyle dolup taşıyordum ancak bunu göstermeyecek kadar soğukkanlı davranmayı başarabilmiştim. "Tamam."

Rafe kollarını kahrolası bir kral gibi iki yana açarak arkasına yaslandı. Yüzünde işte yine o memnuniyet dolu sırıtış vardı. Geçen hafta boyunca görmeye alıştığım o sırıtış. *Prenses Şeftali* yarıştan her koptuğunda yüzünde bu ifadeyi görüyordum. "Tamam."

Titrek bir nefes vererek geri çekilen vücudunu takip ettim ve bacaklarının arasına girdim. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına doladım. Ağzımı onunkine yaklaştırmadan önce gördüğüm son şey kararan gözleri olmuştu. Dudaklarımız birbirine değmeden önce rotadan sapıp gamzesine yumuşak bir öpücük kondurdum. Kendi adice taktikleri yüzünden, dudakları dışında herhangi bir yerini öpmemin sayılmayacağını çok iyi biliyordum.

Karnı benimkine karşı gerildi. Ardından vücudu alaycı bir kahkahayla gevşedi. "Tam bir şeytansın. Bunu biliyor muydun?"

Cevap vermek yerine dikkatimi boynuna verdim. Kısa saçlarını başını geriye yatıracak kadar çekiştirdim ve kalp atışlarının üzerini dudaklarını öpmek istediğim şekilde öptüm. Yavaşça ve *hoyratça*. Dilimle hafifçe yalayıp sertçe emdim. Sıcak nefesi kulağımın çevresini okşarken, yalnızca rol icabı olduğundan emin olmadığım erotik bir ses çıkardım.

Aleti bacaklarımın arasında kıpırdanıyordu. Liseli bir kızın yapacağı kadar basit bir numarayla sertleştiği düşüncesi beni şehvet ve güç karışımı bir hisle sarhoş etmişti. Onunla alay etmek için geri çekildim ama eli yukarı fırlayıp boynumu kavradı. Sessizce beni izlerken çenesi kasılmıştı ve gözleri alev alev yanıyordu. Konuştuğunda sesi fazlasıyla sakindi.

"Sen mahvoldun, *Queenie*."

Kahretsin.

Beni küvetin diğer tarafına kadar kovaladı. Kenardan kaçmaya çalıştığım sırada ayak bileğimi yakalayıp bedenimi suya geri çekmişti. Sert vücuduyla beni banka yasladı. Onu itmek için acınası bir girişimde bulundum. Ancak her iki bileğimi de kavrayıp kollarımı başımın üzerine kaldırmış ve burnunu benimkine bastırmıştı.

Kollarımdan ve göğüslerimden aşağı süzülen soğuğa rağmen her yerim yanıyordu. Bana saf zehir dolu gözlerle bakan Rafe'nin başı omuzlarının arasına düştü ve ağzı göğsümü buldu. Dişlerini meme ucuma geçirmeden önce sertçe emmişti. Kadınlığımdaki tüm sinir uçları *daha fazlası* için çaresizce alevlendi.

Sessiz bir yakarışla göğüslerimi yüzüne doğru ittim. Karşılığında beni onaylarcasına hırlayıp bileklerimi sıkıca kavradı. Başımı geriye attığımda, vücudumu zapt ederken gerilen kaslarının görüntüsü beni çılgına çevirmişti.

Daha düşünemeden bacaklarımı beline dolayıp tenini kolu boyunca yaladım ve dişlerimi kaslarına geçirdim.

"Siktir," diye tıslarken kollarımı bırakmıştı. "Az önce beni ısırdın mı?"

Ona tüm tüm ciddiyetimle baktım. "Ne derler bilirsin. Zenginleri ye."

Bir süre şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı, sonra da gözleri şiddetle parlalayarak elleriyle kalçalarımı kavradı. "Bu kadar yeter, *Queenie*. Arkanı dön."

Vücudum aklımdan önce tepki vermişti. Beynim bırakın nedenini, ne yaptığımı bile bilmeden önce. Bacaklarımı beline doladım ama beni yeniden sertçe çevirmeye çalıştığında kucağından düşmüştüm. Kendimi arkamı dönmekten alıkoyabilmemin tek yolu ayağımı kaldırıp göğsüne bastırmaktı. Popom bankın üzerinden kaydı ve başım suyun altına girdi.

Rafe'nin elleri koltuk altlarımı kavrarken beni tekrar eski yerime çekti. Gözlerime baktığında yüzündeki keyifli ifade eriyip farkındalığa dönüşmüştü.

"Arkanı dön, Penny," dedi sessizce.

Cevap vermediğimde beni tekrar döndürmeye çalıştı. Ayağımı tekrar göğsüne koydum. Bakışları aşağıya kaydı. Ardından tekrar bana döndü.

"Hayır," diye fısıldadım.

Sesim sakindi ama altında yatan ima çığlık çığlığa bağırıyordu.

Beni diğerleri gibi becermesini istemiyordum. Aslında, bu düşünce bile dünyayı ateşe vermek istememe neden oluyordu. Ya da en azından bütün o diğer kızları yakalayıp hepsine beni hapse düşürecek şeyler yapmak istememe.

Geçen her sessiz saniyede, savunmasızlığım dalgalar halinde üzerime çarpıyordu.

Kalçalarımın arasındaki ateş ılık bir kıvılcıma dönüştü. Ayağımı itip aramızdaki mesafeyi kapattığında, egomu korumak için ona sert bir tekme atıp iğneleyici bir yorumda bulunmama ramak kalmıştı. Bileğimi sertçe kavrayarak bedenimi bankın üzerinden

kaldırıp yerime oturdu. Beni kendine çekip kucağına aldığında bacaklarım vücudunun iki yanma yerleşmişti.

Heyecandan titriyordum ve bunu gizlemem imkânsızdı. Zorlukla iç geçirdim ve boğazımdaki kuruluğa rağmen yutkundum. Rafe'nin eli suyun altına inip hafifçe bacaklarımı ayırırken, sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"İstediğin bu mu, *Queenie*?" diye sordu. Sesi öyle yumuşaktı ki, fırtınanın içinde onu zar zor duyabilmiştim. Çenemi kavradı. Tepkimi incelerken başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni bu şekilde becermemi mi istiyorsun?"

Midem çalkalanıyordu. Bir uçurumun tam kenarında durmuş, bu adamı beni aşağı itmeye davet ediyormuşum gibi hissediyordum. Geri adım atarak kendimi korumaya çalıştım.

"Arkadan becerilmek biraz eskimeye başladı. Sence de öyle değil mi?" dedim elimi bacaklarının arasına sokup aletinin etrafına dolayarak.

Karnının alt kısmı eklemlerime karşı gerilmişti. Kısa bir an için gözleri öfkeyle kararda ama çenemdeki elini çektiğinde ifadesi kayıtsızlığa dönüşmüştü.

Sanki bir kucak dansına hazırlanır gibi dirseklerini geriye doğru yasladı. "Öyleyse nelerin var göster bana," dedi sıkılmış gibi.

Ani ilgisizliği canımı yakmıştı ama uzun vadede bunun sıcak davranmasından daha iyi olduğunu biliyordum. Her şey bittiğinde unutması daha zor olacak herhangi bir şeyden daha iyiydi.

Midem çırpındığı sırada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Daha önce hiç üstte olmamıştım ve gün ışığında deneyimsizliğimi bir yastığa gömemezdim. Gerginliğimi yutkunarak bastırmaya çalıştım. Ardından kendimi ereksiyonuna

sürtünecek kadar yukarı kaldırdım. *Sikeyim.* O kadar sert ve o kadar pürüzsüzdü ki, tenimin üzerindeki hissi klitorisimden damarlarıma doğru yayılıyordu. Kalçalarımı üzerinde sallarken başını yana eğdi ve kıstığı gözleriyle beni izledi. Kadınlığım daha ıslak, daha hassas ve aleti için daha çaresiz hale gelmişti.

Elimi suyun altına daldırıp aletini kavradığımda derin bir nefes verdi. Başı içime girdiğinde "*Siktir*," diye fısıldadı sertçe. Ancak içime aldığım her santim biraz daha canımı yakıyor, acı karnıma doğru yükselirken güvenimi sarsıyordu.

Sikeyim. Bu pozisyonda çok daha derinlerimdeydi ve buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Yarıya kadar indiğimde gözlerim sulanmıştı. Gözleri omzuna geçirdiğim tırnaklarımı bulduğunda bakışları biraz yumuşadı.

"Bunu daha önce yapmadın."

Bu sorudan çok bir tespitti ama yine de itiraz etme dürtüsüyle gerilmiştim. Ben konuşamadan ellerini kalçalarıma koydu ve beni yavaşça üzerine çekti. "Rahatla," diye mırıldandı boynuma sokularak. "Beni içine al, *Queenie.*"

Acı dolu bir ses çıkmayacağını bilseydim gülerdim. Bu adam içimde o kadar derin bir yerdeydi ki, onu oradan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Kollarımı boynuna doladım. O yavaş ve temkinli hareketlerle kalçalarımı benim için hareket ettirirken başımı fırtınanın kasıp kavurduğu ufka doğru çevirdim. Acı enfes bir ateşe dönüşmüş, kadınlığımdaki ıslaklık kaslarımı gevşetmişti.

Artık alıştığım için kalçalarımı kendi başıma hareket ettirmeye ve o zirveyi kovalamaya başlamıştım. Rafe'nin iniltisi boğazımda titreşiyordu. Elleri sırtımı buldu ve kalın parmaklarını omurgam-

da gezdirdi. Bir an sonra başparmağı sırtımın aşağısındaki kalbin üzerinde durmuştu.

"Bu kahrolası dövme," diye tısladı. Dişlerini köprücükkemiğime sürttü ve göğüslerimden aşağı öpücüklerden bir yol çizdi. "Tayce'ye bunu vücuduna kalıcı olarak damgalaması için ödeyebileceğim parayı hayal bile edemezsin."

Aklımın bir köşesinden bir sonraki seks arkadaşımın muhtemelen bundan memnun olmayacağına dair alaycı bir karşılık geçse de konuşmamıştım. Onun yerine parmaklarımı saçlarının arkasından geçirip yüzünü göğsüme doğru çektim. Dövmem. *Biz.* Şu anda geçici şeyleri düşünmek istemiyordum.

Hızımı arttırırken gerçekliği aklımdan atmaya çalışıyordum. Rafe ritmime uyum sağlayarak boynumu kavramış ve beni *sertçe* becerirken kontrolü eline almıştı. Dişleri meme uçlarıma sürtünüyor, göğsü benimkine yaslanıyordu. O kadar sıcak, iri ve *yoğundu* ki... Her darbesi içimde bir ateşi körüklüyor gibiydi. Alevler içinde kalana dek beni becermesini istiyordum.

Dudaklarını saçlarımın arkasındaki boşluğa bastırdı. "Bir sır bilmek ister misin?" Cevap olarak sadece başımı sallayabilmiştim. "Ben de bunu hiç yapmadım."

İtirafı omurgamdan yukarı yükselip boğazıma sarılmıştı. Başını geriye çektim ve alnımı onunkine yasladım. Dudaklarımız o kadar yakındı ki, purosundan çektiği son nefesin tadını alabiliyordum. "Gerçekten mi?"

Gözleri benimkileri bulurken darbeleri yavaşladı. Yüz hatlarında ufak bir rahatsızlık belirmişti. "Evet," diye mırıldandı. "Sanırım senin için kuralları çiğnemeden duramıyorum."

Tenim coşku içinde dans ediyordu. Bunun onun için de yeni

olduğu fikri kemiklerimi kendini beğenmiş bir memnuniyetle doldurmuştu. Dürüstlüğünden dolayı Rafe'yi ödüllendirmek için garip bir ihtiyaç hissediyordum. Vücudumu ona doğru itip kendimi orada tuttum. Gözlerini sıkıca kapattı. Onları tekrar araladığında bakışları şiddet doluydu. Homurdanarak beni küvetin diğer tarafına taşıyıp sırtımı jakuzinin kenarına yasladı.

Aletinin darbeleri keskin ve amansızdı. Boğazımı kavrayan parmaklarından kaçmama imkân yoktu. Bir eliyle başımdan destek alırken dişlerini gıcırdattı.

"Sana katlanamıyorum, bebeğim. Bana ne yaptığına bir bak." Bir sonraki hamlesi bir ceza gibiydi. "Beni lanet bir hayvana dönüştürüyorsun."

Gözleri dudaklarıma düştüğünde sırıttım. "*İşte*. Yine beni öpmek istiyormuş gibi bakıyorsun."

Boğuk bir kahkaha attı. "Hayır. Sadece aletimin etrafında nasıl görüneceklerini merak ediyorum."

Telaşla yüzümü parmaklarından kurtarmaya çalıştım ancak Rafe karşılığında yalnızca çenemi sıkmıştı. *Bunu da* daha önce hiç yapmamıştım ve bu konuda berbat olma düşüncesi beni utandırıyordu. Hissettiklerim yüzümden açıkça okunuyor olmalıydı ki, Rafe'nin gözleri kısıldı ve hareketleri yavaşladı. "Onu da mı hiç yapmadın?"

"Oral seksi evliliğe saklıyorum," diye geveledim.

Gözleri parlarken aletini içime biraz daha sert itti. "Yalancı. Evliliğe inanmıyorsun."

"Doğru," diye mırıldandım. İçimde daha da derine inebilmesi için dizlerimi kaldırmıştım. Gözlerimin arkasında beyaz kıvılcımlar uçuşuyordu. Çok yaklaşmıştım. "Evlilik kaybedilmeye mahkûm bir oyundur, tatlım."

Karanlık kahkahası dudaklarımın arasından süzüldü. "Öyle mi? Neyini kaybedeceksin?"

"Özgürlüğümü. Saygınlığımı. *Gururumu.*"

Hayretle sırıtarak tekrar başım iki yana salladı. Kollarına gömülen tırnaklarıma bakarken elini klitorisime attı ve küçük, alaycı daireler çizerek okşamaya başladı. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Eğer yüzümü demir gibi kavramış olmasaydı, başımı arkaya yatırıp göklere doğru çığlıklar atabilirdim.

Bunun yerine, o vücudumu parçalarına ayırırken yalnızca gözlerinin içine bakabilmiştim. Bakışları artık daha farklıydı. Yüzünde şehveti gölgeleyen dalgın bir ifade vardı. "Peki ben neyimi kaybederim?"

Yutkundum. "Eğer... biz evlenirsek mi?"

Tanrım. Varsayımsal bir durumda bile bu kelimeler ağzımda tuhaf bir tat bırakmıştı.

Rafe tekrar içime doğru kaydı ama bir an sonra durmuştu. Klitorisimle oynamayı bıraktı. Kımıldamadan sessizce başını salladı.

Titrek bir nefes aldım. "Boşanırken neyin varsa senden alacağım için mal varlığının yarısını kaybedersin."

Bir an bana baktı. Ardından hayret dolu bir kahkaha attı. "Birden seni becerirken neden kafanı yastığa gömmeni tercih ettiğimi hatırladım," diye hırladı. "Çok fazla konuşuyorsun."

Eli çenemden dudaklarıma doğru ilerledi ve iniltilerimi avucuyla bastırdı. Bunu yaptığımda beni hayranlıkla izlediği için parmaklarının baskısına karşı mücadele ettim. İfadesindeki katıksız şehvet ve vücuduma yaslanan sıcak ağırlığı beni uçurumun yamacına sürüklüyordu.

Orgazmım öyle şiddetliydi ki kemiklerim titremişti. Ardında bıraktığı yıkımı umursamayan bir kasırga gibi içimi kasıp kavurdu.

Çıktığım zirveden kendimi bıraktığımda duyularım onun yerinden kımıldamadığını fark edecek kadar keskinleşmişti. Bir sonraki nefesim avucunu ıslattı. O sırada Raphael elini çekip parmağını altdudağımda gezdirdi. Gözleri hareketlerini takip ediyordu. Tekrar bana baktığında ifadesi kasvetliydi. Gözlerindeki bir şey göğsümü sıkıştırıyordu. Şaka yapmak şöyle dursun, nefes almaya bile cesaret edememiştim.

Tam aramızdaki gerilim alevlenmeye başladığı sırada tekrar içime girdi. Bu sefer hamleleri yavaş ve yakıcıydı. Bir ritim tuttursa da bir an bile hızlanmıyordu. Ne kalçalarımı kıvırdığımda ne de bacaklarımı beline doladığımda.

Beni yavaşça beceriyordu. Hiç durmadan. Parmakları vücudumun yanı boyunca nazikçe bir yol çizerken, göğsüme korkunç bir farkındalık yerleşmişti. Biz sikişmiyorduk.

Yaptığımızın başka bir adı vardı ve kesinlikle bize ait değildi. Geçici ilişkimiz için fazla kalıcı; rahatlığımıza karşın oldukça ciddiydi bu.

Karnı benimkine karşı kasılıp içimi sıcaklığıyla doldurduğunda, boğazıma yükselen duyguları bastırdım. Nefes alış verişi normale döndüğü sırada aynı farkındalık onu da vurmuştu.

Fırtınaya baktı. Elini ensesinde gezdirdi. İçimden çıktığında midem bulanmasına rağmen uzanıp tamamen gözden kaybolmadan önce bileğini tuttum. Bir şekilde öylesi daha kötü hissettiriyordu.

Bakışları bileğimdeki saatte duraksadı. Ardından kolumdan yukarı kayıp yüzümü buldu.

Yutkundum. "Yüz dolarına bahse girerim ki seni *Mario* Kart'ta yenerim."

Bir süre yağmurun uğultusunu dinledik. En sonunda başıyla onayladı. "Şunu iki yüz yaparsan anlaştık."

Jakuziden çıkıp yan taraftan benim için bir havlu alırken dövmelerle dolu sırtının gerilmesini seyrettim.

İkimiz de kazanamayacağımı biliyorduk ama bunu kaybetmektense o oyunu kaybetmeyi tercih ederdim.

BÖLÜM

On

Rafe

Noel ağacının üzerinde yanıp sönen ışıklar; harlı şöminenin üzerinde ise asılmış çoraplar vardı. Tarçınlı ve karanfilli mumların kokusu masanın üzerinde bir bayram havası estiriyordu.

Kardeşimin evindeki yemek salonu lanet bir tebrik kartı gibi dekore edilmişti.

"Pekâlâ, sana bir bahis teklifim var," diye mırıldandı Nico yanımdaki sandalyeyi çekerek.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Angelo'nun Noel günü Noel Baba kılığına gireceğine on bin dolar."

Avucumun içine doğru sırıtarak masanın başına baktım ve söylediklerini değerlendirdim. Angelo yüzünü parmaklarına yaslamış, sert bir İtalyancayla Viscontilerin aile toplantısından başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen Gabe'le konuşuyordu.

Kardeşimin bir Noel Baba kostümü giymektense onu yakması daha muhtemeldi. Tam Nico'ya bunu söylemek üzereydim ki, Rory elinde bir tepsi kurabiyeyle kapıdan içeri girdi. Angelo'nun gözleri onu takip ederken ifadesi yumuşamıştı. Karısı tepsiyi masaya bıraktığı sırada eğilip onu alnından öptü.

"Çok güzel görünüyorlar, *Magpie**," dedi. "Bu işte gittikçe daha da iyi oluyorsun."

Kurabiyelere şöyle bir baktım. Kömür gibi olmuşlardı ve bu halleriyle bir yangından kurtarılmış gibi görünüyorlardı. Ancak tam o anda Angelo'nun onun için her şeyi yapacağını fark etmiştim. Rory ondan Noel Baba kıyafeti giymesini isteseydi giyerdi. Eskiden onun bir ahmağa dönüştüğünü düşünürdüm ama sikeyim, şimdi bu duyguyu anlamaya başlıyordum.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunarak Nico'ya döndüm. "*Elf* kostümü giyeceğine yirmi bin dolar."

Viskisine doğru güldü. "Herkes senin aklını kaçırdığını söylüyor ve artık ben de haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum. Bugünlerde votka içtiğin doğru mu?"

Sorusunu duymazdan geldiğimde el sıkıştık. Bir an sonra Angelo masaya vurup herkesin dikkatini üzerine toplamıştı.

"Noel ruhuna uymak için herkese bir seferlik izin veriyorum," dedi sessizce. "Evin dekoruyla ilgili saçma sapan esprilerinizi ya şimdi yapın ya da sonsuza dek susun."

Odayı bir sessizlik kapladı. Ardından Benny boğazını temizledi. "Noel Baba bacadan aşağı kusmuş gibi görünüyor."

Herkes kıs kıs güldü.

"Evinizi Çukur'dan görebiliyorum. Bahse varım uzaydan bile görünüyordur," dedi Nico sırıtarak.

---

* *Magpie*, İngilizcede "saksağan" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Cas arkasına yaslanıp viskisini yudumladı. "Çok acımasız davranıyorsunuz. Ben beğendim. Bana Noel Baba'nın atölyesini hatırlatıyor." duraksadı. "Hani şu Şeytan Yamacı alışveriş merkezindeki."

Angelo bile buna başını iki yana sallayıp gülmüştü.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bir tane daha var." Benny masa örtüsünden plastik bir kar tanesi aldı. "Karın fırını her açtığında yangın çıkarıyorken ortalıkta bu kadar yanıcı şey bulundurman çok cesurca."

Kardeşimin yüzündeki gülümseme uçup gitmişti. Cas koltuğunda hafifçe doğruldu. Gabe ise bana belli belirsiz bir keyifle baktı.

Benny ruh halinin değiştiğini hissederek, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. "Kırılacak başka parmağım kalmadı."

Angelo bileğinin tek bir hareketiyle kurabiye tepsisini masanın diğer tarafına ittirdi. "Karımın yemekleri hakkında şaka yapmak istiyorsan, her birini yiyeceksin."

Benny şaşkınlıkla kurabiyelere baktı. "Pekâlâ, dişlerimdense parmaklarımın kırılmasını tercih ederim."

Angelo onu görmezden geldi ve sandalyesine iyice yerleşti. "Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter. Koy hakkında konuşmalıyız. Tor lanet gezegenden kaybolduğuna göre, Dante'yi ortadan kaldırdığımızda Koy tamamen savunmasız kalacak." Bir eliyle balıkçı yakasının önünü düzeltip dikkatini bana çevirdi. "Kardeşlerim ve ben, planımızı uygulamaya koyup Koy'u kontrolümüz altına almadan önce ortaya çıkması için ona Yeni Yıl'a kadar süre tanımaya karar verdik."

İçim alaycı bir keyifle dolmuştu. *Karar verdik* demesi kulağa sanki medeni bir tartışma yapmışız gibi geliyordu. Oysa gerçekte

yirmi dakika boyunca ofisinde oturmuş ve ışık hızında bir İtalyancayla kavga etmiştik. O, bölgeyi hemen kontrolüne almak, ben ise en iyi arkadaşıma bir şans verip birkaç hafta beklemek istiyordum.

Kafama bir kar küresi fırlattığında onu çok daha iyi nişan alarak Angelo'ya geri göndermiştim ve böylece 1 Ocak'ta karar kılınmıştı.

Masadaki telefonum titredi. Ekranıma bakıp Penny'den bir mesaj olduğunu gördüm. Etrafımdaki konuşmalar aniden arka plandaki bir gürültüden ibaret olmuştu.

Telefonumu alıp mesajı açtığım an açmamış olmayı diledim. Bana aynanın önünde çırılçıplak çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Yavaşça nefesimi bırakırken sandalyemde arkama yaslandım ve onun her bir mükemmel parçasını yakınlaştırdım.

Tanrım, bu kadın gerçek olamazdı. Artık bir kuralı daha yıkıp onu yüzüne bakarak becerdiğim için neredeyse *keşke olmasaydı* diyecektim. Genelde sadece *doggy* poziyonunda seks yapardım. Bir kadının gözlerinin içine bakıp boşalırken bakışlarının ardında soyadımın yanıp söndüğü ışıklar görmekten nefret ediyordum. Çok iticiydi. Fakat Penny'de durum asla böyle olmayacaktı. *Hayır*. O paramparça olurken gözlerinin içine bakarsam, kafamı çeviremeyeceğimi biliyordum. Onları unutmam da mümkün olmayacaktı. Benimle işi bittiğinde ve ben onun yaktığı ateşin külleri arasında kaldığımda, başka bir kadının yatak başlığına bakıp da üzerinde yine o lanet gözleri göreceğimden emindim.

Başka bir mesaj geldi.

Penny: Hay aksi, yanlış numaraya göndermişim. Üzgünüm.

Şaka yaptığını bilsem de başka bir erkeğin o bedeni görme düşüncesi içimin şiddet arzusuyla sarsılmasına neden oluyordu.

O adamı bir saniye bile düşünmeden öldürürdüm ve üzerinde kullanacağım şey kesinlikle silahım olmazdı.

Düşündükçe ruh halim biraz daha kötüye gidiyordu, dün gece jakuzide söylediği sözleri hatırlayınca da gece yarısı karanlığına büründü. *Oral seksi evliliğe saklıyorum.* Taşaklarıma kadar içindeyken beni kızdırmaya çalışıyorduysa işe yaramıştı.

Aklımı kaybediyordum. Aramızdakinin geçici olduğunu, geçici olması *gerektiğini* bilmeme rağmen yalnızca boşalmak istediğinde yaptığı gibi *lütfen* derse bu kıza dünyayı gümüş tepside sunacağımı biliyordum.

İronik olan şuydu ki dünyayı istemiyordu. Ona karşı nazik olmamı bile istemiyordu. Onun için öldürmüş, onun için kurallarımı çiğnemiştim. *Sikeyim.* Onun için ellerimi paramparça etmiştim. Yine de ben onu geçici bir dövmeden daha uzun süre damgalayabilmenin yollarını düşünüp aklımı kaçırırken, Penny havadan sudan konuşuyormuşuz gibi kayıtsız bir şekilde gelecekten bahsediyordu. Ona aldığım *Aptallar İçin* kitaplarını karıştırıyor; yatımda kalıp benimle sevişmekten başka yapacak bir şey, *herhangi bir şey* arıyordu.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken fotoğrafı tekrar kadınlığına yaklaştırdım. Tüm öfkem lavlara dönüşüp güneye kaymıştı. Pantolonumu düzeltip bir cevap yazdım.

Ben: Bu gece gerçekten de seni sertçe becermemi istiyorsun, ha?

Yanıtı hızlı ve sinir bozucuydu. Lanet bir *esneme* emojisi.

Ben: O dudaklar benim, Penny.

Telefonumu konuşmayı noktalarcasına masaya fırlattım. Ona kahrolası amcığının kime ait olduğunu sormayı bırakıp kendisi de inanana dek doğrudan söylemeye karar vermiştim.

Telefonum yeniden titrediğinde hemen geri aldım.

Penny: Hangileri?

Duraksadım.

Ben: Yüzündekiler değil.

Ben: Onlar fazla pahalı.

Penny: Bana altı ay boyunca %5,8 faiz oranıyla taksitle ödeyebilirsin. Buna ne dersin, *sugar daddy*?

Yüksek sesle güldüm. Birkaç saat önce yanından ayrıldığım sırada kütüphanede *Aptallar İçin Yatırımlar* kitabını okuyordu ve belli ki çoktan bir şeyler kapmıştı.

Ani bir farkındalıkla tüylerim diken diken oldu. Oda sessizliğe gömülmüş ve tüm gözler bana çevrilmişti. Yüzümdeki gülümsemeyi silerek masanın başında öfkeyle bana bakan Angelo'ya döndüm.

"Griffin ve onun aptal şakaları," dedim telefonumu ceketimin cebine koyarken. "Beni her seferinde güldürüyor."

Angelo'nun çenesi kasıldı. "Az önce söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinledin mi?"

Hayır. "Elbette."

"Peki bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Duraksadım. "Füze kullanmalıyız."

Cas viskisini yudumlarken güldü. Gabe'in bile dudaklarının kıvrıldığını görmüştüm.

"*Cazzo*, eğer sanal seks yapmıyor olsaydın Visconti Grand hakkında konuştuğumuzu bilirdin," dedi Angelo gergin bir sesle. "Sadece kumarhanenin yılda sekiz yüz milyon dolardan fazla kazandığı düşünülürse, bu işin sonunun ne olacağıyla en çok senin ilgileneceğini düşünmüştüm."

"Mm. Benim kontrolümde olsaydı o kadar kazanamazdı."

Şu anki şansımla, bir ay içinde borç tahsildarları kapıya dayanırdı. Bu ironi karşısında sırıttım. Ben ünlü kumarhaneler kralı Raphael Visconti'ydim. Eskiden dokunduğum her şey altına dönüşürdü. Şimdi ise parmak uçlarımın altında paslanıyordu.

Kardeşimin sert bakışlarından sıkılmıştım. Ayrıca Penny'e tekrar kalçalarına dokunabileceğim kadar yakın olmak için can atıyordum. Bu yüzden ayaklanıp yüzüğümü masaya vurdum.

"Bu toplantıda konuşulanları bir e-postayla da söyleyebilirdin. Biri bana özetini göndersin."

Angelo'nun yanından geçerken bakışları elime düştü. "Şu planı yap, kardeşim," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sözleri boğazıma sarılmıştı fakat sanki hiç duymamışım gibi koridora doğru yürüdüm.

Pervasız bir adam olabilirdim ama aptal değildim. Koy'un kaderini ciddiye almamamın nedeni hâlâ Tor'un geri döneceği umuduna tutunuyor olmamdı. Muhtemelen düğünden sonraki üç hafta boyunca âlem yapmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Lanet olsun. Bu yalnızca düşündüğümde bile kulağa öyle saçma geliyordu ki...

"Rafe!"

Elimde arabamın anahtarlarını sallarken alışveriş torbalarıyla merdivenlerden inen Rory'e döndüm. "Al, bunları Penny'e ver."

Elindekilere temkinli gözlerle baktım. "Umarım bunlar Noel süslerinden arta kalanlar değil de kıyafettir."

"Çok mu fazla olmuş?" İç çekti. "Çok fazla olmuş öyle değil mi?"

Hemen arkasında mekanik bir Noel Baba merdivenlerin dibin-

den bana el sallıyordu. Rory'nin iki katı büyüklüğünde ve üç katı kadar korkutucuydu. "Bence çok... güzel olmuş."

Yüzü aydınlandı. "Ben de öyle düşünüyorum! Noel günü muhteşem olacak."

Sırıtarak başımı iki yana salladım. Daha önce hiç Viscontilerle Noel kutlamamıştı ve bu kesinlikle belli oluyordu. Acaba Cas, *Monopoly*'de hile yaptığı için silahını Benny'nin kafasına dayadığında ya da Nico çok fazla *eggnog** içtiği için bahçeye kustuğunda da Noel'in muhteşem olacağını düşünecek miydi?

"Noel'i daha da güzelleştirecek şey ne, biliyor musun? Kocanın bir *elf* gibi giyinmesi."

Rory kaşlarını çattı. "Ne? O asla..." Cüzdanımı çıkarıp içindeki tüm parayı ona uzattığımda itirazı yarıda kesilmişti. Sırıtarak banknotları arka cebine sıkıştırdı. "Ne var biliyor musun? Belki de yapar. Neyse, al bakalım." Çantaları göğsüme doğru itti. "Penny'e yarınki personel partisi için ona birkaç parça aldığımı söyle. Benimle alışverişe gelememişti. Ona kırmızı *Chanel*'in *YSL* topuklularla çok hoş duracağını da söyle. Ama topuklular o etekli *Bulgari* takımla da muhteşem oluyor."

Dudaklarım keyifle kıvrıldı. "Kulağa Çince gibi geliyor, kardeşim. Ama mesajını ileteceğimden emin olabilirsin."

Henüz akşamın erken saatleriydi ama karanlık çökmeye başlamıştı bile. Dairesel garaj yolundaki Noel ağaçlarının arasında, ışıkların parıltısıyla kırmızı ve yeşil renklere bürünmüş ince bir sis vardı. Verandanın basamaklarını kaplayan sahte kar yüzünden arabama giderken neredeyse kayıp düşecektim.

Rory'e ve onun bayram coşkusuna lanet okuyarak şoför koltu-

* *Eggnog* şekerli, süt bazlı bir içecektir. Bazı durumlarda, içeceğe brendi, rom, viski veya burbon gibi damıtılmış içkiler eklenir. (ç.n.)

ğuna yerleştim. Adını koyamadığım bir his duraksamama neden olmuştu. Ensemi sıkıyor, hislerimi keskinleştiriyordu. Viscontilerin çoğu *Made* erkeğinden daha uzun yaşamasının nedeni bu hayatta kalma içgüdüsüydü ve kendime güvenmem gerektiğini biliyordum. Anahtar kontağın yanında öylece dururken dışarı baktım. Tam o an ön camın diğer tarafındaki Griffin'le göz göze gelmiştim. O ve karşısındaki üç adamım zırhlı *Sedan*'dalar ile beni rıhtıma kadar takip etmeye hazırlardı.

Anahtarı yuvasına soktum ancak çevirmedim.

Yutkunurken bu fikri kafamdan atmaya çalışıyordum. *Hayır*. Eğer biri arabama dokunsaydı çoktan ölmüş olurdu. Griff ve adamlarım bunca zamandır buradalardı.

Yine de anahtarı çevirdiğim sırada omuzlarım beklentiyle gerildi. Havaya uçmadığımda duygusuz bir kahkaha attım. Ne zaman bu kadar paranoyak olduğumu düşünürken araziden çıkmıştım. O'Hareler ölmüştü ve Dante, Penny'nin *Aptallar İçin* kitaplarından birini okusa bile arabama bomba koymayı akıl edemezdi.

Yollar kaygan, sessiz ve tanıdıktı. Bu virajları gözlerim kapalı bile alabilirdim. Bir an için farlarımın asfalt üzerindeki sarı parıltısına dalıp gittim. Kendimi topladığımda Penny'nin hayalinin uzun süreli bir anı gibi yer ettiği arabamın şimdi daha çok farkındaydım.

Varlığı kafamı doldurduğu gibi içeriyi de dolduruyordu. Narenciye kokusu deri koltuklarıma sinmiş; üç adet *Aptallar İçin* kitabı arka koltuğumdaki battaniye ile yastığının üzerine yığılmıştı. *Kahretsin*. Tüylü terlikleri yolcu koltuğunun altında duruyor ve saç bantları bardak tutucumu işgal ediyordu.

Birini alıp dudaklarıma götürdüğümde göğsüm yakıcı bir farkındalıkla dolarken gülümsemem düştü.

Bu kız benimle bir bütün olmuştu. Her bir parçamla. Zamanı geldiğinde onu nasıl kesip atacağımı bilmiyordum. Özellikle üzerinde Penny olduğu sırada aletimin ilerisini göremezken gelecek için nasıl plan yapabilirdim ki?

Gerilen kaslarımı rahatlamak için telefonuma uzandım. Arabamda yalnız olduğumda hoparlörden onun yardım hattındaki konuşmalarını dinlemek artık bir alışkanlık haline gelmişti. Bu düşüncenin kafamda tam olarak şekillenmesine asla izin vermiyordum. Ancak bunun bana arabayı dolduran sesinin yolcu koltuğundaymış ve uyuyana kadar benimle konuşup durmuş gibi hissettirdiğine dair acınası bir fikrim vardı.

Bluetooth'a bağlanıp en son kayıtlara tıkladım. Son bir hafta içinde aramaları önemli ölçüde azalmış, günde yarım düzineden bire ya da daha azına düşmüştü. Yatta telefon sinyali çok iyi olmadığından mı yoksa çoğu zaman etrafta olduğum için mi bilmiyordum.

Telefonumun ekranındaki saat göstergesine baktığımda aramanın bir saatten daha kısa süre öncesine ait olduğunu fark ettim. Oynat tuşuna basarken koltuğuma iyice yerleşmiştim.

Acınası bir durumdu bu. Sesi hoparlörlerden çıkıp kulaklarıma değdiği anda hafifçe gülümsedim. Konuşmaya sabahını özetleyerek başlamıştı: *Yumurta yedim. Mario Kart'ta birkaç el kaybettim. Sonra kitap okumak için kütüphaneye gittim.* Ardından *Aptallar İçin Ağırlık Çalışmak* hakkında söylenmeye başladı. *Bunu neden seçtiğimi bile bilmiyorum*, dedi usulca. Arkasında sert bir yüzeye çarpan kitabın gümbürtüsü yankılandı. *Saçlarımı tararken kollarım titriyor. Dambılı nasıl kaldıracağım?*

İçim keyifle dolsa da neşem bir an sonra hafifçe solmuştu. Belki de içimdeki narsist yüzündendi ama yardım hattına benden hiç bahsetmemiş olmasından nefret ediyordum. Bu sabah *benim* ona yaptığım yumurtaları yemiş, oyunda birkaç eli *bana* karşı kaybetmişti. Başkaları hakkında da konuşmasa anlayabilirdim ama konuşuyordu. Matt, Rory, Wren, Tayce... Hepsi Penny'nin aramalarında kahrolası başrolü oynuyorlardı.

İçimdeki rahatsızlık bana mantıksız ve öfkeli hissettirmişti. Duraklatma düğmesine basıp sessizliğin kollarına atıldım. Buz gibi rüzgârın aklımı başıma getirmesini umarak pencereyi açtım.

Beni kızdırdığında bile onu memnun etmek istiyordum. Bu yüzden sinyal verip ana caddeye döndüm ve lokantanın önünde durdum. Dikiz aynasına baktığımda Griffin'in de durduğunu görmüştüm.

Arabayı park ettim. Motoru durdurdum. Bir an sonra yine ensemde o eli hissetmiştim ancak bu sefer daha sert sıkıyordu.

Her *Made* erkeği ölümü beklerdi. Peki neden her cenazede geride kalanlar bunun olacağını hiç tahmin etmediklerini söyleyip duruyordu ki? Sanırım kimse ölümün en sıradan zamanlarda, örneğin hafta içi öğleden sonra bir alana bir bedava hamburger satan *fast-food* dükkânının önünde geleceğine inanmak istemiyordu.

İçgüdülerim başımı sağa, karartılı camı şakağıma doğrultulmuş silahı görebileceğim kadar açık olan arabaya çevirmemi söylemeseydi ben de geldiğini göremeyecektim.

Gülmekten ve bugün cehennemde havanın nasıl olduğunu merak etmekten başka bir şey yapacak zamanım olmamıştı. Patlama sağır edici, çıkan ses fazlasıyla tanıdıktı. Fakat ne kırılan benim camım ne de havaya uçan benim kafamdı.

Karartılı camın kırılmasıyla sürücü koltuğundaki cansız beden gözler önüne serilmişti. Yolcu tarafındaki camın biraz ilerisinde siperliği kapalı bir motosiklet kaskı görünüyordu. Görüş alanımdan çıktığında hemen arkamdan dört patlama sesi daha duyuldu.

Kafam karışmış, damarlarımdaki adrenalin yavaşlamıştı. Yolcu camıma vuran eldivenli bir elin boğuk sesleri dikkatimi çekti. Camı indirdiğimde kasklı adamın kafası arabamın içine daldı.

Siperliği açtığında yeşil gözler ve büyük bir yara izi ortaya çıkmıştı.

"Hayatını kurtardığıma göre hâlâ sana bir Noel hediyesi almam gerekiyor mu?"

BÖLÜM

On Bir

Rafe

Puro odası karanlıktı ve ölüm kötü bir koku gibi tüm havayı sarıyordu. Karşımda oturan diğer kardeşim olsaydı, ışığı yakmamı ve pencereyi açmamı isterdi. Ancak Gabe gölgelerin arasında çoktan bir koltuğa yerleşmiş, purosunu tüttürmekle meşguldü.

"Blake'in Griffin'in yeğeni olduğunu nereden biliyordun?"

Purosunun ucu kıpkırmızı parlıyordu. "Sen nasıl bilmiyordun?"

Donuk bir kahkaha atarak elimi boğazıma götürdüm ve titreyen kalp atışlarımı hissettim. Kardeşimin sorusu bu aileye kattığım tek şeyi sarsıyordu: Sağduyu.

Ben parmaklarımı mahvetmek pahasına Blake'in çenesine vururken Griffin'in bağırışları. Sonraki günlerdeki soğuk tavrı. İşaretleri görmeli ve daha çok eşelemeliydim. Bunun yerine, onları Penny'nin bacaklarının arasmda görmezden gelmiştim. Gürültülü kahkahasının altında diğer tüm sesleri unutmuştum. Denesem bile o kadının kalp dövmesinin ardındaki işaretleri göremezdim.

Gabe'in yargılayıcı bakışları altında kadehime votka doldurup bir dikişte içtim.

"Sen Blake'i öldürdükten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım ve ortalığı temizlemek için geride kaldım. Cesedi uçurumun kenarına sürüklerken Griffin dört bir yanımı sarmış, beni durdurmaya çalışıyordu. Bir de arabasındaki gizli kapaklı telefon konuşmaları vardı tabii." Gabe'in gözleri benimkilere kaydı. Puro dumanı önünde daireler çiziyordu. "Adamlarımdan biri biraz araştırma yaptığında soy ağacına rastladık."

Dudaklarımdan bir kahkaha daha kaçtı. Bu seferki daha yakıcıydı. Sanırım akraba kayırmak her kahrolası sektörde yaygındı. Belki de Blake'in, Griffin'in yeğeni olması noktaları birleştirmem için fazla pembe dizi senaryosu gibi kalıyordu. Ancak kendini beğenmiş bir pislik olduğum için şimdi geriye dönüp baktığımda, bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordum. Tüm adamlarım eski askerdi ama bu çocuk her zaman Noel'de ilk silahını almış ve bahçede ateş etmek için sabırsızlanıyormuş gibi davranırdı.

Yine de Griff'e tüm geçmiş kontrollerini yapması ve hepsini bizim standartlarımıza göre eğitmesi için güvenmiştim. Lanet olsun. O adama hayatım pahasına güvenmiştim.

"Seni takip ediyordum."

Duraksadım. "Öyle mi?"

Gözlerimiz birbirini bulduğunda ilk kez kardeşimin yüz ifadesini bir kitap gibi okuyabiliyordum. Ben farkına bile varmadan beni takip ediyorsa, herkes edebilirdi.

Kadehim tekrar dudaklarıma ulaşmadan önce bütün o korkunç Visconti özellikleri, hiddet ve dürtüsel içgüdülerim beni ele geçirmişti. Votkayı duvara fırlatırken öfkeden köpürüyordum.

Cam kırıldı ve sıvı etrafa sıçradı. Gabe ise kayıtsızca yarattığım karmaşaya bakıyordu. "En azından votka leke bırakmıyor."

Kardeşimin espri anlayışını geliştirmek için bugünü seçtiği gerçeğini görmezden gelerek ayaklandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirerek volta atmaya başladım.

Üç haftadır şanssızlıklarla boğuşuyordum ama hiçbir şey kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmek kadar canınızı yakamazdı. Sanırım kaybettiğim diğer şeylerin hiçbir önemi yoktu. Para, bahisler, iş. Hepsi yerine konabilecek önemsiz şeylerdi ama kalbimi koyamazdım.

Gabe'in boğuk sesi omuzlarımın üzerinden yükseldi. "Kabul etmekten nefret etsem de *Vicious* haklı. Bir plana ihtiyacın var."

Fransız kapılarının önünde durup okyanusa baktım. Mürekkep kadar kara ve pırıl pırıldı. Gözlerim ay ışığının altında sallanan sürat teknesini buldu. Gabe'in iki adamı bir ceset torbasını denize atarken şiddetli bir sesle suyun dibini boylamıştı. Sonraki iki torba da bir o kadar ağırdı. Dördüncüsünü göremediğimde kaşlarımı çattım.

"Dördüncü ceset nerede?"

"Griffin ölmedi. Sadece sakatlandı." Parmak eklemlerini çıtlattı. "Onu sonraya saklıyorum."

Pencereden dışarı bakarken Gabe'in mağarası gözümün önünden geçti. Dişlerimi gıcırdattım. Küçük kardeşimin sadist alet kutusu bile bana ihanet eden bu kancık için yeterli bir ceza olamazdı.

"Plan yap," diye bastırdı Gabe.

Elimi sertçe saçlarımın arasından geçirdim. Plan mı? Bir planım yoktu ve neden şimdiye kadar planlar yapıp durduğumu da bilmiyordum. Karo Kralı'na dokunduğum an, kaderin hayatımı benim için planlamaya başladığı açıktı. Tek yapmam gereken işaretleri takip etmek ve Kupa Kraliçe'sinden uzak durmaktı.

Bunun yerine, geçici bir süreliğine de olsa onu hayatıma almıştım ve bundan pişman olduğumu da söyleyemezdim. En kötüsü de aslında dibe vurmanın getirdiği kayıtsız coşkuyu *sevmiştim*. Ancak şimdi anlıyordum. Tam olarak dibe vurmamıştım bile. Sadece aşağı inerken durulacak bir dinlenme tesisindeydim.

Belki ölümle burun buruna gelmiş olmak çenemi düşürmüştü ya da belki de yarım şişe votka içtiğim içindi ama kardeşime güvenmem gerektiğinin farkındaydım. Yoksa başka bir şey daha parçalanmak üzereydi.

"Kız yüzünden," diye hırladım camdaki yansımama bakarak. "Bana kötü şans getiriyor. O hayatıma girdiğinden beri her şey bir anda alev aldı."

Sessizlik kulaklarımda yankılanıyordu. O kadar gürültülüydü ki, bir koltuğun gıcırtısı onu delip geçtiğinde omuzlarım gerilmişti.

Metal tahtaya çarptı ve ardından ağır adım sesleri benden uzaklaştı.

"O zaman onu hayatından çıkar," dedi Gabe sessizce.

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Arkamı dönmek istemiyordum çünkü orada ne bulacağımı biliyordum. Ancak bu gece tüm gerçeklerle yüzleşmiştim. Bu yüzden sikerler, bir tane daha neydi ki?

Gabe'in yarısı içilmiş purosu kül tablasında öylece duruyordu. Yanında ise ucuna susturucu takılmış bir silah vardı.

Fırtına öncesi sessizliğin her zaman kendine has bir güzelliği olurdu. Tekne herkesin uykuya yenik düşeceği kadar hafifçe

sallanırken okyanus huzur içindeydi. Ay ışığı tüm lombozlardan içeri süzülüyor ve mutfaktaki krom yüzeylerde parıldıyordu.

Fırının üzerindeki dijital saate baktım. Yalnızca buradan geçiyor olmam gerekiyordu. Ancak nasıl olduysa saatler geçmişti ve ben hâlâ burada, avuçlarımı tezgâha yaslamış duruyordum.

Yedi sigara içmiştim ve bir tane daha içemezdim.

Viski kadehimi kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Burnuma gelen acı kokuyla duraksasam da bir an sonra kadehi tek seferde kafama diktim. Yakıcı sıvı göğsümde bir *boşluk* açana dek fokurdamıştı. İçimde bunun kalıcı olacağına dair korkunç bir his vardı.

Lanet viskiyi içmek istemiyordum bile. Sadece bir kez içtiğimde aklımdakinden geri dönemeyeceğimi bildiğim için içmiştim.

Tezgâhın üzerindeki bıçağı aldığımda tehditkâr bir ses odayı doldurdu. Yalnızca bir soyma bıçağıydı. Daha büyük bir şey çok kolay fark edilirdi ve Penny'nin son saniyelerinde korkmuş olması düşüncesine dayanamıyordum. Gabe'in silahı susturuculu olsa bile, aynı nedenden dolayı söz konusu olamazdı.

Mutfaktan çıkıp kamarama doğru ilerlerken çok fazla içki içtiğim için dizlerim titriyordu. Fakat göğsümü sıkan ellerin votka ve viski karışımımla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey *onunla* ilgiliydi.

Kader beni mahvetmişti. Felaket kartım olarak Kupa Kraliçesi'ni seçmiş ve sonra bana asla karşı koyamayacağım bir kız göndermişti. Penelope'nin yalnızca hayatıma girmesine izin vermekle kalmamış, derimin altına işlemesine de izin vermiştim. Şimdi içimde geziniyor, kalbime aptalca şeyler yapıyordu. İnsanların hakkında şarkılar ve filmler yaptığı şeyler.

Ancak bu hikâyede gün ışığı ve gökkuşakları yoktu. Yalnızca kayıplar ve ölümün kıyısından döndüğüm anlar olabilirdi.

Onu yanımda tutamazdım ama gitmesine de izin veremezdim.

Koridora döndüğümde kapının altından sızan turuncu ışıltıyı gördüm. Huzursuzluk içime çimento gibi dolmuştu. *Kahretsin.* Uyanık olacağını bilmeme rağmen -hâlâ sadece arabamda uyuyabiliyordu- bu anın gerçekliği midemi bulandırıyordu.

Yalnızca bunu ona acı çektirmeden yapmayı umabilirdim.

Bıçağı arkama sakladım ama odaya girdiğimde bıçağı kendime de saplayabileceğimi hissetmiştim.

Penny uyuyordu. Saçları yastığımın üzerinde dalgalanırken yatağın bana ait tarafına kıvrılmıştı. Teninin lambanın ışığının değdiği her yeri altın gibi parlıyordu. Yatağın ucunda bir *Aptallar İçin* kitabı açıktı ve komodinin üzerinde yarısı içilmiş bir fincan çay vardı.

Boğazım bana hissettirdikleriyle düğümlenmişti. *Kahretsin.* Bunu beklemiyordum. Benim yatağımda, benim evimde uyuyordu. Kendi yatağında bile uyuyamazken şimdi benimkinde uyuyordu. Bu manzara bunu daha kolay hale getirmeliydi ama sadece lanet kalbimi göğsümden çıkarmak istememe neden olmuştu.

Eminim daha az canımı yakardı.

Azı dişlerimi gıcırdatarak ileri doğru bir adım attım. Zemin ayağımın altında gıcırdadığında Penny irkilerek uyandı. Kafasını yastıktan kaldırdığı sırada bakışları puslu, saçları darmadağındı. Bakışları benimkileri bulduğunda keskinleşti.

Hızla doğruldu. "Korkunç bir şey yaptım. Lütfen benden nefret etme."

Bıçağın sapını sıkıca kavradım. "Ne yaptın?" diye sordum boğuk bir sesle.

Yatak başlığına doğru kaçarken yorgan ayaklarının dibine yığılmıştı. "Önce benden nefret etmeyeceğini söyle."

Ona sertçe baktım. "Penny," diye uyardım.

İç geçirip dikkatini ayakkabılarıma verdi ve parmağını şanslı kolyesine geçirdi.

"Güvenilir olmayan bir *web* sitesinden *Mario Kart* için hile kodu buldum. Ama benim skorumu arttırmak yerine seninkini sildi. Tüm kupalarını da." Yüzümdeki acımasız ifadeye baktı. "Özür dilerim tamam mı? Artık dolandırıcılık yapmayacağımı söylediğimi biliyorum ama dayanamadım. Bu işte benden daha iyi olduğun için sürekli böbürlenip duruyorsun. Ben sadece..." Kaşlarını çattı. "Bu bende seni ısırma isteği uyandırıyor."

Ona bakmaya devam ettim.

Bir an sonra tüm benliğim iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yerle bir olmuştu.

Sikeyim. Kimi kandırıyordum ki ben? Diğer tek seçenek kendimi öldürmek olsa bile bu kadını öldüremezdim. Şimdi onun büyük mavi gözlerine bakarken kendimi gerçekten de öldürmek istiyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, midem delicesine bulanıyordu.

Gözleri benimkileri incelerken içleri panikle titreşti. "Bir şey söyle."

Dudaklarımdan dökülen kahkaha acı ve hayret doluydu. Siktiğimin *Mario Kart*'ı. Ona sorun çıkaran herkesi öldürmüştüm ve şimdi elinde kalan tek şey küçük, masum endişelerdi. Birdenbire onun yakınında, *içinde* olma ihtiyacı duyarak lambaya doğru bir adım attım ve odayı karanlığa gömdüm. Ardından bıçağı üst çekmeceme koyup onunla birlikte yatağa girdim.

"Buraya gel."

Dokunuşumla gerilmişti ancak ellerimi kapüşonlunun altına

soktum. Giymesini istediğimden beri üzerinden neredeyse hiç çıkarmamıştı. Sıcak teninin her bir santimi takım elbisemin altına işleyene dek onu kendime çektim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kızıl dalgaları nostalji ve günah gibi kokuyordu. O kadar hareketsizdi ki, nefes aldığını bile zannetmiyordum.

Dudakları boğazımı gıdıkladı. "Benden nefret etmiyor musun?"

Başının üzerine doğru acıyla gülümsedim. "Tabii ki senden nefret ediyorum. Yatak düşmanlarıyız. Unuttun mu?"

Duraksadı. "Ama normalden daha fazla değil, değil mi?"

"Normalden daha fazla değil, *Queenie*."

Rahatlayarak ufak bir iç çektiğinde vücudu gevşeyerek benimkine karışmıştı. Şimdi kalp atışlarını göğsümde, yükselip alçalan ciğerlerini avuçlarımın altında hissedebiliyordum. Lanet olsun. Az önce hayatını söndürmek üzere olduğumu bilmek...

Göğsümün arkasına çarpan suçluluk duygusu dayanılmaz hale gelmeden önce, elimden kurtulup dirseğinin üzerinde doğruldu. Ay ışığının altında bana bakıyordu.

"Bana neden *Queenie* dediğini söyle." Saçlarının uçları koluma değiyordu. Onları yumruğumun etrafına dolayarak başını kendime doğru çektim. Alnım onunkini buldu. O kadar yakındık ki kirpikleri yanaklarımı okşuyordu. "Beni asil bulduğun için olmadığını biliyorum," dedi.

"Eğer sana söylersem-"

"Beni öldürmek zorunda kalırsın. Evet, evet, biliyorum" diye homurdandı. Ardından dilini dışarı çıkarıp burnumu yaladı.

Cevap vermek yerine ıslak burnumu onunkine bastırıp sildim. Onu öldürmek zorunda kalacağımı söylemeyecektim. Lanet olsun. Her şey düşünüldüğünde bu biraz ironik olurdu.

Hayır. Ona Kupa Kraliçem olduğunu söylersem gitmek isteyeceğini biliyordum.

Dirseğini ittiğimde dengesini kaybetti ve bir çığlık atarak göğsüme düştü. Kaçamasın diye kollarım ile bacaklarımı etrafına doladım.

Beni dize getirmiş ve tüm dünyamı ateşe vermiş olsa da hiçbir yere gitmesine izin vermeyecektim.

BÖLÜM

On İki

Rafe

Yatta Noel gecesiydi.

Personel partisi bayram havasma uygun kokteyller ve Paskalya geldiğinde bile hâlâ takım elbisemi temizlememe neden olacak simli dekorlarla süslenmişti. Bara yaslanmış keyifle Nico'nun masaların arasından bana doğru gelişini izliyordum.

Ne söyleyeceğini biliyordum çünkü hep aynı şeyi söylüyordu.

"*Karaoke* kimin fikriydi?" Bardan bir *eggnog* alıp kadehinin üzerinden kurdukları düzeneğe baktı.

Laurie sağlam bir iş çıkarmıştı. Noel ışıklarıyla aydınlatılmış sahnenin etrafını iki büyük çam ağacı süslüyordu. Arkasındaki duvarı kaplayan büyük projektör ekranında ise *Mariah Carey* olduğuna inanacak kadar sıcak şarap içen insanların söyleyeceği şarkıların sözleri vardı.

"Neden? Eğlenmiyor musun?"

Sahnede *Janis Joplin*'in *Mercedes Benz* şarkısına eşlik eden

Benny'e baktı. Sıcak şarabına başka şeyler de katmış olmalıydı çünkü kalça hareketleri *Elvis*'le yarışıyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Sarhoş insanlar ve mikrofondan daha iyi bir kombinasyon söyle bana." Başını iki yana salladı. "Söyleyemezsin çünkü öyle bir şey yok."

Gülerek votkamı kafaya diktim ve barmenin tazelemesi için kadehimin ağzını tezgâha vurdum.

"Sanırım bu muhteşem gösteri için sana teşekkür etmeliyiz, Laurie?"

"Evet, Nico. Her zaman." Laurie tam aramıza girdiği sırada ona döndüm. Gümüş bir elbisenin içinde ışıldıyordu. Bana bakmak için başını çevirdiğinde başındaki ren geyiği tacının kulakları sallandı. "Patron, seninle görülecek bir hesabım var." Duraksayarak başını eğdi. "Yalnızca ufak bir hesap. Tabii ki kovulmak istemiyorum."

Güldüm ve eline bir *eggnog* sıkıştırdım. "Yolla bakalım."

"*Personel* için bir Noel partisi düzenlememi söylemiştin. Neden tüm ailen burada?" Sahneye doğru küçümsemeyle baktı. Her nedense Benny şimdi de dizlerinin üzerinde kayıyordu. Saat daha dokuz bile olmamıştı. "Ve bu salak neden İsa'dan bir *Mercedes Benz* istiyor? Zaten üç tane var."

"Hı-hı. Peki sen nereden biliyorsun?" diye sordu Nico. Sessiz bir neşe dudaklarını çekiştiriyordu.

Laurie ise irkilmemişti bile. "İkisinde onunla sikiştim. Üçüncüsünü de anahtarla çizdim," dedi basitçe.

Başımı iki yana salladım. "Bunu bilmeme gerçekten gerek yoktu. Al." Cebimden küçük kadife bir kutu çıkardım. "Bunu sana daha sonra verecektim. Ama madem kızgınsın bu seni biraz neşelendirebilir."

Alaycı bir şüpheyle kutuya baktı ama bakışlarının ardında dans eden heyecanı gizleyememişti. "Eğer bu bir nişan yüzüğüyse, evlilik sözleşmesi imzalamayacağım."

"İyi ki bir nişan yüzüğü değil o zaman."

Kutuyu açıp içinden *Audi* marka bir arabanın anahtarını çıkardığında öfkesi uçup gitmişti. "Aman Tanrım! Benimle dalga geçiyorsun."

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Isıtmalı koltuklar. Beyaz kaplama. Dairenin önüne park edildi bile. Artık kuzenimi daha geniş bir arabada becerebilirsin."

Kollarını bana dolayarak minnetini haykırmaya başladı. Benny'nin pis ellerinin beyaz koltuklarına yaklaşmasına izin vermemek konusunda ısrarcı olmuştu. Ardından hoplaya zıplaya diğer kızların yanma gitti ve anahtarı yüzlerine doğru salladı.

Gözlerim onu takip ederken sola kaymış ve Penny'ninkileri bulmuştu. Tanrım bu kadın ne zaman bunu yapsa, odanın öbür ucundan bana baksa, kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Sahnenin kenarında, *karaoke* kitabını inceleyen Rory ile birlikteydi. Bana sırıttı ve sonra burnunu karıştırıyormuş gibi yaptı. Ancak sol burun deliğindekinin ortaparmağı olduğunu fark ettiğimde bana hareket çektiğini anlamıştım.

Votkamın içine doğru bir kahkaha attım ve ben de ona ortaparmağımı gösterdim. Nico'nun bakışları yanağımı yakıyordu.

"Ona iyi davran, Rafe."

Nico'nun sesi kısıktı ama yine de omurgamı sıkmayı başarmıştı. Ona iyi davranmak mı? *Kahretsin.* Keşke ona ne kadar iyi davrandığımı bilseydi. Bu sabah yanımda horlarken bir saat boyunca onu izlemiştim. Belki neredeyse boğazını kesecek olmanın

suçluluğu yüzündendi ya da yatağımda uyuyor olmasının büyüsüydü. Fakat ona kahvaltısını lanet bir tepside getirmiştim. Hatta üzerine yemek odasındaki vazodan aşırdığım bir çiçek bile koymuştum. Bana ona nazik davranmamamı söylediğinde artık yüzünü buruşturmuyor; yalnızca gülümseyip gözlerini deviriyordu. Bu da bende ona her zaman nazik davranma isteği uyandırıyordu.

Elimi boğazıma götürdüm. Bir saat boyunca Penny'i izlemiştim ama hâlâ bu işin içinden nasıl çıkacağıma dair bir planım yoktu.

"Nasıl biriydi?" diye sordum. "Çocukken?"

Nico'nun dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa cevap vereceğini sanmıyordum. Kafasını kaldırıp Penny'e baktı. Şu anda sabırsızca topuklarını yere vuruyor ve Benny kimse talep etmemesine rağmen söylediği şarkıyı baştan alırken ona ters ters bakıyordu.

"Küçük bir pislikti," dedi gülerek. Daha ciddi bir sesle devam etti. "Şanslıydı. Hâlâ da öyle." Dudaklarımı ovuşturdum. Tenim söylediklerinin ironisiyle karıncalanmıştı. "Grand'deki tüm müşteriler öyle düşünüyordu. Başta sadece ismi yüzündendi. Bilirsin işte. Bir peni bulursan at cebe, olur bütün gün şans seninle. Gerçekten de onu çağırıp zarlarına üflemesine izin vermeye başladıklarında o eski tekerlemenin doğru olduğu ortaya çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Onları gerçekten şanslı mı yapıyordu?"

"Her zaman. O zamanlar onu sadece etrafta gördüğüm kadarıyla tanıyordum. Ama bir gün adamlardan zarlarına üflemesi için birer dolar almaya başladı ve ben de nedenini öğrenmek istedim."

Bir kahkaha attım. "Demek çocukluktan beri üçkâğıtçılık yapıyormuş." Nico ayakkabılarına baktı ama ben üstelemeye devam ettim. "Ailesini tanıyor muydun?"

Bana karanlık gözlerle baktı. "Alkoliklerdi. Penny vestiyerde benimle onlarla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. Bazı geceler onun varlığını bile unuturlardı ve babamın adamlarından biri onu eve götürmek zorunda kalırdı."

İnanamayacağım kadar çok öfkelenmiştim. Bu küçük kızıl kafanın Visconti Grand'in merdivenlerinde oturup saatlerce ailesini beklediği düşüncesi midemi altüst ediyor; parmaklarım bir şeyleri kırmak için seğiriyordu.

"Onları kim öldürdü?"

Omuz silkti. "Önemli birileri değil. Borçlu oldukları iki adam. Viscontilerden değillerdi."

Siyah beyaz bir filmden kareler gibi, zihnim merdivenlerdeki o küçük çocuktan, buzdolabı ile çamaşır makinesinin arasına sinmiş, kafasına asla ateşlenmeyecek bir silah dayanmış genç kıza kaydı.

"Peki bu adamları nerede bulabilirim?" diye sordum elimden geldiğince sakin bir şekilde.

Yutkundu. Kafasını iki yana salladı. "İkisi de birkaç gün sonra kafalarında birer kurşunla bulundu." *Eggnog*'unu kafaya dikip bir tane daha aldı. "Visconti bölgesinde gayri resmi tefecilik yapıyorlardı. Eminim noktaları birleştirebilirsin."

Penny'nin yüksek sesli kahkahası kulaklarıma dokunduğunda dikkatimi yeniden ona çekmişti. *Karaoke* kitabını karıştırıyor, saatim her bir sayfa çevirişinde bileğinden aşağı kayıyordu.

"Nico?"

"Efendim?"

Kuzenime döndüm. "Ona hile yapmayı sen öğrettin, öyle değil mi?"

Eggnog'u dudaklarına ulaşmak üzereyken uzun bir süre duraksadı. "Duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Yumruğunu çeneme indirdiğinde canımın ne kadar acıyacağına. Seni hiç kimseye vururken görmedim. O yüzden kestiremiyorum." Duraksadım. "Ama artık bunu yaptığını duydum."

Gülerek sırtına vurdum ve tezgâhtan destek alarak doğruldum. "Sen iyi bir çocuksun, Nico. Bu seferlik yakanı bırakacağım."

Yine de endişelenmekte haklıydı. Hile yapanların cezalandırılması gerektiğine inananlardanım ama Nico'ya bir şans verecektim. Penny'nin çocukluğundaki tek istikrarlı varlık olduğu düşüncesi onu anında en sevdiğim kuzen mertebesine yükseltmişti.

Beşi geçtiğinde neler olacağını hatırlatarak Nico'yu üçüncü *eggnog*'uyla baş başa bıraktım ve Angelo'nun yanına oturdum. Viski kadehinin kenarından önce bana, sonra da masaya koyduğum votkaya baktı. Dikkatini tekrar sahneye çıkan karısına çevirdiğinde hiçbir şey söylememişti.

"Gabe nerede?"

"Bilmiyorum. Griffin nerede?"

Şakağında atan damarlara bakılırsa iki adamın da nerede olduğunu bildiğinden emindim. Eski güvenlik şefim, emrindeki tüm adamlarla birlikte kardeşimizin mağarasınm derinliklerindeydi. Bazılarına işkence edilecek, bazıları ise sorgulanacaktı. Şu anda adamlarımdan kime güvenebileceğimi bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı. Gabe yalnızca sadık olanları bana geri gönderecekti.

Bu sırada, onun adamları gemimin etrafım sanki kraliyet mücevherlerini taşıyormuşuz gibi sarmış durumdaydı. Kardeşimden sert bir uyarı aldıklarına şüphe yoktu çünkü içlerinden biri beni tuvalete kadar takip ediyordu.

"Henüz bir plan yapmadın mı?"

Şu lanet soru. Midemde sıcak ve hiddetli bir ateş baş gösterdi. "Babamızın kafasına sıktığında bir plan yapmış mıydın, kardeşim? Ya da Al Amca'nın *Rolls*'unu bir anlık öfkeyle havaya uçurduğunda? Ya da Pazar öğle yemeğinde mezeler ve ara sıcaklar arasında adamlarından birini vurduğunda?" Zehir gibi sözlerimi yalnızca onun duyabilmesi için masanın üzerine eğildim. "Kahrolası sonuçlarını bir saniye bile düşündün mü? Yoksa sadece anı mı yaşıyordun?"

Bakışları benimkine kaydı. Hafif bir merak gözlerindeki ateşi bastırıyordu. "Yaptığın şey bu mu? Anı mı yaşıyorsun?"

Parmağımı yaka iğnemde gezdirdim. Tekrar Penny'e baktım. Şu anda başka bir yerde nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Biri ışıkları kararttığında Angelo'nun bakışlarına da gölge düşmüştü. Sahneye geri döndü ve karısının hemen ortasına geçtiğini fark edince doğruldu.

Rory mikrofona vurduğunda bir gümbürtü koptu. "Merhaba, güzel insanlar. Bu gece bu sahneyi varlığıyla şereflendirip de Noel Arifesi olduğunu hatırlayan tek kişi ben olduğum için bir bayram klasiğini seslendireceğim." Sırıtışındaki orantısızlık bana beyaz şarap içtiğini söylüyordu. "*Baby, It's Cold Outside*'ı söyleyeceğim." Gözlerini kısarak spot ışıklarına bakarken Angelo'yu fark etti ve gözlerini kocasının üzerine dikti. "Bildiğiniz üzere bu bir düet. Yani..."

Oda kardeşime tezahürat eden seslerle doldu.

"İmkânı yok," diye mırıldandı kadehinin arkasından kaşlarını çatarak.

Rory ellerini birbirine kenetleyerek tatlı tatlı konuştu. "Lütfen desem?"

Angelo birkaç saniye boyunca ona baktı. Omuzları yenilgiyle çöktüğü anda, ayağa kalkmasını engellemek için topuğumu masanın altındaki ayakkabısının burnuna bastırdım.

"Sen bir *Capo**'sun, kardeşim. Bu odadaki her adamdan saygı görüyorsun. Bir Noel şarkısında *Tom Jones*'un kısmını söylediğinde de böyle olacağını mı sanıyorsun? Otur şu kahrolası sandalyeye."

"Sikeyim," diye homurdanıp çenesini sıvazladı. "Haklısın. Sanırım bir saatliğine suya geçmem gerekiyor."

Onu başını sallayarak reddettiğinde, Rory mikrofona *sıkıcı!* diye bağırdı. Sonunda Tayce kardeşimin yerini almıştı.

Rory'nin *Cerys Matthews*'un sözlerini katletmesine aldırmadan Angelo'yu izledim. Odada başka kimse yokmuş gibi ona nasıl baktığını. Karısı şarkı söylerken konuşmaya cüret eden güverte tayfalarımdan birinin kafasına nasıl vurduğunu. O ve Tayce selam verirken nasıl ayağa kalkıp ıslık çaldığını.

Tekrar oturduğunda hâlâ sırıtıyordu.

"Nasıl anlarsın?"

Sorum içkinin ve son birkaç gündür kaburgalarımın altına yerleşen bu garip, yabancı hissin çözdüğü dilimden kayıp gitmişti. Angelo bana döndü. Şaşkınlığı bir an için yüzüne yansısa da hemen ardından yerini hafif bir keyfe bıraktı.

Ne demek istediğimi biliyordu.

"Aptalca şeyler yapmaya başladığında. Sırf o pişirdiği için çiğ kalmış köftelerle dolu bir tabak spagettiyi yiyip ikinci sefer için geri dönmek gibi. Noel günü sürpriz olsun diye sabahın üçünde bir spor çantasıyla evden köpek kaçırmak gibi." Dikkati parmak

* *Capo*, mafya dünyasında o bölgenin mafya ailesinin başına geçen, patronu olan kimsedir.

eklemlerime döndüğünde çenesi kasılmıştı. "Onu inciten adamın kemiklerinin kırıldığını hissetmek için yumruklarını kullanmaya başladığında." Votkama bakıp başını salladı. "Dünyanın en hızlı büyüyen viski şirketlerinden birinin yüzde on yedi hissesine sahip olmana rağmen bir Rus gibi içmeye başladığında." Tekrar gözlerime bakarak devam etti. "İşte o zaman anlarsın."

Yeni bir tezahürat dalgası yükseldi ama sesler kulağıma suyun altındaymışım gibi geliyordu. Hoparlörlerden hiç de neşeli olmayan bir gitar sesi yayıldığında başımı sahneye çevirdim. Penny elinde mikrofonla ışıkların altındaydı. *Kahretsin.* İyi görünüyordu. Güzel bile diyebilirdim. Kısa, kırmızı bir elbise ve müziğin ritmiyle garip bir şekilde salındığında parıldayan topuklu ayakkabılar giymişti.

"Bu şarkıyı okul yıllarımızdan beri duymamıştım," dedi Angelo.

"Hangi şarkıyı?"

Penny söylemeye başladığında göğsüm farkındalıkla aydınlandı. Hâlâ mikrofona bastırdığı dudaklarındaki geniş gülümsemeye bakıyordum. *Sixpence None the Richer*'dan siktiğimin *Kiss Me*'si*. Elimi çenemde gezdirirken hayretle güldüm. Bu şarkı seçiminin tesadüfi olmadığına emindim. *Sen* şımarık *bir veletsin*, dedim ona dudaklarımı oynatarak. Karşılığında bana göz kırptı.

Angelo'nun bakışları yanağımı yakıyordu. Sandalyesi gıcırdarken ayağa kalktı ve elini omzuma koydu.

"Özel şakalarınız olduğunda," diye mırıldandı.

O karısının yanma doğru yürürken, benim sırıtışım ise yavaşça solmuştu.

* *Kiss Me, Sixpence None the Richer* adlı grubun şarkısıdır. İngilizcede "Öp beni," anlamına gelmektedir. (ç.n.)

BÖLÜM

On Üç

Penny

Gece korkunç sesleriyle şarkı söyleyen insanlar, *siktir et, Noel'deyiz* diyerek rulet çarklarına oynanan riskli bahisler ve sıcak şarapla dolu neşeli bir curcunaydı. Hava öyle yoğundu ki camlar buğulanmıştı. Aralık Fransız kapılarından içeri sızan buz gibi esinti bile damarlarımda yanan kavurucu sıcağı hafifletmeye yetmiyordu.

Banyoda soluklanırken bileklerimi musluğun altına soktum. Makyajımı kontrol etmek için başımı kaldırdığımda duraksadım.

Sırıtıyordum.

Sanırım insanların Noel'i neden sevdiğini şimdi anlıyordum. Çok az içmiştim ama bayram heyecam içimden dolup taşıyor, beni sarhoş ediyordu.

Çocukluğumda tatiller, üstesinden gelinmesi gereken bir haftadan başka bir şey değildi. Bazı Noellerde ailemden gülünç derecede pahalı hediyeler alırdım. Ancak bu hediyeler hep yıl boyunca yavaş yavaş rehin verilerek onların içki krizlerini finanse

etmişti. Diğer yıllarda ise evimizdeki DVD oynatıcısını Şeytan Kıyısı Gazetesi'nin sayfalarına sarıp verirlerdi.

Etrafınızda gerçekten sevdiğiniz insanlar olduğunda farklı hissediyordunuz. Büyülü bile denebilirdi.

Kapının altından genizden gelen bir ses duyduğumda musluğu kapattım.

"Ah, patron! Seni yakaladığıma sevindim. Umarım sakıncası yoktur ama özel banyonu kullanmak zorunda kaldım. Yattaki tüm lavabolar doluydu ve dört kadeh şampanyadan sonra tuvalet sırası bekleyecek sabrım yoktu."

Ağzım acı bir tatla doldu. Bu Anna'ydı. Aynadaki yansımadan boş kabin sırasına ters ters baktım ve ellerimi lavabonun iki yanına koydum.

"Mm. On iki tanesi de doluydu demek," dedi Rafe düşünceli bir şekilde. Ses tonu yumuşacıktı ama altında yatan hiddeti fark etmiştim. "Ne tesadüf."

"Gerçekten de öyle. Tabii banyodaki tüm o kadın ürünlerini fark etmeden geçemedim. Eee... kim bu şanslı kadın?"

Beynimin dürtülerime engel olacak zamanı olmamıştı. Tuvaletin kapısını hızla çekip açtım ve koridora fırladım. Anna'nın sırtı bana dönüktü. Rafe ise hemen yolun sonundaydı. Bakışları başının üzerinden benimkilere kaydı. Keyifle parlayan gözleri tamamen bana aitti. İçten içe neden cevabını beklemediğimi biliyordum. Yalan söylerse içimde bir şeyler paramparça olacaktı.

Rafe'nin yanına sokulurken omzum gereğinden fazla sert bir şekilde Anna'nınkine çarptı. Elimi sahiplenircesine göğsüne koydum. Parmakları kalçamın etrafına dolanıp beni kendisine çektiğinde, vücudumun güneyine memnuniyet dolu bir his yayılmıştı.

Dikkatimi Anna'ya çevirdim. "O benim," dedim tatlı bir sesle. "Şimdi siktir git."

Şok olmuş ifadesini izlemek muhteşemdi ama sessizlik kulaklarımda çınlıyordu. Tehlikeli sularda dolaştığımı biliyordum ama umurumda bile değildi. Sanırım bu gece iki şey öğrenmiştim: İnsanların Noel'i neden sevdiğini ve kadınların neden erkekler için beyzbol sopasıyla araba parçalamak gibi çılgınca şeyler yaptığını.

Anna, Rafe'e yardım istercesine baktı. O ise sadece başparmağıyla kalçamı okşadı ve "Mutlu Noeller, tatlım" dedi.

Anna'nın yüzü asılmıştı. Topukluları zeminde tıkırdarken partiye geri döndü. Kapı çarparak kapanıp bizi koridorda yalnız bıraktığında, Rafe'nin elinden kurtulup karşısına geçtim.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Başparmağıyla onu yokladı ve sonra ellerini ceplerine soktu. "Miyav."

Belki de giydiğim topuklu ayakkabılar normalden birkaç santim daha uzun olduğu ve bu yükseklik bana yeni bir özgüven verdiği içindi ama parmağımı yaka iğnesine dolayarak onu kendime doğru çektim.

"Bir daha başka bir kadına tatlım dersen, o kadının karşıdan karşıya geçerken ansızın ölmesini sağlarım."

Arabasında ona kucak dansı yaptıktan sonra bana söylediklerinin aynısıydı. Sanırım tam da bu yüzden kaşlarını kaldırıp şaka yapıp yapmadığımı anlamak için gözlerime baktı. Ciddi olduğumu fark ettiğinde başını sallamıştı. Hareketlerinden ufak bir memnuniyet okunuyordu.

"Eğer istediğin buysa, *Queenie*," dedi usulca.

Teslimiyeti öyle yumuşak ve öyle yoğundu ki anında nefesim kesilmişti.

Birdenbire Raphael Visconti'nin cazibesinden uzak bir havaya ihtiyaç duyarak yan kapıdan geçtim ve güverteye çıktım.

Yavaş ve ağır adım sesleri beni pruvaya kadar takip etti. Küpeşteyi kavrayarak başımı mürekkep kadar kara ufka doğru kaldırdım. Rüzgârın saçlarıma bigudi sarmak için harcadığım onca vakti boşa çıkarmasını umursamıyordum.

Üstümdeki güvenlik lambasının ışıltısı bir siluet tarafından kesildi. Rafe'nin ceketi omuzlarımın üzerine kaydığında tenim farkındalıkla karıncalanmıştı. Elleri iki yanımı buldu. Dudakları kulağımın arkasında geziniyordu.

"Güzel şarkı," diye mırıldandı. Kollarımdaki binlerce tüy diken diken olmuştu. "Beni hipnotize etmeye mi çalışıyordun?"

Karanlığa doğru gülümsedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Tüm sözlerini bildiğim tek şarkı bu." Dikkatim benimkinin yanındaki eline kaydı. Küçük ve pürüzsüz parmaklarımın yanında onunkiler büyük ve yara bere içindeydi. Ellerinin eskiden böyle görünmediğini hatırladığımda içim hastalıklı bir heyecanla doldu. Her yara izi taze ve bana aitti. Serçeparmağımla çürük ekleminin üzerini okşarken devam ettim. "İşe yaradıysa başka tabii?"

Hafif dokunuşumdan sıyrıldı ve beni etrafımda döndürerek sırtımı korkuluklara yasladı. Vücudundan yayılan sıcaklık ve sırtıma vuran buz gibi rüzgâr tam bir tezattı. İkisi de bir diğeri kadar tehlikeli hissettiriyordu.

Ellerini ceketinin yakalarından geçirerek beni iyice yörüngesine çekti. Burnunu burnuma değdirdiğinde bir sonraki nefesimi alıp götürmüştü.

"Seni öpmek için gerçekten mükemmel bir gece olurdu," diye fısıldadı.

Sikeyim.

Sağduyu dışında tüm duyularım keskinleşti. Birden okyanusun tekneye çarptığında çıkardığı ritmik seslerin fazlasıyla farkına varır olmuştum. Güvenlik ışığının romantik parıltısı altında Rafe'nin ne kadar yakışıklı göründüğünün. Wren'in *ABBA*'nın *Lay All Your Love on Me* şarkısını söyleyen tatlı sesi camdan süzülüp kulaklarımı okşuyordu.

Filmlerde böyle olurdu.

Her şey sona erdiğinde, sonsuza dek bu anın tekrarını izleyerek kendime işkence etmek zorunda kalacaktım.

Gergin bir nefes vererek gardımı aldım. "Hayır. Sana söyledim. Yağmur istiyorum. *The Notebook*'taki gibi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bana bir çek yazdığında bunu aklımda bulunduracağım."

Hızlıca güverteye baktı. Ardından altdudağını ısırarak iri elini bacaklarımın arasına doğru kaydırdı. *Tanrım.* Avucu yazın ortasında çatıya düşen bir yağmur damlası gibi kasıklarımı delip geçmişti. Tangamı kenara itip iki kalın parmağını içime daldırdığında rahatlayarak inledim.

Aramızdaki cinsel gerilim beni bütün gece ona mahkûm etmişti. Kadifemsi kahkahası ensemi her okşadığında ve kristal bir kadehin üzerinden göz kırptığı her seferde tuzağına düştüğümde kanım bir derece daha ısındı. Bu adamla birlikte olmadan dört saati nasıl geçirdiğimi bilmiyordum.

Tepkim karşısında bakışları kararardı. "Ama sanırım şimdilik *bu* dudaklarla yetinmek zorundayım."

Dokunuşunu hissetmek için parmak uçlarımda yükselmeme rağmen "Sana ait değiller," diye fısıldadım meydan okurcasına.

Beni becerdiği sırada bunu söyleyecek kadar kendimi toplayabildiğim her seferde olduğu gibi sinir yüz hatlarına yayıldı.

Gözlerini kısarak ortaparmağını girişimin üzerinde gezdirdi ve sonra daha da güneye kaydı. "Öyleyse buna ne dersin?"

O kalçalarımın arasındaki noktayı zorlarken inledim. Vücuduna doğru sendelediğimde beni yakaladı. Göğsüme doğru attığı kahkahayla meme uçlarım sertleşmişti.

Artık o kadar yakındık ki, kokusu beni bir uyuşturucu gibi tüketiyordu. Yüzümü boynuna sürterken *daha fazlası* için çaresizdim. *Hepsi için.*

"Sana pahalıya patlayacak," diye mırıldandım kalp atışlarına karşı gönülsüzce.

"Bedelini ödeyeceğim," diye mırıldandı ve çenesini başımın tepesine yasladı. Ses tonu öyle yalındı ki, artık şaka yapmadığını biliyordum.

Bir süre o şekilde kaldık. Ceketi omuzlarımı ısıtıyor, yükselip alçalan göğsü beni uykuya davet ediyordu.

Üst düğmesine doğru iç çektim. Temkinli olabilirdim ama saf değildim. Bu adama takıntılı olduğumu biliyordum. Ona bunu söylemek gibi aptalca şeyler yapmak istememe neden oluyordu. Ya da *Titanik*'te *Jack*'in *ben dünyanın kralıyım!* diye bağırdığı gibi bunu pruvadan herkese haykırmak gibi.

Tabii bu oldukça utanç verici olurdu. Bu yüzden sonsuza kadar burada, içeride güzel vakit geçiren insanların uğultusunun bize ulaşamadığı bu güvertede, onun güçlü kollarının arasında kalmakla yetinmem gerekecekti. Yine de *sonsuzluk* düşüncesi aklıma geldiği gibi boğazımdan aşağı kaymış ve bir ilmik gibi daralmaya başlamıştı.

Öyle bir şey yoktu. Olsa bile bizim için yaratılmamıştı. Ancak gözleri kalabalık bir odada benimkileri bulduğunda bunu hatırlamak çok zordu. Bir fırtına sırasında ellerini kulaklarıma bastırdığında. Beni mahvettikten sonra vücuduma bir saat masaj yaptığında.

"Bana neden şanssız olduğumu düşündüğünü söyle," dedim aniden. *Beni bunun sonsuza dek* süremeyeceğine beni ikna et.

Karnı benimkine karşı gerildi. "Nedenini zaten biliyorsun."

"Evet ama sebebinin neden *ben* olduğumu düşünüyorsun?" Onu itip çenemi havaya diktiğimde sert bakışlarıyla karşılaştım. "Sen batıl inançlı olabilirsin ama ben de öyleyim ve ben bile tesadüflerin var olabileceğini biliyorum. Öyleyse neden tüm bu kötü şansa benim neden olduğumdan bu kadar eminsin?"

Çenesi kasıldı. Gözleri başımın üzerinden karanlık ufka doğru kaydığında beni susturacağını düşünmüştüm. Fakat hemen sonra dudaklarından isteksiz bir nefes döküldü ve bakışları tekrar benimkileri buldu.

"Annem de senin kadar aptaldı." Kolyeme rahatsız bir bakış fırlattı. "Tanrı, kader, karma... Göremediği her şeye inanırdı. Ben hâlâ ilk kumarhanemle uğraşırken Vegas'ta beni ziyarete geldi. Beni Fremont Caddesi'ndeki bir falcıya sürükledi." Bir elini çenesinde gezdiriyordu. Hatırladıkları karşısında başını iki yana salladı. "Kadın bir *cartomancer*'dı. İskambil kâğıtlarıyla fal bakıyordu. O zamanlar bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama annem ikna olmuştu bile. Her neyse. Çingene Karo Valesi'ni ve ardından Maça Ası'nı çekerken sadece izledim." duraksadı. Gözlerimde anlayıp anlamadığıma dair bir işaret arıyordu ama yalnızca omuz silktim. "Görünüşe göre ikisi bir araya

geldiklerinde ölüm ikilisi olarak bilmiyorlarmış. İki kartı da arka arkaya çeken herkesin kaderi ölmek."

Damarlarım buz kesmişti. "Annen de..."

Çenesi gerildi. "Üç hafta sonra. Bir panayırda zehirlendi."

Görüşüm karardı. Elim Rafe'ninkine uzandı ve parmaklarını tutup dudaklarıma bastırdım. "Çok üzüldüm," diye fısıldadım eklemlerine karşı. Gözlerim onunkilere kaydı. "Bu yüzden mi batıl inançların var?"

Dudaklarına neşeden yoksun bir gülümseme dokundu. Avucunu uzatıp yüzümü kavradı. "Pek sayılmaz. Annemin kartlarını çektikten sonra falcı benim için de bir kehaneti olduğunu söyledi ama dinlemeyecek kadar öfkeliydim. Zaten hepsinin bir saçmalık olduğunu düşünüyordum. Ama sonra, her iki ebeveynim de bir hafta içinde ölünce...Cevaplara ihtiyacım vardı. Cenazeden sonra, anma törenini es geçip onları almak için Vegas'a geri döndüm." yutkundu. Başparmağını yanağımda gezdirirken yüzüne acı dolu bir ifade yerleşmişti. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama önüme iki kart koyup dilersem kaderimi seçebileceğimi söylemesini kesinlikle beklemiyordum."

"Kartlar neydi?"

"Karo Kralı ya da Kupa Kralı. Bana bu hayatta içlerinden yalnızca birine sahip olabileceğimi söyledi. İş hayatında başarı ya da aşkta başarı. Beni ikisinin birden asla olamayacağına dair uyardı."

Midem altüst olmuştu. "Peki sen neyi seçtin?" diye mırıldandım. Ağzım olması gerekenden daha kuruydu.

Hüzünle gülümsedi ve arkasındaki yatın tehditkâr siluetini göstermek için ellerini yukarı kaldırdı. *Onun* yatının. "Cevabı biliyorsun, Penelope."

Kalbim iki katı hızla atıyordu. Boğazımdan yukarı silahından daha dolu bir soru yükseldi. "*Bunu* âşık olmaya tercih mi ettin?" Başparmağımı gemiye doğru salladım. Sonra bileğimdeki saati yüzüne doğru kaldırdım. "Gerçek duygular yerine maddiyatı mı?"

Umutsuz ve zehir saçan kelimeler aramızda sabun köpüğü gibi süzülüyordu. Keşke bunları da o kadar kolay patlatabilseydim. Bana şüpheyle baktı. "Sen de aşka inanmıyorsun. Unuttun mu?"

Doğru. Dudaklarımdan başka aptalca bir şey kaçmasın diye dişlerimi sıkarak devam etmesini bekledim.

"Bıkkın ve kafam karışık bir halde falcıya geri döndüm. Annemle babam yeni ölmüştü. Aşklarının artık hiçbir anlamı yoktu." duraksadı. "Aslında gerçekten aşk bile değilmiş ama bunu daha sonra öğrendim. Angelo bana babamın *Capo*'luk görevini devralmak için Şeytan Yamacı'na dönmeyeceğini söylemişti. Bu da onun *underboss*'u olamayacağım anlamına geliyordu. Sahip olduğum tek şey Vegas'ta bir otel odası ve ışıkları açık tutmaya yetecek kadar parayı bile zar zor kazanan boktan bir kumarhaneydi." Umursamazca omuz silkti. "Kaybedecek hiçbir şeyim olmasa da kazanacak çok şeyim vardı. Bu yüzden Karo Kralı'na dokundum."

Birkaç ağır saniye geçti. Rüzgâr, kahkahaların ve *Mariah Carey*'nin *All I Want for Christmas is You* şarkısının hafif uğultusuyla dolmuştu.

"Bu neden Tanrı'nın kendisinden bile daha zengin olduğunu ve neden aynı kızla iki kez yatmadığını açıklıyor," dedim sertçe. "Ama bu hikâyenin benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

---

* *Underboss*, organize suç gruplarının liderlik yapısı içindeki bir pozisyondur. Alt patron, patronun ikinci komutanıdır. *Underboss* aynı zamanda tüm *Capolardan* ve askerlerinden de sorumludur. (ç.n.)

Rafe dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken odağı arkama kaydı. Yerinden bir santim bile kıpırdamadığına yemin edebilirdim. Ancak aniden benden uzaklaşmış gibi hissetmiştim. "Oradan ayrılırken bana, her eylemin bir tepkisi olduğu gibi, her kader kartının da bir felaket kartı olduğunu söyledi. Hayatına girmesine izin verirsen, seni mahvedecek bir kart. Seni dize getirecek bir kart." Sanki aralarındaki bir şakayı hatırlamış gibi güldü. İçimde bunu komik bulmayacağıma dair bir his vardı.

"Kart neydi?" diye sordum zorlukla.

Bana hızlıca baktı. "Kupa Kraliçesi."

Deste siyah, altın ve yeşilden oluşan bir pus gibi gözlerimin önünde dönüp duruyordu. "*Queenie.*"

Saçımı hafifçe çekiştirdiğinde kendime geldim. "Kızıl saçlı kadın," dedi Rafe düşünceli bir ifadeyle. Parmaklarının arasındaki saç tellerime bakıyordu. "Tabii ki saçmaladığını ve annemin ölümünün bir tesadüf olduğunu düşündüm ama sonra neredeyse bir gecede kumarhanem yatırımcılardan büyük ilgi gördü. Banka bakiyem de itibarım kadar hızla yükselmiş ve üç yıl içinde Vegas'ın çoğuna sahip olmuştum. Eğer çingene, annem ve Karo Kralı konusunda haklıysa, o zaman neden felaket kartı konusunda da haklı olmayacaktı ki? Yıllarca her ihtimale karşı kızıl saçlı kadınlardan vebadan kaçar gibi kaçtım." Saç tellerime sertçe asıldı. Benimkilerle buluşan bakışları sertleşmişti. "Sonra sen *Blues Den*'in merdivenlerinden paldır küldür indin. Kızıl saçlar. Çalıntı bir elbise. İçinden söküp atana kadar seni becermek istediğim bir tavır." Başını iki yana salladı. "Mıknatıs gibi çekiciydin ve sana zaman ayırmaktan kendimi alamadım. Kardeşimin düğününde ortaya çıkman bir tesadüf olabilirdi. Ne de olsa küçük bir kasaba.

Liman patlamasını ise zaten bekliyorduk. Ama seni hastanede gördüğümde ve patlama sırasında orada olduğunu anladığımda şüphelerim azalmaya başladı." Çenesi kasılırken güverteye baktı. "Sana işi Nico'ya iyilik olsun diye değil, sadece kendimi paranoyak olduğuma ikna etmek için verdim."

Titrek bir nefes aldım. *Kahretsin.* Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. "Eh, beni uyduruk özgeçmişim yüzünden işe almadığını biliyordum," dedim sessizce.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "İşe başladığın gece kumar masalarından kırk bin dolar kaybettim ve en kârlı yatırımlarımdan biriyle bağlarımı koparmak zorunda kaldım. Ve sonra kahretsin ki ardı arkası kesilmedi, Penny. Aldığım her telefon ve e-posta kötü haberdi. Hisseler düştü. Senetlerim değer kaybetti. İlk kumarhanem soyuldu. *Tanrım.*" Elini sertçe saçlarında gezdirdi. "Griffin dün beni öldürmeye çalıştı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Eli enseme kaydı ve sıkarak sözümü kesti. "Bu başka bir zamanın hikâyesi olsun." Birkaç saniye boyunca birbirimizin havasını soluduk. Dengesiz kalbim kulaklarımda atıyordu. Rafe ağır bir nefesle alnını benimkine yasladı. Heybetli silueti dış dünyayı gizliyordu. "Ne kadar şanslı olduğunu düşündüğün umurumda değil," diye mırıldandı. "Benim için sen dünyanın en şanssız kızısın." İçgüdülerim beni ondan uzaklaşmaya zorlasa da Rafe sadece boynumdaki parmaklarını daha da sıkılaştırdı. "Ama aynı zamanda en güzelisin de. En komiği. Sikeyim, *en kabası.* Hayatımı mahvettin ama ben seni durduracak kadar güçlü değilim."

İtirafı üstdudağımı okşarken panik boğazıma kadar yükselmişti. Kaynağını tespit edemiyordum. Tek bildiğim köklü ve çaresiz

olduğuydu. "Oraya geri dön," diye fısıldadım. "Falcıya geri dön ve ondan bunu tersine çevirmesini iste."

Boynumu tutmaya devam ederken diğer elini belime doladı ve başparmağıyla sırtımın aşağısını, adının yavaş yavaş solduğu yeri okşadı. "Yapamam. Yangın çıkarmayı seven tek kişi sen değilsin, *Queenie*."

Belki de nedeni rüzgârdı ama artık gözlerim yanmaya başlamıştı. Sonraki sözleri boğazıma inen bir yumruk gibiydi. "Bunun geçici olduğunu hep biliyorduk, değil mi?" Bakışları acı dolu bir keyifle parladı. "Şimdi o tuzağa düşmeni istemeyiz, öyle değil mi?"

Görüşüm bulanıklaşıyordu. Tek odaklanabildiğim onun benimkilerin içine bakan gözleriydi. Umarım arkalarındaki gerçeği göremezdi. Derin bir nefes aldım ve duygularımı bastırıp başımı salladım.

"Geçici," diye mırıldandım.

O haklıydı. Göğsümdeki sızıya rağmen, altındaki sağduyu bunun asla kalıcı olamayacağını biliyordu.

Onun hayatını mahvedecektim.

O ise benim kalbimi kıracaktı.

Sonunda ikimiz de bu oyunu kazanamayacaktık.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

On Dört

Rafe

"Gözlerim acıyor," diye fısıldadı Penny kucağındaki simleri temizlerken. Masa örtüsünün üzerindeki sahte hediye kutusunu alıp salladı. "Peki süslerin üzerinde neden bir tane daha süs var?"

Sırıtışım keyifle derinleşti. Her nasılsa, Rory bayram yerine dönen yemek salonuna girmiş ve Noel Günü için yeterince görkemli olmadığına karar vermişti.

Şimdi sandalyemde fazla geriye yaslandığımda bir köknar ağacının dalı boynumu gıdıklıyordu. İçkime her uzandığımda gömleğimin manşeti neredeyse binlerce mumdan birini tutuşturacaktı.

Benny karşımda yüksek sesle iç çekti. Tayce'nin yüzünü yalayan *labrador* cinsi köpeğe bakıyordu. "Yakında karnım doymazsa o lanet köpeği yiyeceğim."

Tayce koruyucu bir tavırla Rory'nin Noel hediyesini kollarının arasına aldı ve ona ters ters baktı. "Sen Maggie'yi yemeden önce ben *seni* yerim."

"Öyle mi?" Benny dudaklarını yaladı. "Bana oldukça iyi bir Noel hediyesi gibi geldi."

Masanın etrafından uyuşuk kahkahalar yükseldi. Akşam yemeğinin iki saat önce servis edilmiş olması gerekiyordu. Sahte karla kaplı pencerelerin diğer tarafında güneş batıp da tabaklar boş kalmaya devam ettiğinde neşeli ruh hali dağılmaya başlamıştı. Şimdi herkes aç, huzursuz ve ben de dahil olmak üzere olması gerekenden daha sarhoştu.

Dördüncü votkamı yudumlarken masayı şöyle bir taradım. Genelde Noel, Koy malikânesinde büyük bir olaydı ama bariz nedenlerden dolayı bu yıl geleneği bozmuştuk. Şaşırtıcı bir şekilde, Koy klanından iki kişi buradaydı: İkizler, Leonardo ve Vittoria. Bir saat önce Vivi gözyaşları içinde, Leo ise elinde bavullarıyla ön kapıya dayanmışlardı. İçeri girmek istiyorlardı ve tüm eşyalarını yanlarına aldıklarına göre sadece Noel için geldiklerini sanmıyordum.

Boş sandalyeleri dolduran birkaç kişi daha vardı. Tayce Nico'nun yanında, Penny'nin komşusu Matt ise onun diğer tarafında oturuyordu. Penny Noel'i benimle geçirmeyi ancak arkadaşı da peşimize takılırsa kabul etmişti. Onunla her göz göze geldiğimde, sanki onu şok tabancasıyla vurmuşum gibi donup kalıyordu.

KKapılar aniden açıldığında, herkes hafifçe doğruldu. Yalnızca Angelo'nun geldiğini ve onun da elinin boş olduğunu fark ettiklerinde omuzlar çökmüş, kadehler iç çekişleriyle dolmuştu.

Kardeşim masanın başköşesine yaslandı ve ortada dönüp duran Noel Baba süsüne dik dik baktı. "Kimse hindiden yemesin," diye mırıldanırken hızla arkasını kontrol etti. "Barbie'nin oyun evi kadar pembe. Bu evde sekiz banyo var ve biz on iki kişiyiz. Hesabı siz yapın."

Herkes yüksek sesle inledi. Max masanın öbür ucundan Penny'e bakıyordu. Sekiz parmağını havaya kaldırdı ve ağzını oynatarak *vay anasını* dedi.

Kardeşim masaya vurarak tüm itirazları yarıda kesti. "Bunu karıma söyleyenin ağzını burnunu dağıtırım. Garnitürleri yiyin. Hindiyi çaktırmadan peçeteye sarın. Ben de bize pizza söyleyeyim-"

"Ve akşam yemeği geliyor!" Angelo'nun sözü heyecanlı bir ses ile kesildi. Rory büyük bir hindiyle boğuşarak kapıdan içeri girmişti.

Kardeşim boğazını temizlediğinde daha da yükselen gönülsüz bir alkış tufanı koptu. Kuşu karısından aldı ve masanın üzerine koydu. Yanımdaki Penny'nin titrediğini hissettim.

Elimi bacağının üzerine koydum. "Merak etme, *Queenie*. Eve dönerken hamburger alırız."

Bana o kendine has gülümsemesiyle baktı. "Gerek yok."

Ben daha nedenini soramadan, Rory önüne bir tabak *nut roast** koymuştu. "Al bakalım, Pen," dedi şarkı söylercesine. Ardından uzaklaştı.

Penny bana göz kırptı. "Ona vejetaryen olduğumu söyledim."

Evin arka tarafı karla kaplıydı. Bu karanlıkta gerçek mi yoksa *Party City*'den alınmış bir sprey mi anlayamıyordum.

Angelo puroyu bana uzattı ve başını tuğlalara yasladı. Başının üzerindeki kırmızı ısı lambası umutsuz yüzünü aydınlatıyordu.

"*WebMD* gıda zehirlenmesinin başlamasına yaklaşık üç saa-

* *Nut roast*, fıstık rostosu veya kavrulmuş fındık somunu olarak bilinir. Kuruyemiş, tahıl, bitkisel yağlar, tereyağı ve baharatlardan oluşan vejetaryen bir yemektir. (ç.n.)

tim kaldığını söylüyor." Saatine baktı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çok az vaktim kaldı."

Kahkahamla birlikte dudaklarımdan buğulu bir nefes de döküldü. "Lanet kuşun yarısını yedin."

Bana yan yan baktı. "Rory tam yanımda oturuyordu. Senin için sorun yok tabii. Hepsini Penny'nin çantasına sıyırdığını gördüm."

"Evet onu mahvettim. Görünüşe göre yerini sadece bir *Birkin** tutabilirmiş."

Kardeşim kaşlarını çattı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Mm. Karının da bilmediğini umsan iyi olur."

Rahat bir sessizlik etrafımızı sardı. Kahkahalar ve Noel klasikleri sırtımızda titreşiyordu.

"Leo ve Vivi'nin olayı ne?" diye sordum puroyu ona geri uzatırken. "Buraya gelmelerine şaşırdım. Bilirsin, babalarını kafasından vurduğunu düşünürsek."

Bu hatırayla da sırtsa da elinin tersiyle gülümsemesini bastırdı.

"Sanırım Koca Al'den bizden daha çok nefret ediyorlardı. Dante'den de."

"Buraya taşınmalarına izin mi vereceksin?"

Omuz silkti. "Onlar aileden. İkisini de yarın sorgulayacağım ama oldukça samimi görünüyorlar."

"Eminim Dante bir Noel ağacı bile kurmamıştır. Lanet olası *Scrooge***."

İkimiz de güldük. "Leo Koy malikânesinin Kuzey Kore gibi

---

* *Birkin*, Fransız lüks eşya üreticisi *Hermès* tarafından 1984 yılında tanıtılan bir el çantasıdır. Zenginliğin simgesi haline gelen bu tasarım çantalara sahip olmak için bekleme listesinde isminiz olması gerekmektedir. (ç.n.)

** *Ebenezer Scrooge*, *Charles Dickens*'ın 1843 yılı romanı *Bir Noel Şarkısı*'nın ana karakteridir. Romanın başında *Scrooge*, Noel'i küçümseyen soğuk kalpli, cimri biri olarak tarif edilir. (ç.n.)

olduğunu söyledi ama yavaş yavaş hayalet bir kasabaya dönüşüyor." Angelo bana döndüğünde yüz ifadesi ciddileşmişti. "Dante ayakta kalan son adam."

Tütünden bir nefes alırken bu bilgiyi de yavaşça içime çektim. Boğazımın arkasındaki yanma da en az haberler kadar tatmin ediciydi. "Öyle mi?"

"Gabe buna memnun olacak. Öfkeden kahrolası duvarlara tırmanıyordu."

Ağzımı kapalı tuttum fakat aklım onun sadist mağarasına kaymıştı. Bence Gabe gayet iyi durumdaydı.

Rüzgâr kulaklarımda uğuldadı. Arkamızda Tayce birine -muhtemelen Benny'e- *sik kafalı* dedi ve yüksek sesli bir kahkaha tuğlaların arasından sızıp omuzlarıma çöktü. Göğsümü ısıtmıştı.

Bu kahkahayı nerede duysam tamrdım. Puroyu acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarımın arasına kaydırdım. Bir şeyin sesini sevmek ve yakında bir gün onu bir daha asla duyamayacağımı bilmek insanın içini bomboş hissettiren bir duyguydu.

Kardeşimin keyifli yüz ifadesine baktım ve başımla puroyu işaret ettim.

"Votka ile aynı tadı vermiyor. Rusların damak zevki yoktur derler ya, doğruymuş."

Beni görmezden gelip puroyu elimden aldı ve oturma odasının penceresinden sızan sarı ışığa doğru iki adım attı. Pencerenin ilerisindeki manzarayı seyrederken bir nefes çekti.

"Birbirinize yakışıyorsunuz."

"Ne?"

Ne olduğunu bildiğimi ima eden gözlerini bana çevirdi. Bacaklarım istemsizce vücudumu harekete geçirdiğinde omuz omuza durup pencereden içeri baktık.

Benny, Rory'nin köpeğini *Rafiki*'nin *Aslan Kral*'da *Simba*'ya yaptığı gibi tutuyor ve Tayce onu kurtarmak için zıplayıp duruyordu.

Kaşlarımı çattım. "Tayce'nin kolundaki ne? Hiç dövmesi yok sanıyordum."

Angelo bir kahkaha attı. "Bir penis."

Döndüm. "Ne?"

"Kocaman damarlı bir penis. Senin kız çizmiş. Tayce'nin şansına, geçici bir şey. Sanırım yani. Korkunç bir dövme."

Senin kız. Kelimeler kardeşimin ağzından tereyağı gibi akıp gitmişti. Benim de omurgamdan aşağı aynı kolaylıkla süzüldü. Kulağa çok doğal geliyordu ama aynı zamanda çok da yabancıydı. Hiçbir kız bir geceden fazla *benim* olmamıştı.

Sonunda bakışlarımın ona yönelmesine izin verdim ve her zamanki gibi bir el kalbimi sıktı. Nico ile birlikte ateşin yanında oturmuş, oynadıkları kart oyununa dalmıştı. Yüzünde yine *Mario Kart* oynadığımızda kaybetmenin eşiğine geldiğini gösteren o sert ifade vardı. Eşikten geçerken elimize tutuşturdukları çirkin Noel kazağını giyen tek kişi de oydu. Boyu neredeyse Penny kadar ve bir o kadar da iddialıydı.

Başımı iki yana sallarken içimi hüzünlü bir keyif kapladı. Dün gece rüzgârın aramızdaki boşluğa dolduğu pruvada, her şeyi ortaya sermiştim. Nedenini gerçekten bilmiyordum. Bir yanım Penelope'nin kaçarak işimi kolaylaştırmasını istiyordu; diğer yanım ise her şeyi *düzeltmesini.*

İkisini de yapmıyordu ve bu yüzden hâlâ burada, alevlerin arasındaki bir ipte dengede duruyorduk.

Neredeyse bugün gelmesini istememiş olmayı dileyecektim

çünkü onunla geçirdiğim her an mükemmeldi. Yemekten sonra oyun oynamak için salona geçtik. İkimiz bir takım olmuştuk ve lanet olsun, onunla oyun oynamaktan ona karşı oynadığım kadar zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Belki de herkesi ezip geçtiğimiz içindi. İki tur *Sessiz Sinema* ve onlarca el *Pictionary**'den sonra, diğer herkes zaferimize biraz içerlemiş ve oynamaktan sıkılmıştı.

Keşke onun şansı benim oyunlar dışındaki kötü şansımı da yok edebilseydi.

Arka kapı çarparak açıldığında kaslarım gerildi. Hem ben hem de Angelo silahlarımıza uzanmıştık ama gelenin yalnızca Cas olduğunu görünce parmaklarımız kabzadan uzaklaştı.

"Görünüşe göre bir Noel mucizesi gerçekleşmiş," dedi donuk bir sesle. "Tahmin edin hangi ahmak geri döndü?"

Puro dumanının arasından Tor Visconti'ye baktım.

O da bana bakıyordu.

"Patates püresinden zehirlenmiş olabilir miyim?" diye sordum Angelo'ya boş bir ifadeyle. "Çünkü halüsinasyon görüyor olmalıyım."

Tor elimdeki votkayı inceledi. Gözlerinde şaşkınlık kol geziyordu. "İçtiğin boya sökücüden olabilir. Hem eklemlerine ne oldu senin? Düştün mü yoksa?"

"Rafe-"

Angelo'nun uyarısını görmezden gelerek içkimi bıraktım ve diğer elimle çenesine vurdum. Dudaklarından küçük bir *oof* sesi

* *Pictionary*, sırayla verilen ipuçlarının çizimlerini yaparken takım arkadaşlarınız ekranda görünen resimleri tahmin ettiği bir aile oyunudur. (ç.n.)

dökülürken kafası arkaya savrulmuştu. Yanağını ovuşturup bana baktı. Gözlerinde keyif ve hayranlık karışımı bir ifade dans ediyordu. "Rafe yumruk atıyor, ha? *Kahretsin*. Belki de halüsinasyon gören benimdir."

Arkasından Benny başparmağıyla beni onayladı.

"Gabe yerine Rafe'i tercih ederim sanırım." Tor sanki kardeşim her an içeri dalacakmış gibi puro odasının kapısına baktı. "Onu daha sonra mı üzerime salacaksınız?"

Cas sakince, "Az önce bana söylediklerini onlara da söyle," dedi. Bir koltuğa yerleşti ve kollarını dizlerine yasladı.

Tor hiç acele etmemişti. Sandalyesine yaslandı. Bir puro alıp loş ışığa doğru tuttu. Başıyla onayladıktan sonra sigarayı üst cebine soktu ve kıstığı gözleriyle yeniden bana döndü.

"Tatildeydim."

Yanımdaki Angelo'nun şakaklarındaki damar o kadar yüksek sesle atıyordu ki, neredeyse duyabiliyordum. Boğazını temizledi. "Neredeydin?" diye sordu yavaşça. Fırtına öncesi sessizlik kadar sakindi.

"Mm. Yine de Noel gününü kaçırmak istemedim. Hey bakın! Hediyeler de getirdim." Sandalyenin altından bir çanta çıkardı ve masanın üzerine koydu. İçinde çiçekli gömlekler giymiş, boyunlarında çelenkler olan üç heykelcik vardı. "Bu Rafe, bu Angelo ve bu da Nico." Bir o yana bir bu yana sallanmaya başlaması için benimkine hafifçe vurdu ve sonra da yandan bir sırıtışla bana baktı. "Dans ediyorlar. Gördünüz mü? Merak etmeyin. Hepiniz için birer tane var."

Hiç bu kadar sessiz bir Visconti odasında bulunmamıştım. Şaşkınlık beni tüketiyordu. Sanki lanet olası zemin nefes alıyor-

muş gibiydi. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken olanları anlamaya çalıştım. Teninde son bir ayını Maldivlerde geçirmiş birinin bronzluğu vardı ve bunu vurgulamak için parlak beyaz bir tişört giymişti. Dövmeleri yakası ile kollarından taşıyordu ve kahrolası bir saat bile takmadığını fark etmiştim.

Nico sessizliği bozdu. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Liman havaya uçtuğu gün düğünü terk edip bir jete bindin-"

"İster inanın ister inanmayın ama normal bir uçakla gittim," diye araya girdi Tor. "Başlı başına bir maceraydı."

"-son bir ayını başka bir kıtada palmiye ağaçlarının altında *margarita* yudumlayarak ve kızları becererek mi geçirdin?"

Tor sırıtırken çenesini ovuşturdu. "Ben daha çok *mojito* severim. Birileriyle yattığımı da söyleyemem. Ama bir kız vardı..." Başını iki yana sallarken dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi. "*Kahretsin*. O bambaşka bir şeydi."

Yine herkes susmuştu. Bu kez sessizliği bozan emniyet mandalının açılma sesi oldu. Gözümün ucuyla Angelo'nun ışığın altında parlayan *Glock*'una baktım. "Bu kadar yeter," diye homurdandı. "Ayağa kalk."

Elim yukarı fırladı. Angelo namluyu aşağı itiyor, silahı kuzenimizin şakağı yerine dans eden heykelciklere nişan alıyordu. Tor irkilmemişti bile. Yalnızca bakışlarını beklentiyle benimkilere çevirdi. Evet, görünüşe göre artık benim bir şeyleri yoluna koyan kişi olmadığım bilgisini kaçırmıştı.

"Konuşmaya başlasan iyi edersin, *cugino**," dedim elimden geldiğince sakin bir sesle. "Çünkü bir dahaki sefere silahım doğrulttuğunda araya girmeyeceğim."

* *Cugino*, İngilizcede "kuzen" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Tütün ve beklentiyle dolu birkaç saniye geçti. Dudaklarındaki sırıtış yavaşça kaybolmuş, kızaran çenesi kasılmıştı.

"O şerefsizin böyle bir şey yapacağından haberim bile yoktu," diye homurdandı. "Düğününüz için evden çıkarken sana ne söylememi istedi, biliyor musun?" Angelo'ya baktı. "Yamaç Klanı'yla barış yapmak istediğini. *Sikeyim*. Beni gerçekten kandırdı. Sen babamızı vurduktan sonraki bir ayı onu ikna etmeye çalışarak geçirdim ve sonunda yola geleceğini düşünmüştüm." Kardeşimin üzerindeki bakışları karardı. "Sana en başından beri ikiniz arasında bir seçim yapmayacağımı söylemiştim, *cugino*. Ama liman havaya uçtuğu an, artık başka seçeneğim olmadığını biliyordum." Koltuğa yaslanıp dalgınlıkla çenesini ovuşturdu. "Ve hayatımın sonsuza dek değişeceğini de."

"Yani dört ay boyunca bir şezlongda oturdun," diye homurdandı Angelo.

Tor'un kayıtsızlığı değişmemişti. "Evet öyle yaptım. Bir taraf seçmem gerektiğini biliyordum ama burada oturup kardeşimi öldürmeni de izleyemezdim. Bu yüzden bir süreliğine yolundan çekildim." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Yumruklarını kolçakların üzerinde kıvırdı. Sanıyorum ki... bu durumun icabına baktın?"

Angelo gözünün ucuyla bana baktı. Dante'nin hâlâ hayatta olduğunu söylememesi için başımı hafifçe iki yana salladım. *Siktir*. Tor -*eskiden*- benim en iyi arkadaşımdı. En iyi iş ortağım ve sırdaşım. Belki de ani yokluğuyla ihanete uğramış hissettiğim içindi ama bunu ona söylemek konusunda çekincelerim vardı.

Kardeşim anladığını göstermek için kafasım sallayarak konuyu değiştirdi. "Sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

Tor umursamazca omuz silkti. "Güvenemezsiniz ve bunun

hiçbir önemi yok." Ayaklanıp dimdik durdu ve Angelo'nun gözlerinin içine baktı. "Ama karşınızda Şeytan Koyu'nun yeni *Capo*'su duruyor. Benimle ya da bana karşı çalışabilirsiniz ama size temin ederim, yalnızca ağabeyimden daha yakışıklı değilim. Aynı zamanda ondan daha zeki, daha zengin ve daha iyi bağlantılara sahibim. Savaş mı istiyorsunuz? Hodri meydan, bebeğim." İçki arabasından bir şişe *Smuggler's Club* alıp masaya iki kadeh koydu. İçkiler camın kenarlarından süzülürken hızla dolduruyordu. Bir tanesini Angelo'ya doğru kaydırdı. "Ateşkes ilan edip Koy'u yeniden inşa etmeme yardım mı etmek istiyorsun? O da bana uyar."

Kadehini kaldırıp bekledi.

Angelo ona uzun süre sertçe baktıktan sonra kadehi kaldırıp sessizce bir dikişte içti.

BÖLÜM

On Beş

Penny

Visconti mâlikanesi, mekanik Noel süslerinin vızıltısı ve girişteki pencerelere vuran fırtına dışında sessizdi.

Rory kapıyı çaldığımda, "Gir!" diye seslendi.

Kafamı yatak odasının kapısından içeri uzattım. Beni çakır-keyif sırıtışı ve tüylü köpeği karşılamıştı. "Lütfen bana pijama partisine katılmak için geldiğini söyle?"

Uzun, siyah saçlarının krem rengi yastığın üzerinde yılan gibi kıvrıldığı yatağa baktım. Yorganın altında bir yerde küçük bir yumrudan horultular yükseliyordu. "Kocanı Tayce ile mi değiştirdin?"

Bana suçlu bir gülümsemeyle baktı. "Angelo kendini çok iyi hissetmiyor. O yüzden misafir odasına sürgün edildi. Hindiden olabileceğini düşündüm ama sen ve ben hariç herkes yedi, değil mi? Herkes gayet iyi."

Büyük, masum gözlerini inceledim. Ya tanıdığım en iyi yalancıydı ya da vejetaryen olmak için mükemmel bir gün seçmişti.

"Hı-hı," dedim kuru bir sesle. "Belki de bir *elf* gibi giyinmenin utancındandır. Bu arada *onu* bunu yapmaya nasıl ikna ettin?"

Bilmiş bir gülümseme takındı. "Maddi olarak oldukça motiveydim."

Güldüm. "Her neyse. Sana bir hediye getirdim."

Parmaklarımın arasındaki kayışından sallanan *Rolex*'e baktığında gözleri ışıldadı. "Bu Cas'in saati mi?"

"Evet. Sana Noel günü bir torba donmuş sebzeyle self-servis barın tam teşekküllü bir yemek şirketinin yerini tutmayacağını söyledikten sonra hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Tam bir züppe. Sanki personelimi Noel günü çalıştırırmışım gibi. Onların da aileleri var, anlıyor musun?" Saati elimden aldı ve ışığa tuttu. "Bayıldım."

Sonra onu şifoniyerinin üzerindeki yarısı içilmiş beyaz şarabın içine bıraktı.

"İhtiyacın olan her şey var mı?"

Altı rakamlı saati saran baloncuklara bakarken dikkatim dağılmıştı. "Ah, evet. Yani, hayır. Hiç pijaman var mı?" Gözlerimi onun ince bedeninde gezdirdim. "Bana uyabilecek bir pijama yani?"

Fırtına aniden bastırdı ve pencerelerdeki sahte karları silip süpürdü. Rafe suların sürat teknesiyle yata dönemeyecek kadar dalgalı olduğunu söylemişti. O yüzden geceyi burada geçiriyorduk.

Eve gidemeyiz, Queenie, demişti Rafe. *Ev* sözcüğünü kullanması göğsüme bir ateş gibi düşmüş ve orada bir delik açmıştı.

Rory bana büyük boy bir tişört fırlattı. "Ona iyi davran. Kendisi favorimdir."

Kumaşı havaya kaldırıp logosunu okudum: *Washington Eyaleti Kuş Gözlemcileri Derneği.*

Rory'yle göz göze geldiğimde sırıtıyordu. "Beş yaşımdan beri gururlu bir üyeyim."

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra yeni pijamalarımı kolumun altına sıkıştırarak yanından ayrıldım. Koridorun sonunda, geceyi geçireceğimiz yatak odasının kapısının altından loş bir ışık sızıyordu. Ona doğru attığım her adımda kalbim biraz daha hızlandığı için arkasındaki manzaranın nefesimi keseceğine emindim.

Rafe üzerinde dövmeleri ve siyah *boxer*'ından başka bir şey olmadan yatakta yatıyordu. Bir kolunu başının arkasına koymuş, gerilmiş kol kasları dişlerimi tekrar tenine batırmak istememe neden oluyordu.

Bitkin bir keyifle bana baktı. "Selam, güzellik"

Yanaklarım kızarmasına rağmen gözlerimi devirdim. "Yeni lakaplar mı deniyorsun?" Dişlerini gülümsemesinin üzerine geçirirken başıyla onayladı. "*Felaket Kartı*'na ne dersin? Ya da Şanssız *Tılsım*'a?"

Bakışları alevlendi. "Pek akılda kalıcı değil. Sanırım *Queenie*'yle devam edeceğim."

Ona hareket çekip banyoda gözden kayboldum. Mükemmel bir gün geçirmiş olmama rağmen içim korkuyla dolmuştu. Rafe bana neden *Queenie* dediğini açıkladığından beri bu duygu beklenmedik dalgalar halinde geliyordu.

Kupa Kraliçesi. Onu dize getirecek kızıl saçlı kadın. Suçluluk ile hayal kırıklığının garip bir karışımı beni rahatsız ediyordu ve durumun ironisi de gözümden kaçmamıştı.

Parmaklarım kolyemi buldu. Kolyeyi zincirinde bir aşağı bir yukarı kaydırırken aynadaki yansımasını izledim. Belki de başka-

ları için şanssız olduğumdan dolayı şanslıydım. Ne kadar düşünürsem o kadar mantıklı geliyordu. Yangınlar çıkarıyordum. Cüzdanları, saatleri ya da elime geçirebildiğim her şeyi çalıyordum. Eğer birini hedefim olarak seçersem, yapmayı planladığım şey yüzünden şanssız olması kaçınılmazdı.

Ateşim çıkmış gibi hissederek yüzüme soğuk su çarptım ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Diğer erkekleri siktir edin gitsin. Onlar umurumda bile değildi. Ancak Rafe'yi umursamadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum.

Yıkanıp dişlerimi fırçaladım ve Rory'nin tişörtünü giydim. Yatak odasına geri döndüğümde Rafe yan dönüp bana baktı. Gözlerini logoya dikmişti.

"Bu başka bir adama ait olmasa iyi olur," dedi sessizce.

"Aslında baldızına ait."

Burnunu kıvırdı. "Daha da kötü. Seni becermeden önce onu çıkarsan iyi edersin."

Bir yastık alıp kafasına fırlattığımda eliyle yakaladı. "Bu gece beni bececeğini kim söyledi?" Yastığı başının arkasına kaydırırken karın kaslarının gerildiğini gördüğümde bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Dudaklarının bir tarafı kıvrılırken sesi ipeksi ve yoğundu. "Diğer seçenek ne? Duygularımız hakkında konuşmak mı?"

Odanın içinde gezinirken bakışlarının sıcaklığının tadını çıkararak tüm soğukkanlılığımı takındım. "Hayır ama başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Tor Visconti'nin neden bir anda ortaya çıktığı ve senin ona neden yumruk attığın gibi."

Ben katlanmış giysilerimi köşedeki koltuğa koyarken eğilmemi izlemekle meşgul olduğu için söylediklerimi zar zor dinlemişti.

"Aile draması. Sıkıcı konular." Hızla doğrulup bacaklarıma doğru bir hamle yaptı. "Buraya gel."

Belki de votka onu yavaşlatıyordu ama ilk kez zamanında ulaşamayacağı bir yere kaçmayı başarmıştım. "Nico ona fena çaktığını söyledi."

"Evet," dedi kayıtsızca. "Şimdi buraya gel."

Yatağın ayakucunda durup gözlerimi onunkilere diktim. Yüzünde isteklerinin reddedilmesine alışık olmayan bir kralınki gibi karanlık ve sert bir ifade vardı.

Sırıtarak eğildim ve tüm hediyelerimi toplayıp yatağın üzerine bıraktım. "Hadi herkesin Noel için bana ne aldığına bakalım, olur mu?" dedim tatlı bir sesle.

Gözleri alev aldı. "Hayır. Ayrıca, herkes bana hiç duymadığım hediyeler için teşekkür edip durdu. Laurie bu yıl çok mu abarttı yoksa tüm hediyelerinin etiketlerine ikimizin de adım mı yazdın?"

"İkimizin de adını yazdım." Ona en meleksi gülümsememle baktım. "Parasını senin *Amex*'inle ödediğimi düşünürsek gayet adil görünüyordu, *sugar daddy*."

Gülüp başını salladı. "Hayatı boyunca benimle üç kelime konuşmuş komşuna *Maple Leaves* maçını izlemek için Toronto'ya gidiş-dönüş bilet aldım. Ne kadar da etkileyiciyim."

"Matt'ten bahsetmişken, bana aldığı kapı paspasını gördün mü?" Çıkarıp havaya kaldırdım. "Bir kelime oyunu. Tıpkı onunki gibi."

Rafe sloganı okudu. "Merhaba, ben Penny*. Sadece sent kazanıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey. Bizimle eve gelmiyor."

* *Penny*, bir isim olmasının yanı sıra İngilizcede para birimi olan "peni" anlamına da gelmektedir. (ç.n.)

Bocaladım. İşte yine söylemişti. *Ev*. Kalbimin kaldıramayacağı kadar kalıcı bir kelimeydi.

Gözlerimiz çarpıştığında onunkiler kafası karışmış gibi benimkileri tarıyordu. "*Benimle* eve gelecek," dedim sessizce.

Bir an için anlamamıştı. Hemen ardından çenesinin farkındalıkla kasıldığını ve aynı hızla kayıtsızlığa dönüştüğünü gördüm. "Ah, evet. Senin normalde kapısı kırık bir batakhanede yaşadığını unutmuşum," dedi donuk bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim.

Yavaşça nefes vererek yastıklara uzandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Devam et öyleyse. Bana diğerlerini de göster."

Söylediğini yaptım. Ona Rory ve Angelo'nun bana aldığı *Van Cleef* kolyeyi gösterdim. Nico'dan gelen kişiselleştirilmiş *Blackjack* setini ve Tayce'den aldığım *Charlotte Tilbury* makyaj maskesini.

Dikkatini hediyelere vermiyordu bile. Tüm bu gösteri boyunca gözlerinde yumuşak bir ifadeyle bana bakmayı tercih etmişti. "Çok güzel," dedi bitirdiğimde. "Şimdi buraya gel. Yoksa seni sürüklerken bütün evi uyandırırım."

Ancak onu dinlemiyordum. Çantamın dibinde unuttuğum bir hediye daha vardı. Aldığım değil ama vermekte tereddüt ettiğim bir hediye.

Rahatsızlık içimi kemiriyordu. Yine de bunu saklamak konusunda çok kötü bir iş çıkarıyor olmalıydım. Rafe'nin kaşlarının arasındaki çukur derinleşti. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey-"

Ama gözleri çoktan çantanın üzerindeydi ve bu sefer daha hızlı davranmıştı. Ben durduramadan onu elimden kaptı.

Hediyeyi çıkardı. Etiketi çevirdi ve bana baktı. "Bu benim için mi?"

"Evet ama-"

"*Senden mi?*"

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Bebek İsa'nın ta kendisinden," diye karşılık verdim. "Önemli bir şey değil. Sadece aptal küçük bir-"

"Neden saklamaya çalışıyorsun? Açtığımda havaya mı uçacak?"

Ona ters ters baktım. "Hayır ama keşke bunu düşünseydim."

Kâğıdı yırttı ve hediyemi ışığa doğru tuttu. Dört yapraklı yoncalarla kaplı bir çift kusmuk yeşili çorap. Bakışları benimkileri bulduğunda arkasındaki ifadeyi okuyamıyordum ve bu beni daha da rahatsız ediyordu.

"Onlar sadece çorap," diye mırıldandım ağırlığımı diğer ayağıma vererek. "Şans çorapları belki de. Biliyorum, polyestere *bakınca* bile isilik oluyorsun ve muhtemelen dört yapraklı yoncadan nefret etmene neden oluyorum ama..."

Açıklamam eriyip gitmişti. Yaptığım yalmzca tatlı bir jesti ama aramızda durdukça bir o kadar hastalıklı hissettiriyordu. Gerçek şuydu ki, çorapları o korku dalgalarından birine karşı kürek çekerken ana caddedeki bir ucuzluk dükkândan almıştım. O sırada benim uğurlu bir kolyem olduğu gibi onun da uğurlu çorapları olursa, hayatını daha fazla mahvetmemi engelleyebilir diye düşünüyordum.

Tam o anda bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

Bana bakmaya devam etti. Dışarısı çok gürültülüydü. Yağmur sanki onu kızdıracak bir şey yapmışız gibi camlara vuruyordu ama bu yatak odasında iğne atsan yere düşmezdi.

Rafe çorapları komodinin üzerine koydu. "Buraya gel."

Bu kez emri şehvetle yanmıyordu. Bu yüzden itaat etmek zorunda kalmıştım. Uyuşmuş bir halde yatağa sokuldum ve kolunun altına girdim. Dirseğinin üzerinde yükselip üzerimizdeki ışığın yolunu kapattığında bana baktı.

"Bu şanslı çorapların işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye mırıldandı. Parmağını kolyemin ucunda gezdiriyordu.

"Belki," diye fısıldadım boğuk bir sesle. *Umarım.*

Gözlerimin içine baktı. Bakışlarımı inceledi. "Kolyeni ne zaman aldın?"

"Ben almadım. Bana verildi."

"Annen tarafından mı?"

Güldüm. *Evet tabii.* "Muhtemelen birinin annesi tarafmdan. Ama benimki değil."

"Onu neden sana verdi?"

Gözlerimiz buluştuğunda uzun bir süre sabırla beni izledi. Vücut ısısının altında kıpırdandım. Bu anıyı Noel günü gündeme getirmek istemiyordum. Şimdi olmazdı. Ancak doğrulmak istediğimde Rafe beni geri itti ve elini kalçama koyarak beni yatakta tuttu.

"Anlat bana."

Desenli tavana odaklanıp iç çektim. "Alınma ama kumarhanelerdeki adamlar birer pislik." Gülmedi ama devam etmemi bekliyordu. "Visconti Grand'de büyürken tüm müşteriler şanslı olduğumu düşünürdü."

Şimdi sırıtmıştı. "Nico bana eskiden zarlarına üflemeleri için onlardan bir dolar aldığını söyledi." Parmak eklemleri yanağımı okşadı. "Neden seni hatırlamıyorum?"

Ne kadar yaşlı olduğu hakkında şaka yapmak yerine yutkundum ve devam ettim. Durursam kelimelerin asla dışarı çıkmayacaklarını biliyordum. "Başta para almıyordum. Bir gece müdavimlerden biri rulet çarkının başında beni kucağına oturtana dek onların bedava şans tılsımıydım. Sarhoştu. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum." Sertçe Rafe'ye baktım. "Kahrolası viskiden nefret etmemin bir nedeni daha. Her neyse. Çok pervasızca davranıyordu. Sahip olduğu her şeyi bahse yatırdı. Daha önce onun için hep çok şanslı olduğumdan, kaybetmeyeceğini düşünmüştü." yutkundum. "Annem o gece, o masanın krupiyesiydi. Adam onu Grand'in kurallarına tamamen aykırı olmasma rağmen topa üflememe hatta çarkın üzerine bırakmama izin vermesi için ikna etti. Çark döndükçe dönüyordu. Yavaşladıkça bacağımdaki elinin ağırlaştığını hatırlıyorum."

Bakışlarım Rafe'ninkilere kaydı. Çenesi kasılmıştı. Gölgelerin içinde şeytani görünüyordu. "Top neyin üzerine düştü?" diye sordu sakince. Ama öyle olmadığını biliyordum.

"Sıfır" diye fısıldadım. Birbirimize baktığımızda titrek bir nefes aldım. *Kahretsin.* Bu anıdan nefret ediyordum. Bunu hiç kimseye anlatmamıştım. Yardım hattına bile. Eğer Rafe bu kadar sıcak ve başımın altındaki kolu bu kadar güçlü olmasaydı ona da anlatmazdım. "Başımın belada olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Hemen kucağından indim ve ara sokağa doğru koştum. Birkaç saniye sonra o da beni takip etti." Kendimi küçümser gibi alayla gülümsedim. "Beni bir ara sokakta köşeye sıkıştıran ilk adamdı. Martin O'Hare ise ikincisi oldu."

"Ve sonuncusu olacak," diye hırladı Rafe bir elini saçlarında gezdirip fırtınaya bakarak.

Yılan dövmesinin başını okşayarak dikkatini tekrar kendime çektim. "O zaman öğrendim. Artık bir erkeğin işine yaramadığında sana sırtlarını çeviriyorlar. Ya da daha kötüsü, sana *düşman oluyorlar*. Kızgındı ve bana bir ders vermek istiyordu. Elleri on yaşındaki bir çocuğun vücudunda asla gitmemesi gereken yerlere gitmeye çalıştı. Bilirsin, elbisemin içine..."

Boğazımda büyüyen yumruyla hikâyem yarıda kesildi. Rafe alnını benimkine yaslarken derin bir nefes verdi. "Sikeyim, Pen."

Ancak devam ettim. Artık mecburmuşum gibi hissediyordum. "Neyse ki fazla ileri gidemedi çünkü birdenbire bir kadın ortaya çıktı. Sanırım sigara içmek için dışarı çıkmıştı ama varlığı adamı korkutmaya yetti. Çok güzel bir elbise giymişti ve ara sokak çok pis olmasına rağmen umurunda bile değildi. Yanıma oturdu ve beni kollarınm arasına çekti. Orada istediğim kadar ağlamama izin verdi." *Kahretsin*. Bugün bile onun kokusunu hatırlıyordum. Sıcak ve misafirperverdi. Beyaz çitler, taze kesilmiş çiçekler ve mutfak masasının etrafındaki pazar yemekleri gibi kokuyordu. Hiç sahip olmadığım her şey gibi. "Gözyaşlarım kuruduğunda, kendi boynundan bu kolyeyi çıkardı ve benim boynuma taktı." Parmaklarım kolyeye gittiğinde anılar gözlerimin önünde canlanmıştı. "Bana kolyenin onu şanslı tuttuğunu ve şimdi beni de şanslı tutacağını söyledi. İlk başta reddettim çünkü ya artık kolye olmadan o şanslı olmasaydı? Ya aniden kumarhanede kaybetmeye başlasaydı? Ama sonra söylediği şey hiç aklımdan çıkmadı. 'Şans, şanslı olduğuna inanmaktır. Bu sadece unuttuğunda sana ufak bir destek sağlayacak.'"

Söylediklerimi düşünen Rafe sessiz kaldı. İfadesi hüzün ile vahşet arasında gidip geliyordu. En kötü çocukluk anım dudak-

larımı terk ettiği için sanki pençeleri çıkmış ve derimi acımasızca koparıyormuş gibi hissediyordum.

"Bir şey söyle," dedim zorlukla.

Sonunda büyük avucu çenemi kavradı. "Onu öldüreceğim," dedi donuk bir sesle. Hemen ardından şilte hafifçe çöktü. Artık üşüyordum. Yatağın ucunda durdu ve pantolonunu yerden kaptı. Derin bir nefes alıp gözlerini duvara dikti. "Onu bulacağım ve öldüreceğim." Duraksadı. "Yavaşça."

"Rafe-"

"Nico kim olduğunu biliyordur. Belki o piç Tor da. Grand'in her yerinde güvenlikler var. On yıl önce olduğunu biliyorum ama-"

"O öldü," dedim dirseklerimin üzerinde doğrulup.

Duraksadı. Gözlerini benimkilere dikti. "Ne?"

Parmaklarımı kolyemin zincirinin üzerinde kıvırdım. "Bir haftadan daha kısa bir süre sonra. Şeytan Kıyısı Gazetesi'nin ölüm ilanları sayfasından bana bakıyordu. Gerçekten şanslı olduğumu ilk defa o zaman anladım." Omuz silktim. "O zamandan beri buna inanıyorum."

Bir elinde pantolonu, diğerinde telefonuyla sanki sonsuza dek orada duracakmış gibi gelmeye başlamıştı. Telefonunun ekranı karardığında onu komidine fırlattı ve yatakta yanıma çöktü.

Tek söylediği "*Siktir*," olmuştu.

"*Siktir*," diye tekrarladım.

Dudaklarını buruşturarak başını iki yana salladı. "Yürüyüşe falan çıkmam lazım. Şu anda uyuyamayacak kadar sinirliyim."

Dizlerimin üzerine yuvarlanıp ona baktım. "O zaman uyumayız."

Bakışları benimkileri bulduğunda yumuşamıştı. "Üzgünüm, bebeğim."

"Ben de üzgünüm."

Çenesi gerildi. "Sakın özür dilemeye kalkma." Bana doğru yaklaşıp saçlarımı kavradı ve yüzünü boynuma gömdü. "Sen özür dileyecek bir kız değilsin."

"Sana çirkin çoraplar aldığım için bile mi?"

Gülüşü tenimi gıdıkladı. Bir şekilde odadaki hava hafiflemişti. "Çok çirkinler."

"Onları giyecek misin?"

"Eğer istersen." Geri çekildi. Yüz ifadesi tekrar kararmıştı. "Birbirimize hediye alacağımızı bilmiyordum."

Söylediğinin saçmalığına güldüm. "Sorun değil. Sanırım *Black Amex*'in, altı haneli *Breitling*'in ve yüzüne kıçımı sallamam için bana ödediğin tonlarca nakit işimi görür." Elimin göğsünden aşağı kayışını izledi. Parmağımı *boxer*'ının belinde gezdirdiğimde gerilmişti. "Ya da... Bunu alacağım."

Yüz ifademi inceledi. "Emin misin?"

Bunu yarım saniye kadar düşündüm. Gerçek şu ki, sırrımı paylaşmak omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettirmişti. Beni daha da iyi hissettirecek bir şeyle bu rahatlığın tadını çıkarmak istiyordum.

"Diğer seçenek ne?" İç çamaşırının belini çekip bıraktığımda yüksek bir şak sesiyle karnına geri çarptı. "Duygularımız hakkında konuşmak mı?"

Kısılan gözleri dudaklarıma düştü. "Kendini komik mi sanıyorsun?" diye hırlayıp beni yatağa bastırdı. "Sana Noel hediyem bu. Seni o kadar sert becereceğim ki-"

Yalandan esnedim ve elimi yüzüne koydum. "Sıkıcı. Bende onlardan on tane var. Fişi sakladın mı?"

Arsız bir sürtük olduğuma dair bir şeyler mırıldandı. Ardından elleri ellerimi yakalamış, bileklerimi başımın üzerine kaldırmıştı. Yüzümü incelerken gözlerinde karanlık bir şey parladı. Kendimi koruma içgüdüsüyle elinden kurtulmaya çalıştım.

Göğsüm boyunca yavaşça ilerleyip Rory'nin tişörtünün etek uçlarında durduğunda bakışları ısındı. Yutkundu. "O zaman seni yavaşça becereceğim."

"Ne?"

İtiraz ederek doğrulduğumda tişörtü başımın üzerinden çıkarıp odanın köşesine fırlattı ve yan döndü. "Şşşt," diye mırıldandı. Parmakları belimin kalçamla birleştiği yeri takip ediyordu. "Uzan ve rahatla."

Boyun eğdiğim için değil, aniden konuşamayacak kadar sersemlediğim için susmuştum. Yavaşça bileklerimdeki ellerini çekti. Ardından ben kolunun kıvrımına sokulana dek omzunu başımın altına kaydırdı.

Sıcak gölgesi bedenimi sardığında yoğun bakışlarını her yerimde hissediyordum. Birkaç dakika boyunca yükselip alçalmalarını izledikten sonra göğüslerimin arasını okşadı.

İçimin ürpermesi ile meme uçlarım beklentiyle sertleşmişti. "Şu haline bak," dedi boğuk bir sesle. "Çok mükemmelsin, *Queenie*." İkimiz de elinin karnımın kıvrımları üzerinde gezinmesini izliyorduk. "Her bir santimin. *Mükemmel*."

"Ben-"

Sıcak ağzı göğsüme yapıştığında itirazım bir iniltiye dönüştü. Hareketleri yavaş ve nazikti. Dilini öyle kırılacakmışım gibi kullanıyordu ki, tüm kaslarım daha fazlası için gerilmişti. Gözlerimin içine bakarken dudakları göğüslerimden köprücükkemiğime

doğru bir yol çizdi ve kolyemin ucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Konuşmak yok. Sadece rahatla ve sana tapmama izin ver." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. Arkalarında ateşli bir çaresizlik vardı. "*Lütfen.*"

Kaskatı kesildim. Kemiklerim hissettiğim kafa karışıklığıyla buz kesmişti. Bu çok *nazikti. Geçici* ve şimdilik gibi kelimelere çok da uymuyordu. Bir an sonra Rafe külotumu kalçalarımdan aşağı sıyırdı. Elinin bacaklarımın arasında kayboluşunu izledim.

Klitorisime değen her narin dokunuşla birlikte çözülmeye başlıyordum.

Rafe'nin gözlerindeki ifade kendimi çıplaktan da ileri hissettirecek kadar yoğundu. Kadınlığımdaki elini izliyordu. İşaret parmağını içime kaydırıp en hassas noktamı bulduğunda yüzüme baktı.

İnlediğimde dudaklarıma karşı, "Aferin kızıma," diye fısıldadı. "Sesini bir daha duyayım."

Kanım sıcak bir tavadaki soğuk su gibi cızırdıyordu. Sinirlerim varlığından haberdar olmadığım yerlerde zonklamaya başlamıştı. Dövmeleri ve kaşmir kadar yumuşak hamleleri beni tüketiyordu. Nemli tenime karşı söylediği her ipeksi kelimeyle nefes almak gittikçe zorlaşmıştı.

"Benim için gel, güzelim," diye mırıldandı. Hâlâ nazik ve yavaş bir ritimle klitorisimi okşuyordu.

Kolyemi tekrar öpmek için eğildiğinde içimde bir patlama oldu. Vücudumun dışına, ayaklarıma ve parmak uçlarıma kadar yayılmıştı.

Orgazmım onun nezaketine karşı çok şiddetliydi. Onun sakinliğine karşı çok çaresiz. Ben boşalırken başımı göğsüne yasladı.

Duyularımı geri kazandığımda duyduğum ilk şey yanağıma çarpan kalp atışları olmuştu. Güçlü, sabit ve bir saatin tik takları gibi sonsuzdu.

Beni yavaşça yastığa bıraktı. Gözleriyle ıslak altdudağımın üzerinde gezdirdiği başparmağını takip ediyordum.

"Benim Kupa Kraliçem," diye mırıldandı hayranlıkla. Benden çok kendi kendine konuşuyordu. "Benim güzel felaketim."

Zaman sanki o da sonumuza daha fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi yavaşlamıştı. Paramparça hissediyordum. Sanırım beni şimdiye kadar bir arada tutan şey buz kesen kalbimdi. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde yattık. Düzensiz nefeslerimiz fırtınanın uğultusuna karışıyordu.

Sonra başka bir ses kulaklarıma doldu. Bu seferki hayaliydi. Metalin sürtünmesi; bir kilidin şangırtısı. Beni ayak bileğimden yakalayıp *tuzağına* düşüren bir kelepçenin sesi.

Anında paniğe kapılmıştım. Elim Rafe'nin kolunu kavramak için yukarı fırladı.

"Şimdi ne oyunu oynuyoruz?" diye mırıldandım.

Bakışlarında orada görmeyi istemediğim her duygu vardı.

"Kendimizi hayallere inandırma oyunu, *Queenie*."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

On Altı

Rafe

Gökyüzü yerdeki karlarla aynı kül tablası gibiydi. Ortada bir yerde toplanıyor ve ufkun sonsuza kadar uzandığı yanılsamasını yaratıyordu. Önündeki geniş otel sadece birkaç ton daha açık renkteydi.

Angelo bir sigara yaktı. "*The Shining*'i izledin, değil mi?"

"Maalesef."

Lanet olası Gabe. Bu ayki İsimsiz Günahkârlar oyunumuzun yerini seçme hakkını ona devrettiğimde kendimi fazlasıyla cömert, meşgul ve şanssız hissediyordum. Bu durum, benim de Angelo kadar habersiz olduğum bir anıma denk gelmişti. Kardeşimizin vaktini bir mağarada, Dante'nin adamlarına işkence ederek değil de yalnızca lastiklerini keserken sigarasını tüttürmek gibi sıradan görevlerle geçirdiğine inanıyordum.

Saatlerce araba sürmüş, Şeytan Koyu'nu geçip Kanada'nın buz gibi soğuğun yükseldiği sınırına kadar gitmiştik.

"Adam sadece bir kedi öldürmüş," diye homurdandı Angelo.

İstemeyerek de olsa ben de aynı şeyi düşündüm. Neden bir kedi katili için *British Colombia*'dan yarım mil uzakta, terk edilmiş bir otelin önünde dikiliyordum ki?

"Biliyorsun, oyunbozan biri değilim ve sizi her zaman biraz daha yaratıcı olmanız için zorluyorum ama bu durumda arabadan ateş etmek de yeterli olurdu." Aklıma yatta yatağımı ısıtan Penny geldi. "Yapacak daha iyi işlerim var," diye mırıldandım.

Arkamızda art arda üç el silah sesi duyuldu. Angelo'yla birlikte silahlarımızı doğrulttuk. Aptal kardeşimiz gökyüzüne ateş açtığı AK-47'siyle sisin içinden çıktığında ellerimizi aşağı indirmiştik.

"İyi günler." Gözlerini kısarak yağan kara baktı. "Hava çok güzel, öyle değil mi?"

Ona dik dik baktım. "Hiç hapse girmemiş olman bir mucize."

"Mm," diye onayladı Angelo. "Kısa bir süre bile."

Gabe bizi görmezden geldi ve arkasına doğru başım salladı. Adamlarından ikisi karda sürükledikleri büyük metal bir sandıkla görüş alanımıza girmişlerdi. Açtıklarında bir dizi modifiye edilmiş metal alet ortaya çıktı. Çoğu parçayı mağarasındaki demir sandığı karıştırdığım zamandan hatırlıyordum. Bazılarını ise hiç görmemiştim.

Keskin nefeslerine bakılırsa Angelo hiçbirini daha önce görmemişti.

"Bu da ne böyle?" Karın üzerinde yürüyüp kutunun içine baktı. "Bu... *Siktir*. Şunun üzerinde bir *motor mu* var?"

Gabe doğruldu ve kendine özgü kayıtsızlığıyla ikimize baktı.

"Dikkatle dinleyin çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim." Gabe

AK-47'yi havaya kaldırıp arkamızdaki otele doğrulttuğunda Angelo eğildi.

"*Black Springs Resort ve Spa.* Son yirmi beş yıldır satılıktı ve şimdi Visconti emlak imparatorluğunun en yeni üyesi oldu."

"O şeyi satın mı aldın?" diye sordu Angelo. Şakaklarındaki damarlar atıyordu. "Parayla?"

"Hayır, sihirli fasulyelerle," dedi Gabe donuk bir sesle. "Bütün kapı ve pencereleri sürgüledim." Eğilerek bagajına uzandı ve elektrikli matkabını çıkardı. "İçeri girmenin tek bir yolu var ve günahkârımız için ne yazık ki hiçbir çıkış yolu yok."

Yana dönüp yeniden otele baktım. Kar tabakasının ardında, pencere ve kapıları örten demir parmaklıkları fark etmemiştim bile. "Çoktan içeride mi?"

"Üç gündür orada, kardeşim. Işık yok. Su yok. İnsan yok." Gabe ellerini birbirine sürttü. "Çıkmak için yanıp tutuşuyor olmalı."

"*Tanrım*," diye mırıldandı Angelo parmaklarını çıtlatarak.

"Bir sayı seçin."

Başım tekrar Gabe'e döndü. "Ne?"

"Bir sayı. Bir ile yirmi arasında."

Angelo, "Bir," dedi. Hızla bana baktı. "Birden asla zarar gelmez."

Gabe'in adamı elini sandığın içine attı ve her silahın altındaki küçük etiketi kontrol etti. Birkaç saniye sonra Angelo'ya bir balıkçı mızrağı uzatıyordu.

"Hayır," dedi Angelo sertçe.

"Fikrini sormadım," diye homurdandı Gabe. Gözleri benimkilerle buluştu. "Sayı."

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirip düşündüm. Belli ki

seçtiğim sayı hangi silahı alacağımı belirleyecekti. Her şey şansa bağlıydı. Sert bir rüzgâr yakamdan aşağı süzülürken çirkin yeşil çoraplarım ayak bileklerimi sıkıyordu.

Sikerler. Bakalım işe yarayacaklar mıydı?

"On üç."

Angelo benim aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı. Gabe bana bilmiş gözlerle baktı. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı ve bana hepsinin arasından en sevdiğim silahı uzattı.

"Yavaş ol," diye mırıldandım. Çekici hafifçe avucuma vururken adrenalin içimi kemiriyordu. "Bize kuralları söyle."

AK-47'yi adamının göğsüne bastırarak matkabı sıkıca kavradı ve aramıza girdi.

"Kurallara ihtiyacın yok, kardeşim. Sadece saklambaç oynayacağız." Başıyla çürüyen binayı işaret etti. "İçeride iki yüz elli bir oda var. Adamımız içeride saklanıyor ve onu ilk kim bulursa o kazanacak."

"Ne kazanıyoruz?"

Gabe bana baktı. "*Rusty Anchor*'dan bir bira."

Ufak bir nefes verdim. "Ne kadar motive edici."

Angelo tiksintiyle balıkçı mızrağına baktı. "Bize silahlarımızı burada bıraktıracaksın, öyle değil mi?"

"Evet. Verin onları."

Glock'umu adamının avucuna bırakırken damarlarım huzursuzlukla dolmuştu. Karanlıkta, elimde çekiçten başka bir şey olmadan avlanmak çok ilkel hissettiriyordu. Tam Gabe'e göreydi. Normalde oyunu bu kadar ciddiye almasından memnun olurdum. Bu ve geçen ayki oyun için kiraz tarlasında kurduğu düzenek,

her zaman seçtiği beton zindanlardan sonra muhteşem bir değişiklikti. Ancak şu anki... *sorunlarım* yüzünden pek çok şey ters gidebilir gibi görünüyordu.

Gabe gözlerini üzerimizde gezdirdi ve başıyla onay verdi. "Hadi başlayalım."

Sessizlik içinde otele yaklaştık. Rüzgârın uğultusu kulaklarıma unutulmaz bir melodiyi taşırken ayaklarımın altındaki kar çoğalmıştı.

Yaklaştıkça otel daha da ürkütücü bir hal alıyordu. *Kahretsin.* Gerçekten bir korku filminden fırlamış gibiydi. Sis kulelerin tepelerini gölgeliyor, boyası çatlayan gri duvarlar binlerce örümcek ağına benziyordu. Zifiri karanlık odalarında kedi fare oyunu oynama düşüncesi içimdeki sadisti dürttü.

Gabe demirli kapının önünde durdu. "Harika bir şey görmek ister misiniz?" Biz cevap veremeden belindeki telsizi çıkarıp boğazım temizledi. Telsizi ağzına götürdü ve alayla konuştu. "Hazır ol ya da olma. Biz geliyoruz."

Söyledikleri her yerden duyuluyordu. Malikâneden sızan gürültülü ama boğuk sesi rüzgârla sürüklenip gitti.

Angelo bir avucunu sırıtışının üzerinde gezdirirken başını iki yana salladı. "İçeri hoparlör mü kurdun? *Sikeyim.* Bu çok korkunç."

Gabe bana belli belirsiz bir keyifle baktı. "Akustiğini seviyorum."

Bir sigaranın cızırtısı; çoktan unutulmuş bir kuzenin çığlıkları... Bu hatırayla ürperirken otele geri döndüm.

Gabe'in matkabı kilidin üzerinde dönmeye başladı. Angelo lanet olası bir anahtar kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ama kendimde gülecek gücü bulamamıştım. Birdenbire, hiç de

komik olmayan bir his boğazıma sarılmıştı. Bunu en son yaşadığımda, birkaç dakika sonra kendimi bir silahın namlusuna bakarken bulmuştum.

Çekici sıkıca kavradım. "Adam silahsız mı?"

Angelo bana öyle bir baktı ki, yatağa işediğimi itiraf ettiğimi sanırdınız. "Sen öyle misin?" dedi sertçe. Gözleri çekicime kaydı.

Kapı bir gıcırtıyla açılmış, arkasındaki boşluk gözler önüne serilmişti. Gabe kapıyı arkamızdan çarparak kapattı. İşte oyun başlıyordu.

Karanlık kör ediciydi.

"Hadi, kedi katili," diye mırıldandı Angelo solumdan. Onun rahat adımlarının sesi birbirine bağlanan odalara doğru kayboldu.

Bir el omzumu kavradı. "Bana bir iyilik yap, kardeşim. Eğer onu bulursan, öldürme. Sakat bırak. Bir arkadaş Griffin'e iyi gelebilir."

Gözlerimi kısarak dipsiz boşluğa baktım ve Gabe'in elinden kurtuldum. *Grif hâlâ hayatta mıydı?* Lanet olsun. Adam harabeye dönmüş olmalıydı.

Sinsice uzaklaştığında artık yalnızdım. Önümü göremediğim için kulaklarım farkındalıkla keskinleşmişti.

Döşeme tahtaları gıcırdıyor, ayak sesleri yankılanıyordu. Başımın üstünde bir matkabın uğultusunu duydum. Girdiğim her oda bir öncekinden daha karanlıktı ve her birinde huzursuzluk boynuma bir çentik daha atıyordu.

Sağımda bir şey kıpırdadı. Karanlığın içinde bir gölge hareket ettiğinde iki kez düşünmeden ona doğru atıldım. Parıldayan metal çürüyen alçı levhaya gömülmüştü.

Çekicimi çekip çıkardıktan sonra, sapındaki parmaklarımı sıkılaştırarak başımı duvara yasladım.

Lanet olsun. Kahrolası aklımı kaçırıyordum.

Gölgelerden bir cevap gelene kadar bunu yüksek sesle söylediğimin farkına varmamıştım.

Boğuk. Tanıdık. Çok yakınımdan.

"Seni hiçbir zaman aklı başında biri olarak gördüğümü söyleyemem, *cugino*."

Dante her zaman berbat bir tıraş losyonu kullanırdı. Keskin bir şey tenimi yakmadan önce duyularıma saldıran son şey bu olmuştu.

BÖLÜM

On Yedi

Penny

Ay ışığı bir pencereden içeri sızıyor, fırtınanın gölgelerini arka duvara yansıtıyordu. Saatlerdir onu izliyordum. Uyanık ve tetikte. Rafe geri dönecek mi yoksa ikinci bir geceyi daha onun soğuk yastığına sarılarak mı geçireceğim diye düşünerek.

Bir toplantısı olduğunu söylemişti. Noel ile Yılbaşı arasındaki dönemin takvimde hep bir leke gibi olduğunu biliyordum. Ama *iki gün*. Hangi toplantı iki gün sürerdi ki?

Telefonum bir kez bile boktan bir şaka ya da tek kelimelik bir talimatla çalmamıştı. Bunun yerine, iki gündür amaçsızca odadan odaya dolaşırken cebimde sessiz bir delik açıyor; ona mesaj atma fikri benimle alay ediyordu.

Gururum buna asla izin vermezdi.

İç çekişlerim yağmurun uğultusunda eriyip giderken, nemli vücudumdaki yorganı tekmeledim ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. Tenim sıcak ve huzursuzdu. Ne kadar acınası olsa da sa-

dece Rafe'nin kulağımdaki yumuşak sesi ve benimkine yaslanan vücudunun rahatlığının beni yatıştıracağını biliyordum.

Kendimi yeniden yastığın üzerine bıraktım. Kahrolası tuzaklar korkunç şeylerdi.

Ne yapacağımı düşünerek bir süre o şekilde yattım. Son *Aptallar İçin* kitabımı da bitirmiştim ve İsimsiz Günahkârlar'ı o kadar çok aramıştım ki, kafam içindeki tüm sıradan düşüncelerden arınmıştı. Tam bu gergin enerjinin bir kısmını yakmak için yatta bir tur daha atmayı düşünürken, uzaktan gelen alçak bir uğultu kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Gözlerim duvarı kaplayan sıralı camlara ve üzerlerinden yavaşça süzülen tekne ışıklarının sarı parıltısına kaydı.

Göğsümdeki baskı hafiflemişti. Yorganın altına girip gözlerimi kapattım ve kulaklarımı iyice açarak yatın etrafındaki hareketleri dinledim.

Motor kapandı. Yüzme platformu gıcırdadı. Ancak Fransız kapıları açılıp yatak başlığım tepeme çarpacak kadar şiddetle kapandığında huzursuzluk beni teslim almıştı

Bu his, tavandan gelen her düzensiz ayak sesiyle daha da ağırlaşıyordu. Adımlar merdivenlerden aşağıya doğru ilerleyip odanın kapısına yaklaştığında neredeyse boğulacaktım. Kapı açıldığında içeriye dolan yağmur ve düşmanca bir kokuyla gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almayı kestim.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum. Hava zehirli bir gazla dolmuş gibiydi ve Rafe çok yüksek sesle nefes alıyordu. Yatağın etrafından dolaşıp başımın yanındaki koltuğa oturduğunda kollarım karıncalanmıştı.

Tehlike çığlık çığlığa bağırsa da sessizlik daha yüksekti. Ola-

bildiğince yavaş bir şekilde nefesimi verirken gözlerimden birini aralayacak cesareti topladım. Uyanık olduğumu anlamasına yetmezdi ama ben onu değerlendirebilirdim.

Rafe gözlerini üzerime dikmiş, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamıştı. Bir poker fişini baş ve işaretparmakları arasmda döndürüyor; her bir hareketi ay ışığının altında altın gibi parlıyordu. Darmadağın görünüyordu. Saçları karmakarışık, gömleği sırılsıklamdı. Karanlık gölgeler yüzünden neredeyse tıraş olmadığını düşünecektim.

Gün ışığının altında tamamen uyanık olsaydım bile yüz ifadesini okuyamazdım. Gözleri boş bakıyordu. Dikkati başka bir yerdeydi. Kötü şansın kol gezdiği ve ağır kararların alınması gereken bir yerde.

Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım.

Birkaç saniye sonra sandalye gıcırdadı ve sert adım sesleri banyoya yöneldi. Duşu açtığında duvarlardan boruların sesi yükselmişti. Su fayanslara çarpıyor, kapının altından buhar süzülüyordu. Onun içeri girip duş almasının son derece normal olması beni neredeyse sahte bir güvenlik duygusuna sürükleyecekti. Ancak bir an sonra odaya dolan yüksek bir patırtı sesiyle ayaklandım.

Siktir, ne oluyordu?

Kalbim küt küt atarken banyo kapısına baktım. "Rafe?"

Cevap gelmemişti.

Titreyen bacaklarımla yataktan kalkıp odanın diğer ucuna yürüdüm ve kapıyı çaldım. Yine cevap gelmeyince cesaretimi toplamak için kendimi sıktım. Ardından kapıyı yavaşça iterek açtım.

Korku ellerini boğazıma sarmıştı ama bu kapının arkasında ne olduğunu bilmemek daha kötüydü.

Buğulanmış camın arkasında, Rafe çıplak sırtını bana dönmüştü. Bir eli duvarda, başı ise kürekkemiklerinin arasındaydı. Ay ışığının altında su damlacıkları dövmelerinin üzerinden süzülürken metal gibi parlıyor ve giderden aşağı akıyordu.

"Rafe?" Dövmeli omuzları gerilse de dönüp bana bakmadı. "İyi misin?"

Sessizlik ve su buharı etrafımı sarmıştı. Nefes aldığımda neredeyse öğürecektim.

Bu gerginliğe dayanamayıp duşun kapısını açtım. Kolunun altından geçip duvarla arasına girdim. Dikkatini giderden bana çevirdiğinde gözleri tişörtümü ıslatan su kadar buz gibiydi.

"Çorapların işe yaramadı."

Ne? Tıpkı bir aptal gibi sanki o çirkin yeşil çorapları görecekmişim gibi ayaklarına baktım. Ancak gördüğüm şeyle boğazım kurumuştu. Kan, *hem de* çok fazla *kan*, suyla birlikte akıyor ve kanalizasyonda kayboluyordu. İzlerini uyluğundan karnına kadar takip ettim.

"Kanaman var," diye fısıldayıp kanlı bandaja dokunmak için uzandım. Canını yakacağımı fark ettiğimde yumruğumu sıkıp sırtımı fayanslara yasladım. Kürekkemiklerimin arasında parmaklarını hissetmiştim. Eklemlerine baktığımda onların da kanlı olduğunu gördüm ve noktaları birleştirdim. İçeriden duyduğum ses duvarı yumrukladığı için gelmişti.

"Ne oldu?"

Kısılan gözleri öfke doluydu. Ayın karanlık yüzünden daha karaydı. "Sen oldun, Penelope."

Kirpiklerimi kırpıştırdım ve hızla akan suyun arasından ona baktım. Bir kez olsun ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bakışları benimkilere kilitlendi. İfadesi sırılsıklam atkuyruğumdan ıslak tişörtümün üzerine, oradan da aşağıya doğru kaydıkça daha da alevleniyordu. Göğüslerimde duraksadı. Aç gözlerini meme uçlarımda gezdirdi.

"Dizlerinin üzerine çök."

Boğazım düğümlendi. "Ne?"

Kanlı parmaklarını aletinin etrafına sardı. Ben ona baktıkça daha da sertleşiyordu. "Beni dize getirdin. Şimdi sıra sende."

Donakalmış durumdaydım ve nedeni yalnızca akmaya devam eden soğuk suyun altında olmam değildi.

Bu adamı tanımıyordum. Hamburgerimden bir ısırık çalmak için üzerime atılan ya da vücudumda bıraktığı her bir izi öpen adam bu değildi.

Onu tanımıyordum ve onunla omurgama baskı yapan soğuk duvar arasında sıkışıp kalmaktan hoşlanmamıştım.

Öne doğru bir adım attığında damarlarım korkuyla doldu. Bir an için fayanslar tuğlalara, duş bir ara sokağa ve o da intikam almaya kararlı bir adama dönüşmüştü. Elim yukarı fırladı ve yüzüne sert bir tokat indirdi.

Rafe irkilmemişti bile. "Elinden gelen bu kadar mı?" dedi usulca.

Ona bir tokat daha attım. Kayıtsızlığı devam edince bir kez daha. Öfke kulaklarımda uğulduyordu. Elimi yumruk yaptım ancak tam kendimi hazırladığımda eğilip hızlı bir hareketle ayaklarımı yerden kesti ve beni omzuna aldı.

Kana bulanmış fayanslar, ay ışığının aydınlattığı halılar. Aniden vücuduma değen yağmur damlalarıyla tenim buz kesene dek bir pusun içinde geçip gitmişlerdi.

Duştan milyonlarca derece daha soğuktu. Nefesim şokla kesilirken anında Rafe'nin pençelerinden kurtulmak için çırpındım ama elleri acımasızdı. Halı güvertenin zeminine dönüşürken tek yapabildiğim çığlık atmak olmuştu. Islak metal kalçalarımın arkasına değene ve rüzgâr saçlarımı kamçılayana dek beni aşağı indirdi.

Kendimi toparlayacak zamanım yoktu çünkü arkaya doğru düşüyordum. Bu his zaman algımı yavaşlatmış, kalbimi karnıma doğru sürüklemişti ancak başladığı kadar çabuk bitti. Rafe'nin eli yukarı fırladı ve beni boğazımdan kavradı.

Hırıltılı nefesler alırken panikle etrafıma baktım. Pruvayı aşağıdaki azgın okyanustan ayıran parmaklığın üzerinde dengede duruyordum. Beni aşağıdaki dipsiz karanlığa düşmekten alıkoyan tek şey boğazımı sıkan o hırpani eldi.

Kendime her zaman vakti geldiğinde ölümün yüzüne bakacağımı, babam gibi iki büklüm olmayacağımı söylerdim. Şu anda yaptığım ise hiç düşünmediğim bir seçenekti. Çırpınarak dövmeli koluna tırnaklarımı geçirmek ve merhamet için çığlıklar atmak.

"Lütfen!" Yüzündeki boş ifadeye bakılırsa rüzgârdan beni duyduğunu sanmıyordum. O yüzden daha yüksek sesle bağırdım.

Öne doğru bir adım atıp sırılsıklam alnını benimkine yasladığında midem ağzıma gelmişti. Viski gibi kokuyor ve tüm hayatımı ellerinde tutan bir adam gibi görünüyordu. *Kahretsin.* Beni parmaklıkların kenarından aşağı sarkıtmaya karar vermeden çok önce de öyleydi zaten.

"Seni denize atarsam belki bütün bunlar sona erer," dedi hırıltıyla. "Belki şansımı geri kazanırım."

Çok üşüyordum ve midem bulanıyordu. O kadar korkmuştum ki, kalp atışlarım neredeyse kaburgalarımı kıracaktı.

"Yapamazsın!" diye haykırdım.

Eli enseme doğru kaydı. Sırtım gerilirken bedenimi onunkine bastırdım. Sıcak, acı dolu kahkahasının boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissetmiştim. "Yapamayacağımı biliyorum. Bırak hayatını sonlandırmayı, kahrolası saçının tek bir teline bile zarar veremiyor gibiyim." Dudaklarını kulağımın arkasındaki çukura doğru kaydırarak boynumu sıktı. "Daha önce denemediğimi mi sanıyorsun, *Queenie*? Hayatını söndürmeyi o kadar çok istiyorum ki ama bunu yaparsam benimki de sönecek."

Tenim uyuşurken altındaki her şey de onunla birlikte buz kesti. Beni öldüremeyeceğini kastettiğimi sanıyordu. Oysaki şansını geri kazanamayacağım söylemeye çalışıyordum. Bu şeytani maskesindeki bir çatlaktı. Bu yüzden hemen pençelerimi geçirdim.

"Lütfen," diye fısıldadım alnına doğru. "Üşüdüm. Bunu içeride konuşabiliriz. Biz-"

O kadar aniden geri çekildi ki, hayatım gözlerimin önünden geçmişti. Islak koluna tutundum. Kendimi dik tutmaya çalışmaktan karın kaslarım ağrıyordu.

"*Ben aşkı seçmedim*!" diye kükredi rüzgâra doğru. Gözleri karanlık ve hiddetliydi. "Karo Kralı'nı seçtim! Seni seçmedim!"

Onun öfkesi benimkini de harekete geçirmişti. Aniden bu adamın parmağının tek bir hareketiyle hayatıma son verebileceğini unuttum. "Ben de seçmedim ama buradayım işte. Senin lanet tuzağında sıkışıp kaldım! O kadar derine saplandım ki, asla çıkamayacağımdan korkuyorum!"

Nefesleri yavaşlarken gözleri berraklaşmıştı. Bundan faydalanarak ben de elimi boğazma doladım.

Uzun bir süre sadece birbirimize baktık. Onun vücudu çıplak ve kanlıydı. Ben ise sırılsıklam halde titriyordum.

Karo Kralı ve Kupa Kraliçesi'ne hiç de benzemiyorduk.

Yalnızca birbirine âşık iki aptaldık.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum ve kendi gerçeğimi fısıldadım.

"Eğer ben boğulursam, sen de benimle birlikte boğulursun. Sen yanıp kül olursan, ben de yanıp kül olurum. Cehenneme gideceğin yolu seç, Rafe. Varacağın yer de sana eşlik edecek kişi de aynı olacak."

Öfkeli bir ses çıkardı. Sırılsıklam atkuyruğumu kavradı.

Ve sonra beni bir milyoner yaptı.

Benimkine bastırdığı ağzı sıcak ve çaresizdi. Dudaklarım şokun etkisiyle yalnızca nefesimi bırakmak için aralandı ama o hemen dilini içeri kaydırmıştı. Beni tadarken iniltisi ağzımı doldurdu ve bacaklarımın arasında şiddetli, ateş saçan kıvılcımlar çaktı. Sikerler fırtınayı. Artık buz gibi soğuğu bile hissedemiyordum. Dilinin benimkinin üzerindeki her hayvani darbesinde, dişleri altdudağımı her çekiştirdiğinde vücudum Kuzey Kutbu'nu eritebilecek kadar ısınıyordu.

Parmakları ensemden aşağı kaydı ve tenimi kavradı. Sadece tuzağına düşmekle kalmamıştım, zincirlerim de elindeydi. Bir santim bile kıpırdamama izin vermiyordu. Hava almak için geri çekildiğimde boğazına dolanan parmaklarıma doğru eğildi. Başımı elinden kurtarmaya çalışırken çoktan bacaklarımın arasına girmişti. Kasıklarının ılık sıcaklığı tangamın ince kumaşından içeri sızıyordu. Kadınlığım altında eriyerek istediği gibi şekillendirebileceği bir şeye dönüşmüştü. Ellerine tıpkı geri kalan her yerim gibi mükemmel bir şekilde oturan bir şeye.

Dişlerini altdudağımın üzerinde gezdirirken bakışları yağmurun ardmdan benimkilerle çarpıştı. Lavları andıran yeşil gözleri

öpücüğü kadar öfkeli ve pervasızdı. "Tabii ki siktiğimin *The Notebook*'unu izledim," diye hırladı dudaklarını tekrar benimkiyle birleştirmeden önce.

Kalçalarımı tokatlayarak bacaklarımı beline dolamamı sağladığında bile beni öpmeyi bırakmamıştı.

Beni parmaklıkların üzerinden kaldırıp içeri taşırken bile. Beni yatağa bıraktığında, kıyafetlerimi çıkardığında ve sıcak, kanlı vücudunu benimkine bastırdığında bile.

Ve kendini içime kaydırırken, asla bırakmamasını umdum.

Nemli çarşafların arasında uyandım. Vücudum huzursuzlukla şişmişti. İçimdeki tüm boşlukları dolduran ve organlarıma baskı yapan türden bir huzursuzluk.

Yan yatıyordum. Yüzüm duvara dönüktü. Rafe'nin kanıyla lekelenmiş buruşuk tişörtüm yerde kurumuştu. Serin bir esinti çıplak sırtımı okşarken gerçeği biliyordum.

Ancak orada biraz daha uzanıp yeni favori oyunumu oynadım: Kendimi hayallere inandırma oyunu.

Kurallar basitti. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarımın üzerine kapatırsam istediğim kadar oynayabilirdim. Kalçama dolanan kolunun güven verici ağırlığını hissedebilirdim. Yavaş nefeslerinin ensemi gıdıkladığını hissedebilirdim.

Ancak olmayacak hayallere inanmakla ilgili sorun şuydu: Sonsuza kadar oynayamazdınız. Bunu Noel günü de şimdi de biliyordum.

Hareketlerim hissettiğim korku yüzünden yavaştı. Sırtüstü döndüm ve elimi yatağın ona ait tarafında gezdirdim. Kalbim ka-

dar boş ve soğuktu. Parmaklarım yastığının altına kaydığında bir şeye çarptı.

Dirseğimin üzerinde doğrulup ne olduğuna baktım. Kâğıt parçasına sarılmış bir karttı bu. Kâğıdı çözdüğümde onun bir milyon dolarlık bir çek olduğunu fark ettim. Ardından gözlerim kartvizite takıldı. Ezbere bildiğim numaraya ve sonra da üzerinde daha önce görmediğim kelimelere.

İsimsiz Günahkârlar bana ait.

Özür dilerim.

Rafe.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca karta baktım. Damarlarımda zerre kadar bile duygu akmıyordu. Kafamı dolduran tek bir düşünce bile yoktu.

Ardından parmaklarımı komodinin üzerindeki lambaya doladım ve onu duvara fırlattım.

BÖLÜM

On Sekiz

Penny

Şehvet canınızı acıtırdı.

Aşk yaralardı.

Ama ihanet? *Sikeyim.* İşte o yakıp kül ediyordu.

Duşta titreyerek durdum. Görüşümü bulanıklaştıranın musluktan akan su mu yoksa gözyaşlarım mı olduğunu anlayamıyordum. Bunlar üzüntü gözyaşları değildi. Öfkemden ağlıyordum ve ellerimdeki kesikler de bunun bir eseriydi.

Parçalanmış camlar. Kırılmış lambalar. Binlerce şerit halinde kesilmiş giysiler. Önüme çıkan her şeyi yok etmiştim çünkü onun bana yaptığı gibi sessizce çekip gidemezdim. Lanet olsun. Eğer içinde olmasaydım yatı anında ateşe verirdim.

Rafe İsimsiz Günahkârlar'ın sahibiydi. En eski dostumun. Kahrolası sırdaşımın. Günlüğümü alıp sayfalarını şehrin dört bir yanına asmasıyla aynı şeydi bu. En azından içimdeki aşağılanma hissi aynıydı.

Bunca zaman, oynadığımız tüm oyunları bildiğimi sanıyor-

dum ama en büyük oyunu onun oynadığını görememiştim. Belki de bu karmaydı. Hilekâr dolandırıcı sonunda kandırılmıştı. *Tanrım*. Keşke sadece cebimden para alsaydı da göğsümden tüm varlığımı söküp almamış olsaydı.

Mide bulantısı yeniden üzerime çöktüğünde, dikkatimi dağıtmak için *peeling* eldivenimi geri taktım. Yarım saattir ovalamama rağmen adının kalıntıları hâlâ tenimi lekeliyordu.

Onun *gitmesini* istiyordum. Bedenimden ve kalbimden çıkmasını. Kulaklarımın onun ipeksi gülüşünü, burnumun onun kokusunu unutmasını istiyordum.

Onun alev almasını istiyordum.

Yumruğumu öfkeli bir şekilde vurarak suyu kapattığım anda kapı tekrar çalınmaya başladı.

"Penny!" Matt'in boğuk sesi ön kapıdan içeri sızıp koridordan aşağı süzüldü. "Orada olduğunu biliyorum. Aç kapıyı!"

Bu sabah erkenden bavulumu merdivenlerden yukarı sürüklediğimi duymuş ve tam da gözyaşları içindeki yüzüm kapımın ardında gözden kaybolduğu sırada kafasını koridora uzatmıştı. O zamandan beri yeni kapı paspasımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söylemek için ona hızlı bir mesaj gönderdiğimde bile.

Cevap verip vermediğini bilmiyordum çünkü telefonumu kapatıp duvara fırlatmıştım.

Üzerime bir havlu sararak odama girdim ve yatağın kenarına tünedim. Şifoniyerin üzerindeki makyaj aynasında şişmiş ve kızarmış yüzümün bir yansıması vardı. Matt'in ya da bir başkasının beni böyle görmesine izin veremeyecek kadar utanıyordum çünkü şu anda tam da asla olmayacağıma yemin ettiğim o kıza benziyordum.

Savunmasız. Kullanılmış. *Kahrolası bir erkek* tarafından oyuna getirilecek kadar aptal. Kazandığım zaman kesinlikle zor bir insan oluyordum ama kaybetmiş halim daha da çekilmezdi.

Ve aşk gerçekten de kaybedilmeye mahkûm bir oyundu.

"Penny, bir süreliğine dağın başında yaşayan ailemi görmeye gideceğim. Telefonum çekmeyecek. Yani sinir krizi geçirmeyi bıraktığında bile bana ulaşamayacaksın." duraksadı. "Pekâlâ. Bu kapıyı açmak için beş saniyen var yoksa kıracağım."

Tanrı aşkına. Şimdiye kadar gitmiş olacağını sanıyordum. Eskiden Rafe'nin saatinin olduğu bileğime baktığımda boğazım düğümlendi. Yatta parçalamaya kıyamadığım tek şey oydu. *Breitling*'i ters bir şekilde yatağının üzerine bırakmıştım. Şimdi bileğimin de geri kalan her yerim gibi çırılçıplak kaldığını hissediyordum.

"Pekâlâ, buraya kadar Pen. Eğer kapının arkasındaysan geri çekilmeni öneririm çünkü birazdan onu delip geçeceğim."

Matt'in ayak sesleri koridorda biraz uzaklaştı. Hızlandı ve ardından camlar gürültülü bir gümbürtüyle sarsıldı. Acı dolu bir küfür savurduğunda dudaklarımdaki donuk gülümsemeye engel olamamıştım.

Onu özleyecektim.

Bu düşünce kafamın içinde bir anda belirmişti. Hayatta kalma içgüdülerimin benden iki adım önde olduğunu fark ettim.

Dikkatim aynadan şifoniyerimin üzerindeki para yığınına ve milyon dolarlık çeke kaydı.

İnatçı olabilirdim ama aptal değildim. Bana yardım hattımın sahibi olduğunu söylemiş ve parayı gideceğimi bildiği için vermişti. Her ne kadar içimdeki kin dolu taraf Şeytan Yamacı'nda

kalıp onun hayatını mahvetmek istese de bunun bana ondan daha çok zarar vereceğini biliyordum.

Her gün lokantanın önünden geçiyor ve sipariş ettiklerini hatırlıyordum. Ufka baktığımda yatındaki tüm ışıkların parladığını görüyordum. *Kahretsin.* Onu hatırlamadan arkadaşlarımla bile görüşemiyordum. Rory abisiyle evliydi ve büyüdüğü evde yaşıyordu. Tayce ise kıçımın üzerine onun adını dövme yapmıştı. Ve Wren. Beni onun bir beyefendi olduğuna ikna etmeye çalışan oydu.

Sanırım işler kötüye gittiğinde her zaman yaptığım şeyi yapacaktım.

Kaçacaktım.

Koy'un parlak ışıkları, yıldızsız gökyüzünden düşen yağmur damlalarının ardında yanıp sönüyordu. Pürüzsüz kaldırımlar kaygan olduğu kadar sessizdi de. Birkaç gün içinde yeni yıl kutlamalarıyla çalkalanacaklardı.

Peki ya ben?

Kim bilir nerede olacaktım.

Kolyem köprücükkemiğimi yakıyordu. Yine bir otobüs durağındaydım. Yanımda tüm eşyalarımla şansın yeniden ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmasını umuyordum. Bu sefer yanımda Sahil'den geldiğimden daha fazlasıyla ayrılıyordum. Ağır cepler ve göğsümü kemiren korkunç bir savunmasızlık hissiyle. Kalbimde açık bir yara gibiydi ve onu nasıl dikebileceğimden emin değildim.

Yağmur eriyen buz gibi yakamdan aşağı süzülüyor ve tüyle-

rimi diken diken ediyordu. Zaman çizelgesine yaklaşıp damlacıkları silmek için ceketimin kolunu ekrana sürttüm. Bir sonraki otobüsün kalkmasına daha bir saat vardı.

İç çekerek ıslak banka oturdum ve bekledim.

Şimdi ne *yapacaktım ben?* Önümüzdeki bir saati değil, hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Sahil'e *doğru yola girmek* niyetiyle gelmiştim ama o kadar sapıtmıştım ki, sonsuza dek bu şekilde kalacağımdan korkuyordum. Hiçbir *Aptallar İçin* kitabı içimde bir ateş yakmamıştı. Şimdi ise o kadar acı içinde ve ihanete uğramış durumdaydım ki, tek yapmak istediğim dünyayı yeniden rayına sokmak için temas ettiğim her erkeğin ceplerini boşaltmaktı.

Siyah bir araba Şeytan Koyu şeridine döndüğünde farları yağmuru delip geçmiş ve *Doc Martens* ayakkabılarıma vurmuştu. Hızını kasıtlı olarak yavaş tutuyordu. Sanki sürücüsü kaldırımda bir şey arıyormuş gibi.

Sanırım kalbimin bir günde katılaşması mümkün değildi çünkü Rafe olduğu umuduyla boğazım düğümlendi. Göz kapaklarımın ardında dizlerime kapandığı bir görüntü belirmişti. Bir zayıflık anında kendimi onu affetmem için gökyüzünden ayın kaç parçasını indirmesi gerektiğini düşünürken buldum.

Araba önümde yavaşlayarak durduğunda ayağa kalktım. Karartılmış cam açıldığında ise bir başka Visconti'nin gözleriyle karşılaşmıştım.

"Atla, Küçük P."

Birkaç saniye birbirimize baktık. Ardından dikkati sanki itaat etmem bir pazarlık konusu değilmiş gibi yağmurla ıslanan ön cama kaydı.

Damarlarımı kemiren bir uyuşuklukla arabaya binip kapıyı kapattım. İçerisi sıcak ve nostaljiyle doluydu. İçimde yeniden yükselen gözyaşlarına boğulma ihtiyacına karşı sessizce çırpındım.

Sessizlik içinde sürmeye başladı. Radyoda kısık sesle *Amy Winehouse*'un *Will You Still Love Me Tomorrow?* şarkısı çalıyordu. Nico ana şeridi geçerken ifadesi kayıtsızdı.

Daha fazla karşı koyamadım. Boğazımdan garip bir hıçkırık yükseldiğinde bakışları yanağımı yakıp geçti.

"Bunun hakkında konuşmak mı istersin yoksa dikkatinin dağılmasını mı?"

Görüşüm bulanıklaşıyordu ve artık geri dönüşü yoktu. Baraj bir kez açılmıştı. Gözyaşlarım dökülürken hıçkırıklarım çirkin ve gürültülü bir şekilde arabayı doldurdu.

Nico gergin bir nefes verdi ve arabayı etrafında döndürdü.

"Dikkatini dağıtıyoruz o zaman."

BÖLÜM

On Dokuz

Rafe

Eğer bir şeyi seviyorsanız onu özgür bırakın derlerdi.

Eğer bir şey sizi bir hafta içinde neredeyse iki kez öldürüyorsa muhtemelen onu da bırakmalıydınız.

Kanım karnına bulaşmış, menim ise uyluğunda parlıyorken Penny'nin kollarımda huzur içinde uyumasını izlemek iki gerçeğin göğsüme taş gibi oturmasına neden olmuştu.

Birincisi, artık onu öpmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için başka birini asla öpemeyecektim.

İkincisi ise onu asla bırakmayacaktım.

O tamamen bana aitti ve bu lanet dünyadaki hiç kimse onu benim soğuk, ölüm kokan ellerimden alamazdı. Hayır, beni bırakıp giden kişi o olmalıydı ve ona beni asla geri istememesi için yeterince iyi bir neden vermeliydim.

Televizyondan futbol maçının sesleri yükseliyor; yağmur cumbalı pencerelere vuruyordu. Kardeşimin kanepesine uzanmış-

tım. Ağzıma bir cips daha atıyordum ki, Rory oturma odasının kapısında belirdi.

Penny'e bir çek yazıp o notu karaladığım gece, başka nereye gideceğimi bilmediğim için eve gelmiştim. Angelo kapıyı silahıyla açmış, yüzümdeki ifadeyi gördüğünde ise kabzasını indirmişti. Sessizlik içinde elini uzattı ancak ben sadece başımı iki yana sallayabildim. Bırakın lanet elimi, nefesimi bile sabit tutamıyordum.

Ertesi sabah uyandığımda karısı bir elinde köpeği, diğer elinde mutfak bıçağıyla yatağımın ucunda duruyordu.

"Bıçaklandığını duyduğuma üzüldüm," dedi sakince. "Ama flamingolar aşkına, Penny'ye ne yaptın ve telefonu neden kapalı?"

O zamandan beri Angelo ile kapalı kapılar ardında tartışıyor ve evin dört bir yanından bana ölümcül bakışlar fırlatıyordu. Hâlâ kilitli bir kabın içinde gelmeyen hiçbir şeyi ne yemiş ne de içmiştim.

Fakat şimdi bakışlarını bacaklarımda gezdirirken bütün hafta boyunca olduğundan çok daha yumuşaktı.

"Onlar benim eşofmanlarım mı?"

"Kocanın."

Kaşlarını çattı. "Aynı şey." Kolumun arasına sıkıştırdığım cips paketine baktı. "Onlar benim atıştırmalıklarım mı?"

"Muhtemelen."

Kucağındaki tüy yumağını okşayarak uzun süre bana baktı. Bir an sonra iç geçirdi. "Sen kalbi kırılmış küçük bir aptalsın. Öyle değil mi?"

"Beni ne ele verdi?" diye sordum donuk bir sesle.

Gözleri hüzünlü bir şaşkınlıkla ayaklarıma kaydı. "Yeni şanslı çorapların. Bir de bütün hafta boyunca yerinden neredeyse hiç kıpırdamamış olman."

Yılbaşı gecesi gelip geçmişti ve ben bırakın Raphael Visconti imzalı bir parti vermeyi, pencerenin diğer tarafındaki havai fişeklere bile bakmamıştım.

Ne yapacaktım ki? Üzerime lanet bir takım elbise geçirip gülümseyerek altındaki her şey alev almıyormuş gibi mi davranacaktım? Acımdan kurtulduğum tek an, *La Signora Fortuna**'nın kaptanının Penny'nin yatın altını üstüne getirdiğini bildiren bir mesaj atması olmuştu.

Güzel. Hâlâ kızgın olmasını umuyordum. Sahip olduğum her şeyi mahvetmesini. Ve böylelikle kendini daha iyi hissetmesini.

Rory üst katta kayboldu ve eşofmanlarıyla geri geldi. Bukleleri başının üstüne yığılmış, kolunun altına bir kese kâğıdı sıkıştırmıştı. "Terapi köpeği," diyerek Maggie'yi kucağıma bıraktı. Ardından yanıma oturup elindeki cipsleri sehpanın üzerine attı ve omzunun üzerine kaçamak bakışlar atarak poşetin içindekileri aramıza yığdı.

"Kimseye söyleme ama güzel olanların hepsini üst katta tutuyorum," diye fısıldadı. Şekerleri bir yığın altın paraymış gibi parmaklarının arasından aşağı bıraktı.

Daha sonra bana bu futbol maçını bu hafta zaten iki kez izlediğimi hatırlattı ve kanalı kalitesiz bir *reality* şova çevirdi.

Gürültülü bir plastiğe sarılmış sakızlı şekeri alıp ışığa tuttum.

"Bu çilek aromalı mı yoksa ahududu aromalı mı?"

Rory iç geçirdi. "Yüce Kuğu, bu ayrılık seni gerçekten mahvetmiş."

---

* *La Signora Fortuna*, İtalyanca Leydi Şans, Bayan Şans anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Beverly Hills'teki zengin ev kadınları hakkında izlediğimiz diziden gözlerini ayırdı. İkinci sezona geçmiştik ve kahretsin ki, göğsümü yakıp geçen Penny şeklindeki boşluğu düşünmek yerine kimin kimin kocasıyla yattığına kafa yormak daha kolaydı.

"Kırmızı aromalı."

"Evet ama-"

"Şşşt. Kim lanet evini çaldığı için limuzinde Kyle'la yüzleşmek üzere."

Dışarıda, garaj yolundan bir arabanın sesi yükseldi ve sonra kapısı sertçe çarptı. Rory iç çekerek diziyi durdurdu. "Boş versene, o kapı sesini biliyorum. Başın belada."

Ona döndüm. "Başı belada olanın *ben* olduğumu nereden biliyorsun?"

Uyuyan köpeği kucağımdan aldı ve bana hayretle baktı. "Benim ya da Maggie'nin olacak değil ya. Öyle değil mi?"

Ön kapı çarparak kapandığında tüm pencereler sarsıldı. Angelo'nun sesi koridorda yankılanıyordu. "Pekâlâ. Buraya kadar." Oturma odasının kapısına geldiğinde soğuk havayı ve gazabını da beraberinde getirmişti. "Bir haftadır bu saçmalığa katlanıyorum. Kalk ayağa."

Ona baktım. Sakızı ağzıma attım. "Yok, ben böyle iyiyim." Rory'e döndüm. "Beklenmedik ama sanırım bu karpuzlu."

"Uuuu," diye ciyaklayarak şeker yığınının içinde bir tane aramaya koyuldu.

Angelo'nun karanlık bakışları ben ve karısı arasında gidip geliyordu. Avuçlarını kanepenin koluna yaslayıp dişlerini sıktı. "Kalk. Duş al. Tıraş ol. Beli lastikli olmayan bir şeyler giy ve yirmi dakika içinde benimle arabada buluş."

"Yapamam."

"Neden?"

"Kim, lanet evini çaldığı için Kyle'la yüzleşmek üzere."

Yanımda Rory onaylarcasına başını salladı. "Bütün sezon bunun için bekledik."

Angelo'nun yakıcı bakışları tenimi kavursa da başka yerlerim bunu fark edemeyecek kadar acıyordu. "Sana bir plan yapmanı söylemiştim."

"Planım ara vermek," diye homurdandım karşılık olarak.

"*Neye* ara vermek?"

Azı dişlerim birbirine sürtündü. *Her şeye* ara vermek. Raphael Visconti olmaya. *Underboss*'luktan *CEO*'luğa kadar hepsine. Bir kardeş, bir arkadaş, lanet bir *centilmen* olmaya. Bu evin dışına çıkıp onun olmadığı bir dünyaya adım atmamı gerektiren her şeye. Kıstığım gözlerimle tekrar ona baktım. Öfkeli ifadesi şimdi hafifçe yumuşamıştı.

"Bana bunu yapma," dedi sessizce. "Gabe yine sanki yer yarıldı da içine girdi."

"Güzel. O amcık yüzünden neredeyse ölecektim."

Gözleri parladı. "Böyle olmasını istemediğini biliyorsun."

Gabe zamanında çok pervasızca şeyler yapmıştı ama kedi katilini Dante'yle değiştirmek her şeyin üstündeydi. O cam parçasını ona kardeşimiz mi vermişti yoksa o mu almak için bir şeyleri kırmıştı bilmiyordum. Tek bildiğim kamımın beş santim derinliğinde, ana atardamarı kıl payı ıskalayarak son bulduğuydu.

Çok kan kaybetsem de günün sonunda oldukça yüzeysel bir yaraydı. Yere yığılmadan önce çekicimi kafasına indirmeyi başarmıştım. Hatırladığım son şey Gabe'in hırçın sesinin artık dayana-

madığına dair bir şeyler mırıldandığıydı. Aklını kaçırmak üzere olduğunu söylemişti.

Ayaklarıma baktım. Şanslı çoraplar işe yaramamıştı, üstelik bu da zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Kupa Kraliçesi yatağımda ve tenimin altında olduğu sürece benden geriye hiçbir şey kalmayana dek yanıp kül olacaktım.

Yine de bu, o çirkin çorapları giymeme engel değildi.

Rory, "Ona birkaç gün daha ver, bebeğim," dedi kocasına en tatlı gülümsemesiyle. "Üzüntüden yerlerde sürünüyor."

"Rafe yerlerde falan sürünmez," diye homurdandı Angelo.

"Kalbi kırık küçük bir aptal olduğu için sürünüyor."

Angelo'nun gözleri benimkileri bulduğunda tiksintiyle kısıldı. Zavallı olduğumu düşünmesi umurumda bile değildi. Tek bildiğim beni yerimden kaldırmaya kalkarsa, karnımda yara olsun ya da olmasın, koltuğu kafasına geçirecektim.

"İyi," diye tersledi doğrularak. "Tor'la Koy'da *yalnız* buluşurum. Bir kutu tampon ve biraz dondurma getireceğimden emin olabilirsin."

Antreye doğru fırladı. "Çikolata parçacıklı olsun," diye seslendi Rory arkasından.

"Hayır vanilyalı," diye mırıldandım ve ağzıma bir *Jolly Rancher* attım.

"Rafe?" Dikkatim lokantanın aydınlatmalı menüsünden Rory'nin endişeli gözlerine kaydı. "Libby ne sipariş etmek istediğini sordu." diye fısıldadı. Göz ucuyla garsona bakarak, "İyi misin?" dedi.

Hayır iyi değildim. Siktiğimin ışıkları çok parlak, kahrolası göğsüm ise bomboştu. Sanki içimde kemiklerimin dayanması için yeterli güç yokmuş da her an patlayacakmışım gibi hissediyordum. Hamburger yemek kimin parlak fikriydi?

Gürültülü kahkahası. Yağmur sularının ıslak kürkünden damalı fayanslara damlayışı. *Sökül bakalım, sugar daddy.*

Şiddet arzusu beni ele geçirirken tezgâhtaki her şeyi kolumun tek bir hareketiyle yere fırlattım. Rory hayretle derin bir nefes alırken geri çekildi. Gözler kabinlerin arkasından bana döndüğünde sessizlik bir elektrik akımı gibi çatırdıyordu.

Elimi boğazıma götürdüm ve şerit şeklindeki ışıklara baktım. "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedim sakince. Ardından kasanın yanından geçip soğuk sokağa çıktım. Korumalarımız aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlardı. Nedenini bilmiyordum çünkü aslında bu yeni bir keşif sayılmazdı.

Karanlık gökyüzüne çöken sis kanımı yatıştırmak konusunda hiç yardımcı olmamıştı. Başımı cama yasladım ve bir sigara yaktım. Duman dağılırken dikkatim caddenin karşısındaki telefon kulübesine odaklandı. Acı bir kahkaha attım.

Buraya kadardı, öyle değil mi? Sonsuza dek böyle olacaktı. Hayatımı mahveden kızıl saçlı veledi hatırlamadığım, ne yaptığını merak etmediğim bir gün bile geçmeyecekti. Aniden bu dünyada başka erkeklerin de var olduğunu ve bir gün onlardan birinin Penny'e benden çok daha iyi davranacağını hatırladığım için yaptığım her şeyi bırakmak zorunda kalmadığım.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Rory göğsüne bastırdığı yağlı poşetle yanıma geldi. Penny'nin koltuğuna otururken sessiz ve temkinliydi. Yüzü telefonunun ışığıyla aydınlandı. Hiç şüphesiz bu ani öfke patlamamla ilgili kardeşime mesaj atıyordu.

"Hasarı karşılayacağım," diye mırıldanarak arabayı vitese taktım.

Gözlerini önüne dikti. "Hı-hı."

Camı biraz indirdim. "Ve o hamburgeri benim arabamda yeme. Leş gibi kokuyor." *Ayrıca bana fahiş kucak danslarını ve kadınımla paylaştığımız milkshake'leri hatırlatıyordu.*

Hafifçe başını salladı.

Garip bir gerilim arabanın duvarlarına baskı yapıyordu. Ana caddede yavaşladığımda ise daha da büyümüştü. Kendime engel olamadan ayağımı gazdan çektim ve Penny'nin oturma odasının penceresine baktım. Rory de aynısını yaptı. Sonra ufak bir iç çekti.

"Ben ve kızlar her gün onunla iletişim kurmayı denedik," dedi üzüntüyle. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ciğerlerim sıkıştığında bakışlarımı ön cama dikerek gaza bastım. Karşıdan gelen bir *Ford Fiesta*'ya çarpmaktan kıl payı kurtulmuştum.

"Ben de," diye mırıldandım sessizce. "O yüzden daha çok denemelisin."

Evin önüne geldiğimizde Tor verandayı ayakta tutan direklerden birine yaslanmıştı. Arkasından güvenlik lambasının ışığı vuruyordu. O olduğunu anlamamın tek nedeni, motorumun sesini duyunca çenesini eğmesi ve burnundaki aptal *piercing*'in parıltısı olmuştu.

"Bu şerefsizin burada ne işi var?"

Rory onu benden birkaç saniye sonra fark etti ve köpeğine daha sıkı sarıldı. "Hiçbir fikrim yok. Ondan nefret ediyoruz, değil mi?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Bazı üyeler limanı havaya uçurmak gibi ekstra aptalca şeyler yapmadıkça bu ailede husumetler çabuk çözülürdü.

"Şimdilik."

Sürücü kapısını çarparak kapatırken gözlerim onunkileri buldu. Arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısını açtığımda bile göz temasını kesmemiştim. Rory eve doğru yürüdü. Yanından geçerken köpeğinin kulağına "Saldır, Maggie saldır," diye fısıldıyordu.

Tor'un yüzü hafif bir keyifle aydınlanırken beni izledi. Ellerini ceplerine soktu ve peşimden eve doğru yürüdü.

"Eşofman altı mı, *cugino*? Hayal mi görüyorum?"

"Bu evden siktir olup gitmezsen yıldızları göreceksin," diye cevap verdim sakince.

Neşeli kahkahası ikimizi mutfağa kadar takip etti. Rory ikimize tabak ve çatal bıçak çıkarırken hiç acele etmemişti. Tor ise beni duymamış gibi tezgâha yaslandı.

"Bugünlerde telefonuna hiç baktın mı?"

"Tabii. Üç haftalığına tatile gittiğinde senin de baktığın gibi."

Gergin bir nefes verdi. "Hadi ama, *cugino*. Kendimi açıkladım. Bunu aşman için ne yapmam gerekiyor?" Yargılayan gözlerle eşofmanım ve Nike spor ayakkabılarımın bileğinden görünen yeşil çoraplarıma baktı. "*Bunu* aşman için?"

Hamburgerimi tabağa bırakıp Maggie'ye patates kızartması yedirmek için onu görmezden geldim. "Ev kadınları bu bölümde Amsterdam'a gidiyor, değil mi?" diye sordum Rory'e.

"Hı-hı. Görünüşe göre akşam yemeğinde çılgınca bir kavga edecekler."

"*Gesù Cristo**," diye homurdandı Tor. Tezgâha atılıp hamburgerimi kaptı ve onu lavaboya fırlattı. "Bir dakikalığına şu bunalımına son verelim, olur mu? Bütün Koy ayaklarımın altında. Her bar, kulüp ve kumarhane. Her şeyin yüzde yüzüne sahibim ve Dante artık yok. Benden ne istiyorsun?"

Avucumu tezgâha bastırıp ona baktım. "O lanet hamburgeri istiyordum."

Beni görmezden geldi. "Benden istediğin her karmaşık sözleşmeyi imzalayacağım hatta okumayacağım bile."

Bu şerefsizin ne kadar inatçı olabileceğini unutmuştum. Rory'e baktım. Bana yan yan sırıtıyordu. "Kalbin kırık ama aptalın teki değilsin. Parasına çök, Rafe."

Gülümsememe engel oldum. "Sence ne yapmalıyım?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi. Sanki içindeki karanlık dışarı çıkmak için kapıyı çalıyordu. Maggie'yi kucağına alıp *Doktor Evil*'ın *Austin Powers* filminde *Bay Bigglesworth*'e yaptığı gibi tüylerini okşadı. "Bence ona vurmalısın."

"Bence bu harika bir fikir."

Tor inledi. "Tanrı aşkına. Pekâlâ." Ellerini birbirine sürttü ve boynunu çıtlatarak doğruldu. Tezgâhın etrafından dolaşıp öbür kenarına yaslandı. "Sadece dişlerimi kırma. Gülümsemem en güzel özelliğim."

Lavaboda parmaklarımı yıkadım. Hem benim hem de Tor'un kanı marul yaprakları ve tek bir turşu arasında yılan gibi kıvrılıyor, sonra da giderden aşağı akıyordu. Arkamda, oturma odasın-

* "*Gesù Cristo.*" İtalyanca "Yüce İsa" anlamına gelir. (e.n.)

dan gelen *reality* şovumuzun hafif uğultusunu duyabiliyordum. Önümde ise yağmur yeniden başlamış, mutfak penceresine vuruyordu.

İç çekerek ellerimi gömme ışıklara doğru tuttum. *Onun için* yapmadığımda derimi parçalamak hiç de tatmin edici gelmiyordu.

Arkamda Rory boğazını temizledi. Kafamı kaldırdım ve yağmurdan ıslanmış camdaki yansımasına baktım.

"Penny gitmiş."

Yutkundum. "Gitmiş mi?"

"Matt'e ulaştım. Ona kapısının altından bir not bırakmış," diye fısıldadı.

Kalbim boğazıma tırmanmış ve oraya çökerek boğazıma sarılmıştı.

Sertçe yutkunarak hayatı az önce ellerinden alınmamış bir insan gibi nefes almaya çalıştım.

Kanlı eklemlerimi lavabonun iki yanma dayadım. Tekrar Rory'nin yansımasma baktım.

"Tor'a yüzde kırk dokuzunu istediğimi söyle. Ve kocana da geri döndüğümü.

BÖLÜM

Yirmi

Rafe

Penny haklıydı.

Aşk kahrolası bir tuzaktı.

Bunun nedeni yalanlarla kandırılmanız ve aldatmacalara esir düşmeniz değildi. Bu lanet kelepçeleri takmasına rağmen sizi tutsak eden kişi anahtarı alıp gittiğinde sonsuza dek orada sıkışıp kalırdınız.

Aptal değildim. Bunun zamanla daha da kolaylaşmayacağının farkındaydım. Yalnızca zincirleri saklamakta daha iyi olacağımı umuyordum.

Şöminenin alevleri kükrüyor, sıcaklığı uzanıp pantolonumu okşuyordu. Yanan kütüklere baktım ve kahvemden bir yudum aldım. En iyi Kolombiya kahvesiydi ama tadı benim kadar acıydı.

Ağır adım sesleri duvarlarda yankılanırken Angelo kolundaki paltosuyla oturma odasının kapısından içeri girdi.

Bakışları keyifle aydınlandı. "Seni bir daha asla takım elbise giyerken göremeyeceğimi düşünüyordum." Gözlerimi ona diktim.

Boş ifademe bakarken neşeli ifadesi yavaş yavaş sönen bir mum gibi karardı. "Hazır mısın?"

Dişlerimi sıkarak ateşe döndüm ve cebimden bir kart destesi çıkardım. Yavaşça karıştırdım.

İkimiz de onun Koy'a gitmeye hazır olup olmadığımı değil, *geri dönmeye* hazır olup olmadığımı sorduğunu biliyorduk.

Elbette değildim ama midem bir kâse şekerle dolu halde sonsuza dek kanepede pinekleyemezdim. O *gitmişti.* Tam da ihtiyacım olduğu gibi.

Yalnızca tüm varlığımı da beraberinde götüreceğini düşünmemiştim.

"Ben doğuştan hazırım," dedim donuk bir sesle. Başparmağımı kartların üzerinde gezdirerek tatmin edici bir ses çıkardım.

Angelo'nun bakışları odadan çıkmadan önceki birkaç dakika boyunca bir ateş gibi yüzümü kavurmaya devam etti.

Dikkatimi cumbalı pencerelere verdim. Üç zırhlı sedan ve etraflarında dolaşan bir grup hırpani adam vardı. Gabe en sevmediğimiz kuzenimiz tarafından bıçaklanmama neden olmuş, sonra da siktir olup gitmişti. Belli ki adamları onun yokluğunda ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bu yüzden de bana atadığı güvenlik ekibine katılmışlardı.

Artık Penny gittiğine göre ekstra korumaya ihtiyacım olmamalıydı.

Sakin bir nefes alarak kartları bir kez daha karıştırdım ve onları yüzleri aşağı bakacak şekilde açtım. Ardından rasgele birini seçtim. Eğer destedeki en şanslı kart olan Maça Ası gelirse belki de onu hayatımdan çıkarmak bana daha az büyük bir hata gibi gelirdi.

Bileğimin tek bir hareketiyle bambaşka bir kartla karşılaşmıştım.

Tıslayarak onu ateşe attım ve Kupa Kraliçesi'ni alevlerin içinde erimeye bırakarak odadan çıktım.

"İşte buradasın!"

Antrede durup merdivenlere baktım. Rory hemen başında duruyor; bir elinde köpeği, diğer elinde ise kabarık bir kumaş demeti tutuyordu. "Tahmin et ne oldu? Bize giyilebilir battaniyeler aldım! Bak!" Maggie'yi yere bıraktı ve büyük boy bir kapüşonluya benzeyen battaniyeyi yukarı kaldırdı. "Cepleri var! Ben benimkine Maggie'yi koyabilirim. Sen de atıştırmalıkları seninkine." Duraksayıp köpeğinin merdivenlerden inerek ayaklarıma pati atmasını izledi. "Ya da Maggie'yi sen taşıyabilirsin. Kulaklarını kaşımanı seviyor."

"Üzgünüm, kardeşim. Atıştırmalık yiyip arka arkaya dizi izleme günlerimiz sona erdi." Köpeğin buklelerini karıştırmak için eğilip Rory'e özür dilercesine gülümsedim. "İşe ve buharda brokoli ile tavuğa geri döndüm."

Kaşlarını çattı. Sanki eşofman altı ve çirkin çoraplar giymediğimi yeni fark etmiş gibi gözlerini pantolonumun keskin kıvrımlarında gezdirdi. Bir an sonra şaşkınlığı sevince dönüşmüştü. "Penny döndü mü?"

Adını duyunca boğazım düğümlendi. "Hayır."

"Flamingo aşkına. O zaman neden takım elbise giyiyorsun?"

"Ne?"

Girişin ortasında alev almamı umuyormuş gibi bana baktı. "Seninle *Real Housewives of Beverly Hills*'in üç sezonunu izledim. Güzel atıştırmalıklarımı yemene, Maggie'yi sevmene izin

verdim. Bunları Penny'i unutmana yardım etmek için mi yaptığımı sanıyorsun?"

Hayretle başımı iki yana salladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü sen bir aptalsın. Kapımıza ilk geldiğinde Angelo'ya gitmeni istediğimi söyledim. Ama sonra seni aynı futbol maçını tekrar tekrar izlerken yakaladım. Ve senin sadece o arafta kalma evresinde olduğunu fark ettim. Hani şu onunla birlikte olamayacağına karar verdikten sonra gelen ama onsuz yaşayamayacağını anladığın kısımdan önceki aşama."

Kollarını kavuşturup takım elbiseme dudak büktü. "Güzelce giyinip bu evden ayrılmanın tek nedeni bu farkındalığı yaşaman olmalıydı. Uçağa binmesini engellemek için havaalanına koşuyor olmalıydın. Ya da ne bileyim, başka bir adamla evlenmesini engellemek için kiliseye."

Gözlerim kısıldı. "Penny evleniyor mu?"

Rory avucunu alnına vurdu. "Tanrım, Rafe. Bu sabah gerçekten sabrımı sınıyorsun. Hiç aşk filmi izlemedin mi sen? İşe geri dönmen sonsuza dek mutlu sonuna kavuştuğun anlamına gelmiyor. Birkaç adımı atlıyorsun. Mesela her şeye rağmen bu ilişkiyi yürütebileceğinizin farkına vararak, dramatik bir aşk ilanı yapman gibi. Ancak o zaman sonsuza dek mutlu olabilirsin." Devam etmeden önce bir an duraksadı. "Penny ile."

Acı bir kahkaha attım. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama hayat filmlerdeki gibi değil."

Bakışları omzumun üzerine odaklandı ve birden arkamdaki kapı aralığında kardeşimin varlığını fark ettim. "Hayır, tam olarak öyle," dedi Rory sessizce.

Elimi boğazımda gezdirip parmağımı yaka iğnemin üzerinde kaydırdım.

Bir konuda haklıydı: İşe geri dönmek benim *sonsuza dek mutlu sonum* değildi. Fakat zaten böyle bir şeye sahip olmam da gerekmiyordu. Ayrıca kimse hayatını hiç denemeden mahveden kızlara âşık olan erkekler hakkında aşk filmleri yapmıyordu.

Çenemi havaya dikip bakışlarına gergin ve neşeden yoksun bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Öyleyse sanırım şansın yaver gitmiş"

Yumruğumu duvara indirmeden önce dönüp garaj yoluna doğru ilerledim. Gökyüzü ruh halim kadar kasvetli ve rüzgâr kalbim kadar soğuktu.

Angelo'nun yavaş adımları arkamdaki çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

"Benim önce limana bazı evraklar bırakmam gerekiyor. O yüzden ayrı arabalarda gideceğiz." Dikkati sıktığım yumruğuma kaydı. "Kendini uçurumdan aşağı atma. Olur mu?"

"Umalım da atmayayım, kardeşim. Tor'un adi sözleşmesini bensiz asla yürütemezsin."

Ön camdan sızan ocak ayazma rağmen dört camı da açarak bahçeden çıktım. Kısmen Penny'nin kokusu hâlâ arabamın duvarlarından sızdığı içindi. Kısmen de keskin rüzgârın aklımı başıma getireceğini umuyordum.

Daha fazla sürünmek yoktu. Angelo'ya geri döndüğümü söylemiştim ve şimdi de kendimi ciddi olduğuma ikna etmem gerekiyordu. Direksiyonu kavrayarak kendimi Koy'da bizi neyin beklediğine odaklanmaya zorladım. Tor'un adi sözleşmeleri hak-

kında şaka yapmıyordum. Benim yasal belgelerim kafa karıştırıcı olabilirdi ama onunkiler sadece büyük birer yasal açıktan ibaret olurdu. Noktalı çizgiyi imzalayacak kadar aptal olan herkesi tuzağa düşürmek için tasarlanmış bir anlaşma.

Dün gece Koy'un yüzde kırk dokuzunu bize devretmeyi kabul etmişti. Ancak gün ışığında suçu beyin sarsıntısına atacağını, sonra da burnumuzun dibine milyonlarca cayma maddesiyle dolu bazı şartlar ve koşullar sokuşturacağını biliyordum.

Vücudum ufak bir enerjiyle dolmuştu. İhtiyacım olan şey tam da buydu: Kendimi işe vermek. Hararetli toplantılar, elektronik tablolar, daha büyük ve daha iyi etkinlikler için planlar. Kızıl saçların ve masmavi gözlerin hatırasının solmasını sağlayacak herhangi bir şey.

Ana caddede yürüyen bakır saçlı bir kız gördüğümde frene basmam dışında yolculuk olaysız geçmişti. Ya da telefonumu arabamın *bluetooth*'una bağlamak için parmaklarım kıpırdandığında. Tek başıma araba kullanırken Penny'nin aramalarını dinlemek artık ikinci doğam haline gelmişti.

Pes edip İsimsiz Günahkârlar'ın gelen kutusunu açsam bile orada benim için yeni bir şey olmayacağını biliyordum. Takıntılı bir şekilde kontrol etmeme rağmen şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ona hattın bana ait olduğunu söylediğimden beri aramamıştı.

Arabam kiliseye çıkan yokuşu tırmanırken söğüt ağacının altından tanıdık bir *Harley* gördüm. Kaşlarımı çatarak dikiz aynamdan arkamdaki arabalara baktım ve yavaşlayarak durdum.

Gabe burada ne halt ediyordu?

Eski binaya doğru yürürken, ağır kapılarının ardında karanlık

ve sapkın bir şey bulacakmışım gibi kendimi tuhaf hissetmiştim. nda karanlık ve sapkın bir şey bulacakmışım gibi kendimi tuhaf hissetmiştim. Sanırım tam da bu yüzden içeri adım atarken silahımı belimden çıkardım.

Uçuşan tozlar tahtayla kapatılmış pencerelerden sızan küçük ışık parçacıklarının arasında dans ediyordu. Gözlerimin gölgelere alışması ve ön sıralarda oturan heybetli siluete odaklanması birkaç dakikamı aldı.

Koridor boyunca yürürken ayak seslerim tonozlu tavanda yankılansa da Gabe arkasını dönmemişti.

Sıranın diğer ucuna oturdum. Sunağın üstünden bizi yargılayan Meryem Ana'ya bakıyordum.

"Sen kocaman bir amcıksın. Bunu biliyor muydun?"

Cevap yoktu.

Gergin bir nefes alıp avucumu karnımdaki yaranın üzerinde gezdirdim. Artık neredeyse hiç acımıyordu ve fiziksel yara izi başparmağımın uzunluğundan daha büyük olmayacaktı. Ancak onca kahrolası aptalın arasından Dante tarafından bıçaklanmanın zihnimde açtığı yara büyük ve acımasızdı.

Yine de üstesinden gelemeyecek değildim. Ayrıca, ondan sadece bir hafta önce Gabe hayatımı kurtarmıştı.

"Öyleyse özürleri sadece çek şeklinde kabul ediyorum."

Şakam sessizliği bozarken sözlerim iki nedenden dolayı içimi yakıp geçti. Birincisi, kulağa Penny'nin söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu. İkincisi ise kardeşim *hâlâ* yerinden kıpırdamamıştı.

Ellerini bacaklarına dayamış, yüzü gölgelerin arasmda gizlenirken omurgası kaskatı bir halde oturuyordu.

Birden onu böyle görünce, son bir ayda ne kadar ilerleme kay-

dettiğini fark ettim. Liman havaya uçtuğundan beri eski halinden, o Noel'den önceki kardeşimden izler görüyordum. Cümle kurarak konuşuyordu ve telefon kullanmayı bile öğrenmişti. Yemin ederim, boktan bir şaka yaptığımda yemek masasının diğer tarafından sırıttığını bile görmüştüm.

Penny'le ilgili her şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu fark edememiştim.

Boğazımı temizledim. "Her neyse. Bu konu eskidi bile. Angelo ve benimle Koy'a gelmek ister misin? Senin için endişeleniyor, dostum. Ayrıca, sen *pitbull*'u oynarsan Tor ile çok daha çabuk anlaşmaya varırız." Sessizlik çığ gibi büyürken duraksadım. "Onu yumruklamana bile izin vereceğim. Ama tüm gücünü verme. Yoksa o piç bir daha ayağa kalkamayacak."

Sonunda gölgelerin arasından hırçın sesi yükseldi.

"O günün eğlenceli olması gerekiyordu."

Dişlerimi gıcırdattım. "*Glock*'um yanımda olsaydı ve sen de lanet olası ışıkları açsaydın öyle de olacaktı." Cevap vermeyince elimi saçlarımın arasmda gezdirip başımı salladım. "Dante ve adamlarını kendi yönteminle halletmene izin vermeliydim." Parmak eklemlerime baktım. "Savaşmak senin işin, benim değil. Ayrıca onlarla oynamaktansa satranç taşlarına işkence edeceğini bilmeliydim."

Pencerelerdeki tahtalar titredi. İsa ve haçı mihrabın arkasındaki paslı bir çividen sallanıyordu.

"O hâlâ elimde. Griffin de öyle."

İsa aşkına. Yavaş bir nefes verdim. Düşüncelerim o lanet mağarayla dolmuştu. Ateşin sarp duvarlarda dans eden gölgesi. Sı-

rılsıklam olmuş tavanda yankılanan çığlıklar. Dante iki haftadır, Griffin ise daha da uzun süredir oradaydı. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

Kardeşimin bunu bana neden söylediğini biliyordum. "Teklifin için minnettarım ama ben eski düzenime geri döneceğim," dedim donuk bir sesle. "Yine de ikisinin de taşaklarına benim için sağlam bir tekme at."

Ayaklandığımda karanlıkta hareket eden siluet bana Gabe'in de kalktığını söylüyordu. Yanıma doğru yürüdüğü sırada ayak seslerindeki düzensiz patırtı ensemdeki tüylerin anında diken diken olmasına neden oldu.

Loş ışığa doğru adım attığında göğsüm sıkışmıştı. "*Siktir*. Bu da ne, Gabe?" diye mırıldandım içgüdüsel olarak silahımm kabzasına uzanarak. "Bunu sana kim yaptı?"

Yalnızca şişmiş gözleriyle bana baktı. Her yeri çürük ve yara bere içindeydi. Patlamış bir dudak. Morarmış elmacıkkemikleri. *Kahretsin*. Bu haliyle karakola düşse kendi kardeşimi tanıyamazdım bile.

Bir cevap bulmak için boş sıralara bakarken gerçeğin farkına vardım. O Gabriel Visconti'ydi. Kimse ona bu kadar zarar verecek kadar yaklaşamazdı.

Tabii kendisi onlara izin vermezse.

"Neden?" dedim dişlerimi sıkarak.

Âdemelması sertçe hareket etti. Hem bakışlarımdan hem de sorumdan kaçıyordu. "Bir süreliğine gidiyorum. Benim ihtiyacım olan..." Beynini zararlı düşüncelerden arındırıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Dante'nin icabına bakılacak. Tüm adamlarım sizindir."

Beni itip topallayarak koridora doğru ilerledi. Yıllar boyunca kardeşimin haber vermeden çekip gitmesine alışmıştım ama son bir ayda yaşananlardan sonra, gidişini izlemek o kadar da kolay değildi.

Birdenbire durdu. "Kızın icabına bakmadın."

Omuzlarım gerildi. *Kahretsin.* Hangisi daha kötüydü bilmiyordum. Penny'nin adını duymak mı yoksa onun *kıza* indirgendiğini duymak mı?

"Baktım."

"Bakmadın."

"*Baktım.* Sadece senin önerdiğin şekilde değil." Yutkundum. "Şehri terk etti."

"Hayır, etmedi."

Ne? "İsa aşkına, Gabe-"

"Evinde herkesi ağlatan o filmi izliyor." Bana baktı. "Tekrar tekrar. Her saat. Koridorun karşısındaki pasaklı çocukla birlikte."

Kafa karışıklığı ve daha yakıcı bir şey içimi kemiriyordu. "Ne?" Başımı iki yana salladım. "*Sikeyim.* Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Dairelerimiz aynı duvarı paylaşıyor."

Gözlerimi ona diktim. Aklımda bir çırpıda çözemeyeceğim çok fazla şey vardı. Milyoner kardeşimin neden ana caddede boktan bir apartmanda yaşadığını bilmek istesem de Penny'nin nasıl ve neden hâlâ şehirde olduğunu daha çok bilmek istiyordum.

Rory komşusuna bir veda notu bıraktığını söylememiş miydi?

Ben daha cevap veremeden Gabe parmaklarını iki yanında çıtlatıp yürümeye devam etti. "Annemin sana *Lucky Cat*'i açtığında

hediye ettiği saati kıza verdiğine göre ondan gerçekten hoşlanmış olmalısın."

Dikkatim fazla dağınıktı. Kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyabiliyordum. "Saati ona ben vermedim. Kendisi kazandı."

"Annemin kolyesini de mi kendisi kazandı?"

Bakışlarım çürüyen kirişlerden onunkilere kaydı. "Ne?"

"Dört yapraklı yonca kolyesi. Onu da mı senden kazandı?"

Ancak şişmiş göz kapaklarının ardında dans eden keyiften cevabı zaten bildiğini anlamıştım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Yirmi Bir

Penny

Matt, tam da *Ryan Gosling* gölde ilerlediği sırada telefonundan kafasını kaldırıp televizyona baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı ve kumandayı sehpadan alıp ileri sarma düğmesine bastı.

"Beş saniyeliğine gözlerini kapat."

Bana söyleneni yaptım. Gerçi bir anlamı da yoktu çünkü saatlerdir *The Notebook*'u izliyorduk. Bu yüzden öpüşmeleri zaten göz kapaklarımın arkasına kazınmış durumdaydı.

Dört sefer öncesinde öyle yüksek bir inilti çıkarmıştım ki, Matt yanımda uykusundan uyanmıştı. O zamandan beri bu sahnenin oynamasına izin vermiyordu.

Gözlerimi kapalı tutarak boğazımdaki yumruyu bastırdım ve yatağımdan getirdiğim yorganı yüzüme çektim. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Matty."

İç çekti. "Ah, kendine acıma aşamasına geri döndük. Öfkeliyken çok daha eğlenceli oluyorsun. Raphael'in tüm kumarhaneleri

için *Yelp**'e kötü yorumlar bırakman? Kredi kartını kullanarak üç saat boyunca *premium* seks hattını araman? Harika zamanlardı."

Son iki hafta bir duygu fırtınası içinde geçmişti. Her şeyi yükseklerde yaşadığım anlarda sırf Raphael var diye gezegeni yakıp yıkmak istiyordum. Dibe vurduğumda ise bu yorganın altına kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak.

Sahilden ayrılma planım fazla uzun sürmemişti. Nico beni yakalamadan önce Şeytan Koyu otobüs durağından ileriye gidememiştim. *Tesla*'sının içini dolduran hıçkırıklarım sorusunu cevaplıyordu. Dikkatimin dağılmasını istiyordum. *Buna ihtiyacım vardı.*

Beni Çukur'a götürmüş ve mağaralarının derinliklerine gömülmüş seçkin bir kumarhane olan *The Grotto*'da iş vermişti. Mekân, Visconti Grand'i bir tombala salonu gibi gösteriyordu ve yeryüzündeki çoğu insan gibi ben de varlığından bile haberdar değildim.

Beni ofisine, güvenlik kamerası görüntülerinin önüne oturtup omzumu okşadı.

"Kitaptaki her numarayı biliyorsun, Küçük P. Müşterilerimizden birinin hile yaptığını görürsen bana haber ver."

İlk bir saat boyunca ilgisiz ve somurtkan bir şekilde monitörlere baktım. Nico'nun, çaresiz ebeveynlerin sinir bozucu küçük çocuklarına yaptığı şeyi yaptığına inanıyordum: Ağlamayı kesecekleri umuduyla onları bir ekranın önüne atmak.

Ancak sonra onu görmüştüm. Bir bilek hareketiyle gömleğin manşetinden kayan ve oyuncunun poker eline giren bir oyun kartı. Birdenbire doğrulduğumda Nico omzumun üzerinden kameralara baktı. Görüntüyü geri sardı ve acımasız bir kıkırtıyla güldü.

* *Yelp*, şirketler ve işletmeler hakkında kitle kaynaklı incelemeler yayınlayan bir Amerikan şirketidir. (ç.n.)

"İyi tespit, Küçük P."

Ardından bir çift deri eldiven giydi ve ofisten çıktı. Sadece birkaç dakika sonra ekranda belirmiş, adamı sandalyesinden sürükleyerek görüş alanından uzaklaştırmıştı.

İçimde donuk bir heyecan yükseldiğinde bütün gece kameralara yapışıp kalmıştım. Her şeyi izledim ve başka bir üçkâğıdı yakalamayı bekledim.

Bu olabilecek en dikkat dağıtıcı şeydi.

Bir hafta geçtiğinde artık Grotto'daki gecelerim kamera kayıtları ve yan odadan gelen boğuk çığlıklarla doluydu. Günlerim ise Nico'nun uçurumun kenarındaki malikânesinde huzursuz uykularla geçiyordu. Dibe vurduğum o anlarda gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyordum. Ama duygularımın en yüksek olduğu anlarda... Sikeyim, çok kızgındım.

Nico'nun şehri terk etmemi engellemesine sevinmiştim. *Sikerler.* Bu tam da Rafe'nin istediği şeydi ve o adama istediğini vermektense böbreklerimi paslı bir kaşıkla oymayı tercih ederdim. Şeytan Sahili onun olduğu kadar benim de evimdi. Ben de burada doğup büyümüştüm. Ayrıca, artık beni önemseyen arkadaşlarım vardı.

Onları düşünmeye başladığımda suçluluk duygusundan midem bulanmaya başlamıştı.

Matty benim için yaptığı onca şeyden sonra, seyahatinden döndüğünde kapı paspasının üzerinde bir veda mektubu görmekten daha iyisini hak ediyordu.

Eve gelip ona ağlamaklı bir şekilde el salladığımda kafası karışmış ve sanırım biraz da iğrenmişti. İşte o zaman benim için endişelenen tek arkadaşımın o olmadığını anlamıştım.

Rory, Wren ve Tayce de beni defalarca kez aramışlardı. Fakat telefonum yatak odamdaki halının üzerinde paramparça haldeydi. Görünüşe göre, aynı zamanda kapımı çalıp duruyor ve orada olup olmadığımı görmek için gece geç saatlerde lokantaya uğruyorlardı.

Ama Raphael'den yalnızca bir adım uzakta oldukları için kendimi berbat hissetmeme rağmen henüz onları aramaya cesaret edememiştim.

Karanlık, perdelerimdeki aralıktan sızarak bembeyaz duvarları mora boyadı. Matt filmin jeneriği başladığı sırada, ben daha uzanamadan kumandayı kaptı.

"Hayır. Daha fazla yok." Kanallar arasında gezindi ve bir İkinci Dünya Savaşı belgeselinde karar kıldı. "*Ryan Gosling*'in karın kasları beni travmatize etti. Sana yemin ederim bir daha asla abur cubur yiyemeyeceğim."

"Yeterince makul." Yapacak bir şeyler bulmak için dikkatim oturma odasında dolaştı. Kestirmek için çok geçti. Nico bir saat içinde beni Grotto'daki vardiyam için alacaktı. "Pizza sipariş etmek ister misin?"

Matt doğruldu. "Tabii ki evet."

Sehpada onun telefonunu alırken Rafe'nin siyah *Amex*'ini parmaklarımın arasında çevirdim. Ardından iki büyük pizza ile menüdeki her şeyden sipariş ettim.

"Başka bir şey ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu hattın diğer ucundaki genç.

Gözlerim yukarı kayıp Matt'inkilerle buluştu. İçimdeki öfke korları yeniden kıvılcımlanıyordu. "Evet. Hiç nakit param yok ama kartımla bahşiş bırakabilir miyim?"

Matt'in gözleri parladı.

"Çok naziksiniz, hanımefendi. Ne kadar?"

Duraksadım. "Bin dolar."

"Ne?"

Korlar alev aldı. "İki olsun."

Telefonu kapattığımda Matt bana beşlik çaktı. Bu küçük intikam eylemleri aklımı başımda tutuyor olsa da o bunlardan benden çok daha fazla zevk alıyordu. Rafe'ye karşı onun da kinli olduğu ortaya çıkmıştı.

Noel günü Matt sarhoş olmuş ve ona Anna'ya âşık olduğunu itiraf etmişti. Rafe ise sadece kıza mesaj atmasını söylemişti. *En kötü ihtimalle "hayır" derdi.*

Yanılıyordu. Arkadaşımın içten paragrafına yedi gülme emojisiyle cevap vermesi olabilecek en kötü ihtimaldi.

Matt, "Raphael Visconti'nin canı cehenneme," diye mırıldanarak kanepeye uzandı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Onun da boktan flört tavsiyelerinin de canı cehenneme. O ne anlar ki zaten? Seni *bile* elinde tutamıyor, üstelik sen muhtemelen bir çikolataya külotunu indiriyorsundur."

Kapısına geldiğimde Matt'e yalnızca gerçeğin bir kısmını söylemiştim. Ne yardım hattından ne bir milyon dolarlık çekten ne de kalbimin şu yatak düşmanlığı saçmalığı için fazla narin olduğundan haberi vardı.

Tam bel altı bir karşılık vermek üzereydim ki, perdem iki ışık huzmesiyle aydınlandı. Kalbim boğazımda atmaya başladığında aynı hızla göğsüme geri dönmüştü.

Gelen Nico olmalıydı. Her zaman her yere erken gelirdi.

Koltuktan kalkıp onu pizza yemeye çağırmak niyetiyle pencereye gittim ama perdeyi araladığımda boğazım düğümlenmişti.

Nico'nun *Tesla*'sı değil, tanıdık bir *G-Wagon*'dı bu. İçinde uyuduğum, yemek yediğim ve seviştiğim o araba. Ön camın arkasında ise tüm bunları birlikte yaptığım adamın silueti görünüyordu.

Tüm uzuvlarım uyuşmuştu. *Burada ne halt ediyordu?* Yanıp sönen farlara tekrar boş gözlerle baktım.

"Neler oluyor?" diye sordu Matt.

"Bu Rafe."

Kanepe altında gıcırdadı. "*Kahretsin*. Sence onun hakkında söylediklerimi duymuş mudur?"

"Ne? Hayır-"

Farlar tekrar yanıp söndü fakat bu sefer durmamışlardı. Retinalarım yanıyor, turuncu lekeler pencere camında dans ediyordu. Ani bir öfke içime dolup kanıma hücum etti. Ne istediği umurumda bile değildi. Bu pislik yaptığı onca şeyden sonra cidden evime gelip farlarını yaktığında onu minnettar bir köpek yavrusu gibi karşılayacağımı mı sanıyordu?

Hadi oradan.

Matt'e dairesinde Rafe'nin camına fırlatabileceğim ağır, keskin olmayan bir nesne olup olmadığını sormak istiyordum. Fakat bunun yerine ona iki elimle hareket çekip perdeleri dramatik bir şekilde kapatmakla yetindim.

Matt ben kanepeye dönüp televizyona bakarken yaptıklarımı izledi. Uzaktan kumandayı kapıp sesi açtım.

"Kulaklarını kapat."

"Ha? Neden- ah, siktir!"

Rafe'nin aşağı caddeden gelen korna sesleriyle irkilmemiştim bile. Kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyabiliyordum. İsti-

yorsa bütün gece korna çalsın, umurumda değildi. Oynadığımız onca oyun arasında kazanacağıma emin olduğum tek oyundu bu.

Matt birkaç dakika sonra başını iki minderin arasına alarak, "Tanrı aşkına! Durdur şunu," diye inledi.

Rafe Matt'in kendisi hakkında söylediklerini de *duymuş* olabilirdi çünkü birden sessizliğe gömüldük. O rahat bir nefes alırken iç çektim ama benimkinin farklı bir nedeni vardı.

"Daha bitmedi," dedim.

Tam o sırada apartmanımızın kapısı öyle bir şiddetle açıldı ki, pencereler titremişti. Koridordan ağır adım sesleri yankılandığında ikimiz de dönüp koridora baktık.

Matt kaskatı kesilmişti. "Yukarı mı geliyor?"

Odada sivri bir şey aramakla o kadar meşguldüm ki, cevap veremiyordum.

"Eh," diye devam etti titrek bir sesle. "Kapını kırabilecek değil sonuçta. Geçen hafta ben de denemiştim, unuttun mu? Neredeyse ayağımı kırıyordum. Çelikten yapılmış olmalı ya da-"

Bam.

Kapı uçarak açıldı. Koridordan gelen floresan ışığı halının üzerine vuruyordu. Katıksız bir öfkeyle ayağa fırladım ancak Matt'in hayatta kalma içgüdüsü daha farklıydı. Bir kız gibi ciyaklayıp yorganımı kafasına çekti.

Bir an sonra Rafe *tam buradaydı*. Kapımın önünde. Vahşi gözleri benimkilerle çarpışana dek odayı taradı.

Hah. Onu görmek ciğerlerimi sıkıştırıyor, boğazımı yakıp geçiyordu. Kanlı yatağında, o bir milyon dolarlık çek ile İsimsiz Günahkârlar kartına yazılmış korkakça bir itirafın yanında uyanalı iki hafta olmuştu. İki haftadır aklımı kaybetmiş haldeydim. Hıç-

kıra hıçkıra ağlamak, onun ölümünü planlamak ve adını sırtımdan kazıyıp çıkarmak arasında gidip geldiğim iki hafta.

Ancak buradaydı işte. Olabilecek en jilet gibi, en siyah takım elbisesinin içinde. İki haftamı onun lanet tuzağında kıvranarak geçirmiştim ve o tüm bu süre boyunca anahtarı kaybetmiş olması umurunda değilmiş gibi ortalıkla dolaşıp durmuştu.

Sikerler onu. Hem de yirmi kez. "Çık. *Dışarı.*"

Dikkati kanepedeki yumruya yöneldiğinde gözlerinde karanlık kıvılcımlar çakıyordu. Bir eli silahına uzanırken diğeri yorganı çekip almıştı.

Silahı Matt'in yüzüne doğrulttu. "Benim kadınımı mı beceriyorsun?"

Matt yeniden ciyaklayıp teslim olurcasma avuçlarını havaya kaldırdı. Rafe onun yalnızca *Golden Retriever* cinsi komşum olduğunu anladığında rahatlayarak gözlerini devirdi.

Silahın namlusunu koridora doğru çevirdi. "Pekâlâ. Altına işemeden önce dışarı çık."

Matt dairemden kaçmadan önce bana dönüp bakmamıştı bile.

Lanet olası hain.

Oda, kapının çarpma sesiyle yankılandı ve sonra ağır bir sessizliğe gömüldü.

Ben sesimi yeniden kullanabilene dek birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. "Buraya gelmen büyük cesaret. Ve ben senin kadının *değilim*-"

Bana doğru ani bir adım attığında cümlemi bitirmek için gereken nefesi alamamıştım. Enseme uzanan elini savuşturacak kadar hızlı değildim ama keşke olsaydım çünkü yakınlığı başımı döndürüyordu. Kış soğuğunu da beraberinde getirmiş olsa da eli sıcak ve ağırlığı acı bir şekilde tanıdıktı.

"Penny." Yüzümü inceleyen gözleri yumuşadı. Ardından bakışları aşağıya kaydı ve köprücükkemiğimde durdu. "O kolyeyi sana kim verdi?"

Bir an için neredeyse... *Tanrım*. Ne düşündüğümü itiraf etmekten utanıyordum. Şimdiye kadar aşkın filmlerdeki gibi olmadığını öğrenmiş olmalıydım. Raphael Visconti sırf aniden bensiz yaşayamayacağını fark ettiği için kapımı menteşelerinden söküp atmamıştı.

Çenem kasılırken başının arkasındaki duvara odaklandım.

"Dur tahmin edeyim. Beni hayatından çıkarmış olmana rağmen hâlâ şanssızsın ve şimdi kendine bir kolye alırsan bunun sana yardımcı olacağını mı umuyorsun? Biliyor musun, şansının benimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin senin koca bir pislik olmanla ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum-"

"Kadın, Penelope. Onu bana tarif et."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama o sadece parmaklarını daha da sıktı. Ses tonunda umutsuz bir hava vardı ve bu merakımı uyandırmıştı. Dönüp yüzüne baktığımda aynı hissin onun gözlerine de yansıdığını fark ettim. "Bilmiyorum."

"Bir düşün," dedi hırlayarak.

"Koyu saçlı. Muhtemelen ellili yaşlarda."

"*Daha fazlasını* söyle."

"Bilmiyorum dedim, Rafe. Zengin görünüyordu. Güzel bir elbise. Topuklu ayakkabılar. Parmağında büyük bir taş vardı. O mor değerli taşın adı neydi?"

Göz kapakları çırpınarak kapandı. Beni bıraktı ve pencereye doğru yürüdü. Parmaklarını başının arkasında birleştirirken sokağa bakıyordu. "Ametist. Ametist bir alyans."

Oda ağır nefes alışlarıyla dolmuştu.

"Kimdi o?" diye fısıldadım.

Omuzları gerildi. "Annem."

Zemin altımdan kayıp gidiyor gibiydi. Parmaklarım hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine kolyemi buldu.

"Nasıl..." dedim bocalayarak başımı sallarken. "Nereden biliyorsun? Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Derin bir nefes verdi. "Eminim, Penny. Şimdi her şeyi çok net görebiliyorum. *Kahretsin*. Noktaları daha önce nasıl birleştiremedim bilmiyorum. Tasarımında benzersiz ya da özel bir şey var denemez. Ayrıca cidden, bunun olma olasılığı ne kadar ki? Ama onu hiç çıkarmazdı. Gösterişli akşam yemekleri ve balolarda bile. Sadece üzerine pırlantalarını ya da incilerini takardı. Hatırlıyorum..." Boğazını temizledi ve elini saçlarında gezdirdi. "Eve dönerken arabada annem için onları hep ben çözerdim."

Tam o an kalbim ortadan ikiye parçalandı. Öne doğru bir adım attım. Bakışları penceredeki lekeli yansımamla buluştu. Birbirimize bakarken etrafımızdaki her şey durmuştu.

Rafe haklıydı. Bunun olma olasılığı neydi ki? Vücudumdaki tüm öfke buharlaşırken geriye kaburgalarımın arkasındaki bu korkunç, içi boş ağrıyla kalakalmıştım.

"Kulağa kader gibi geliyor," dedim boğulur gibi.

Gülüşü neşeden yoksundu. "Evet, öyle."

Dönüp bana baktı. *Gerçekten* baktı. Sanki yüzümün her zerresini hafızasına kaydediyormuş gibi. Derin bir nefes verip çenesini ovuşturdu ve başını salladı. "Siktir, Penny. Kendine bir bak."

Sersemlemiş bir halde aptal eşofmanıma ve kabarık çoraplarıma baktım. Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş bana?"

Cevap almak için başımı kaldırdığımda kalp atışlarım hızlandı. Rafe aramızdaki boşluğu kapatıp kalçalarımı kavradı. Beni öyle yakınına çekmişti ki, vücudum onunkiyle bir olmuştu. Karnının kapüşonumu yakıp geçen sıcaklığı göğsümdeki buzları da eritiyordu. Alnını benimkine bastırıp odadaki ışığın önünü kestiğinde tüm şiddetli sevişmelerin ve nazik masajların anılarının kilidini de açıvermişti. Lanet olsun, her seferinde onlarla birlikte gelen kahrolası kelebeklerin de öyle.

"Ne düşünüyordum ki?" diye mırıldandı burnunu benimkine sürterken. "Seni bırakabileceğimi nasıl düşündüm, *Queenie*?"

Ben düşüncelerimi toparlayamadan saçlarımdan bir tutamı yakaladı ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Sert parmakları yumuşak öpücüğüyle çelişiyor, sağduyumu ekseninden saptırıyordu.

Altdudağımı dudaklarının arasına aldı ve sanki tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça çekiştirdi. Bu hareketiyle merkezimde yeni bir yangın başlamıştı. İki haftadır ilk kez öfke ya da hiddet değil, *ihtiyaç* hissediyordum. Dilini ağzıma sokarken ve ona izin verdiğimde onaylayarak inlerken tek düşünebildiğim beni öptüğüydü.

Bu kez tenimi uyuşturan buz gibi yağmur ya da vücudumda onun kanı yoktu ama öpücüğümüz aynı derecede dramatikti. Kalp atışlarım o kadar yüksek sesliydi ki, tüm düşüncelerimi bastırıyordu. Artık yalnızca hissettiklerimden ibarettim. Göz kapaklarımın arkasmda yıldızları, onları açmaya cesaret ettiğimde ise yeşil parıltıları gördüm. Nane aromasını tattım. Erkeksi kokusunu içime çektim. Bacaklarımın kanepenin kenarıyla buluştuğunu hissedene dek hareket ettiğimizi bile fark etmemiştim.

Rafe başımı geriye çekti ve kalbimin attığı yeri emmeden önce dişlerini boğazımın kıvrımında gezdirdi. "Eve gel, *Queenie*. Eve gel ve hayatının geri kalanında her gün sana tapmama izin ver."

Avucumu göğsüne bastırarak inledim. Belki de şimdi dudakla-

rı dudaklarıma saldırmadığı için biraz daha tutarlı bir cevap vermeyi başarabilmiştim. "Ben *zaten* evimdeyim."

Avuç içi omurgamdan aşağı kaydı ve kıçıma bir şaplak attı. "Bizim evimize," diye hırladı. Köprücükkemiğime doğru şiddetli öpücükler kondurdu. "Yata, bebeğim. Çalıntı kıyafetlerini dolabıma as. İğrenç lazanyalarını benim fırınımda pişir. Her odada o kadınsı mumlarını yak. Hepsini istiyorum. Her şeyini. Sadece *evimize* dön."

Beni kanepeye bırakıp üzerime çıktığında *Craigslist*'ten aldığım çürük mobilya ağırlığımızın altında çatırdadı. Rafe bana baktı. Gözleri kararmıştı.

"Evimizde sağlam kanepeler var ve bir uyuşturucu deposuna da benzemiyor."

Kasıklarına vurmaya yeltendim ama dizimi yakaladı ve kabaca yana iterek bacaklarımın arasına girdi.

"Tek istediğim yumruğumu yüzüne geçirmekken gerçekten şaka mı yapıyorsun?"

Üstümü yukarı çekiştirip eşofmanımın beli boyunca karnımı yalarken kelimelerim bir iniltiye dönüşmüştü. "Benim tek istediğim ise tadının hâlâ hatırladığım kadar güzel olup olmadığını öğrenmek." Gözlerinde tehlikeli bir kıvılcımla bana baktı ve eşofmanın belini bir hayvan gibi dişlerinin arasma aldı. "Yumruğunu daha sonra yüzüme geçirebilirsin."

Neredeyse, "Söz mü?" diye soracaktım ama bir an sonra sıcak dili klitorisimi yakıp geçmişti. Ah, sanırım yalnızca sözüne güvenmek zorundaydım.

BÖLÜM

Yirmi İki

Penny

Raphael Visconti'nin devasa gövdesi tek kişilik yatağın dört bir yanından dışarı taşıyordu. Yatak bana ait ve o da çıplak olmasaydı bu manzara komik olabilirdi.

Ona bakmadan duramıyordum. Güneş perdelerimden sızıp beni uyandırdığından beri bir an bile durmamıştım. O zamandan bu yana geçen saatler içinde güneşin rengi ısınmıştı. Şimdi ise altın bir parıltıyla bronz tenine vuruyor, dövmelerine canlı bir parlaklık veriyordu.

Yan yatmış, kalın kolu yastığımın altında kaybolmuştu. Çenesinin rahatlığı elmacıkkemiklerinin hatlarını derinleştiriyor; göğsünün hafifçe inip kalkması göğsündeki yılanın sürünüyor gibi görünmesine neden oluyordu.

Çok huzurlu görünüyordu.

Kalbimi kıracak kadar yakışıklı.

Aynı zamanda da tam bir pislik gibi.

Ayağımı geriye doğru çekip kavalkemiğine tekme attım.

Gözleri açılmadan önce vücudu harekete geçmişti bile. Beni sırtüstü çevirdi ve yakıcı bir hırıltıyla üzerime çıktı.

"Az önce beni tekmeledin mi?"

"Şanslısın. Sikine nişan almıştım."

Sonunda bir gözünü aralayıp göz kamaştırıcı ama bir o kadar da keskin bir ifadeyle bana baktı. "Bu ne içindi?"

"Sana üç tahmin hakkı verirdim ama muhtemelen hepsi doğru çıkacak."

Bakışları dudaklarıma indiğinde kaşları yumuşadı. Ağırlığını üzerimden çekerek bir eliyle yanağımı kavradı ve dudaklarıma doğru eğildi. "Sana da günaydın," diye mırıldanıp beni nazikçe öptü. "Sen kafamı koparmadan önce bir öpücük almama izin ver."

O anda eriyip bitmem tamamen istemsiz bir refleksti. Boğazımda yükselen acınası iç çekiş de öyle. Rafe bunu beni tekrar öpmek için bir izin olarak kabul etti. "Pekâlâ. Belki de iki," dedi dişlerini altdudağımm üzerinde gezdirerek.

Bacağımın üzerindeki aletinin sertleştiğini hissedebiliyordum. Meme uçlarım beklentiyle gerildi. Dün gece sevişmiştik. Bütün gece. Çok fazla kez. Artık kırık olan kanepemde. İkimiz için fazlasıyla küçük duşumda. Dudaklarınm benimkilere değmesi yeni bir şeydi. Kulağımda ipeksi tatlı sözleri yankılanırken zayıf iradeli ve uysal birine dönüşüyordum. Yatta çiviyle montelenmemiş her şeyi söküp azgın Pasifik'e atan kız ortalıkta görünmüyordu. İşi ekmiştim. Tanrı aşkına, pizza siparişimi bile geri yollamıştım.

Rafe'nin öpücüğü güneye doğru ilerlerken eli aletini kavrayıp kadınlığıma sürttü. Gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanmıştı.

Hayır.

Bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Kes şunu," diye tıslադım pencereden dışarı bakmak için dönerken. "Sana çok kızgınım."

Çenemi kavrayıp bir meme ucumu emmek için eğildi. *Sikeyim.* "Biliyorum, bebeğim," dedi ağzı bir şak sesiyle göğsümden ayrılırken. "Bunu telafi etmeme izin ver."

Ayak parmaklarım kıvrılmış, sırtım yay gibi gerilmişti. İnlememek için dişlerimi birbirine geçirdim. "Başka bir orgazm buna yetmeyecek."

Tekrar boğazıma doğru ilerlerken tenime karşı gülümsedi. "Öyle mi? O zaman ne istiyorsun? Mücevherler mi? Bir araba? İki araba? Bir ada mı, *Queenie*? Her renkte birer *Birkin* mi? *Siktir.*" Kulağımın arkasındaki hassas noktayı yaladı. "İstersen sana dünyanın her rengini veririm."

Elimde olmadan onaylarcasma inledim. Sanırım içimdeki dolandırıcı yüzündendi. "Evet."

"Neye evet?"

"Hepsine."

Kahkahası kalp atışlarımın üzerinde titreşti. "Anlaştık."

"Ve bir şey daha."

"Ne istersen, senindir."

Saçını avuçlayıp başını geriye doğru çektim. "Gitmeni istiyorum."

Kıstığı gözleri şaşkınlıkla dolmuştu. "Nereden gitmemi?"

"Yatağımdan. Dairemden." Yutkundum. "Gitmen gerek."

Rafe'nin ne dediğimi anlaması üç saniyesini almıştı. Anladığında ağırlığını avuçlarının üzerine verdi ve bana dik dik baktı. "Ne?"

Aramıza koyduğu mesafeden yararlanıp kaçtım ve altından fırlayıp yatak örtüsünü etrafıma sardım. İri elleri ve ustalıkla kullandığı dilinin kararımı etkilememesi için ondan olabildiğince uzaklaşarak pencereye doğru koştum.

"Ne olacağını sanıyordun, Rafe? Kapımı menteşelerinden söktükten sonra amımı yalayıp o karın kaslarını gözüme soktuğunda her şeyin affedileceğini mi düşündün? Sırf kaderin küçük bir cilvesi yüzünden? Beni ne tür bir geri zekâlı olarak görüyorsun?"

Şimdi yatağın köşesine oturmuş, boş gözlerle bana bakıyordu. "O zaman dün gece benimle neden sikiştin?"

"Çünkü azmıştım," diye çıkıştım. Şaşkınlıkla kaşlarını çattığında hayal kırıklığıyla inledim. "Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. İsimsiz Günahkârlar'ın sahibi olduğun gerçeğiyle başlayalım mesela. On üç yaşımdan beri her gün o yardım hattına sırlarımı açıyorum. Orası benim kahrolası günlüğümdü, Rafe! Aradığımı ne zaman fark ettin?"

Ayağımı yere vurarak cevabını bekledim. Sonunda çenesini avuçlayıp gerçeği söyledi. "Telefon kulübesinde kaldığımız fırtınadan sonra. Numarayı geri aradım."

Midem bulanıyordu. Bunca yıldır beni dinleyen o yatıştırıcı robotik sesin arkasında onun olduğu gerçeğini henüz kabullenebilmiş değildim. Aklımın oraya gitmesine her izin verdiğimde duyduğunu bildiğim tüm o saçma sapan şeyleri düşünerek utançtan kıvranıyordum. Ayrıca kendimi aptal gibi de hissediyordum. Geriye dönüp baktığımda o kadar çok ipucu vermişti ki... En sevdiğim kahvaltıyı ve sevdiğim kokteyli biliyordu. Kendi lanet saçımı öremediğimi de öyle.

"Bir oyun ancak iki kişi de oynadığını biliyorsa eğlencelidir.

Diğer türlüsü seni yalnızca bir pislik yapar," diye homurdandım. "Bana hattın sahibi olduğunu söylemek için milyonlarca fırsatın vardı ama söylemedin. Söylediğinde de bunu sadece bencilce nedenlerle yaptın." Yeni bir öfke dalgası midemi yakıp geçiyordu. "Peki ya bana *söyleme* şeklin? Tanrım, hiç başlamayayım bile." Hışımla şifoniyerin yanma gittim ve bıraktığı çeki alıp salladım. "Bu kahrolası çek de ne? Sana ne olduğunu söyleyeyim, korkakça bir çıkış yolu. Parayı alıp kaçacağımı ve böylece benimle bir ayrılık konuşması yapmak zorunda kalmayacağını düşündün. Flaş haber!" Çeki ayaklarının dibine fırlattım. "Ben hâlâ buradayım!"

İkimiz de halımın üzerindeki buruşuk kâğıt parçasına baktık. Onu yerden alıp tekrar şifoniyerime koydum. Öfkeden deliye dönmüştüm ama aptal değildim.

Derin bir nefes alarak etrafımdaki örtüyü sıktım ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bu çılgınca aslında. Beş dakikadır sana saydırıp duruyorum ve henüz beni yatının kenarından oltaya takılmış bir balık gibi sallandırdığın gerçeğine değinmedim bile."

Birbirimize baktık. Benim bakışlarım cehennemden daha sıcak, onunkiler ise okunaksızdı. Sonunda başını sallayıp dirseklerini dizlerine yasladı ve ellerini birbirine sürttü.

"Üzgünüm," dedi sessizce.

"Üzgün olman yeterince iyi değil," diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "Öyleyse şimdi ne olacak, Penny? Çünkü kesin olan bir şey var, bu dünyada sensiz var olmayacağım." Acı acı gülerken elini göğsünde gezdirdi. "Denedim. Hoşuma gitmedi."

Sessizlik yavaşça duvarlardan aşağı süzüldü. Birden bir şeyin farkına varmıştım: Ondan ne istediğimi bilmiyordum. O da bana ne vereceğini bilmiyordu. Biz yalnızca aşkın nasıl işlediğini bilmeyen iki aptaldık.

Boğazım zımpara kâğıdı gibiydi. "Pekâlâ o zaman. Bir yolunu bul."

Boynunu bükerek inledi. "Rory bana bu kısımdan bahsetmemişti."

"Ne?"

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bir şey yok, bebeğim."

O giyinirken gözlerimi kaçırdım. Kemerini sıkarken o kol kaslarının gerilmesini izlersem tekrar yüzüstü yatağa uzanıp kalçalarımı havada sallayacağımı ve monoloğumun hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyordum.

Onu dairemin kapısına kadar takip ettim. Attığı tekme yüzünden çerçeveye çarpıyordu. Şimdiye kadar soyulmamış olmamın tek nedeni kapının önünde iki iriyarı adamın duruyor olmasıydı. Bütün öfke patlamamı ve daha da kötüsü bütün gece Rafe'nin adını farklı şekillerde haykırışımı kesinlikle duyduklarını fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Ancak biz girişe doğru yürürken kibarca arkalarını dönüp duvarlara bakmışlardı.

Rafe dönüp üzerimdeki örtüyü kavradı ve ben engel olamadan vücudumu kendine doğru çekti. Başımı çevirmeye çalıştığımda eliyle çenemi kavradı. Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Gerçekten üzgünüm, *Queenie*," diye mırıldandı dizlerimi jöleye çevirecek bir şekilde. "Bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Ağzımdan sevimli bir şey çıkmasından öyle çok korkuyordum ki, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Bunun yerine, iki yanımdaki kumaşı yumruklarımın arasına alıp Rafe'nin eşiği geçmesini izledim.

"Bekle," diye bağırdım.

Merdivenlerin başında bana döndü. Umut dolu gözleri benimkileri buldu.

"Siyah."

Bakışları kısıldı. "Ne?"

"*Birkin*'imi bu renk istiyorum." Duraksadım. "İlkini."

Sonra kırık kapımı çarparak kapattım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Yirmi Üç

Rafe

"Sürüneceksin."

Poker fişimi döndürmeyi bırakarak kaşlarımı çattım. "Ne?"

Rory kahvaltı masasının karşısından bana bakıyordu. İfadesi sanki yalnızca bir beyin hücrem olduğunu yeni keşfetmiş ve her gün nasıl hayatta kaldığımı merak ediyormuş gibiydi.

"Sürünmeni istiyor, Rafe." Dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Haklı olarak. Kaz aşkına, yeryüzünden kaybolmasına şaşmamalı. Seni ucube."

Parmaklarımı çenemde gezdirdim ve mermer tezgâha baktım. Acaba kafamı ona vurursam bana biraz sağduyu kazandırır mıydı? Rory'nin tepkisinin en kötü yanı, ona hikâyenin yalnızca zararsız bir versiyonunu anlatmış olmamdı. Öpücük bahsini kaybettiğimden, çekten ve kolyeden haberdardı. Ancak yardım hattı olayını, *yatak düşmanları* olarak çılgınca sevişmemizi ve tabii ki, Penny'i sağanak yağmurun ortasında yatın güvertesine sürüklediğim gerçeğini tamamen atlamıştım. Yine de böyle mi tepki veriyordu?

Evet. Ben birinci sınıf bir pisliktim.

Penny'nin bana getirdiği kötü şans gözümü öyle kör etmişti ki, onu nasıl incittiğimi düşünmemiştim bile. Bir milyon dolarlık çekin darbeyi hafifletmeye yeteceğini zannediyordum. Ancak lanet olsun, bu sabah çeki hâlâ buruşuk bir halde şifoniyerinin üzerinde görmek göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Benden o kadar nefret ediyordu ki, parayı bozdurmamıştı bile.

Çaydanlığın sesi duyulduğunda Rory sıçrayarak dolaptan üç fincan aldı.

Onu izlerken vücudum nadir görülen bir panik dalgasıyla harekete geçti. "Peki ne halt yiyeceğim ben?"

"Başlangıç olarak özür dile."

"Denedim. İşe yaramadı."

Yanımdaki Angelo yumurtalarına doğru güldü. Ona ters ters baktım. "Sen nasıl süründün?"

Kayıtsızca bana baktı. "Yetmiş yaşındaki nişanlısının kafasına sıktım. Ne diye sürünecektim ki?"

Rory onaylarcasına mırıldandı. Gözlerimi devirirken içim acı ve kıskançlıkla dolmuştu. Kardeşim ve karısı evlilik saadetinin mide bulandırıcı bir resmiydi. Sabahın erken saatlerindeki uçuşlarından sonra bile hâlâ birbirlerine uyumlu tulumlarını giyiyorlardı. Angelo kahvaltı hazırlamıştı. Rory de çay demlemekle meşguldü. *Tanrım.* Eskiden mihraba yürüyen erkeklere acırdım. Şimdi ise sunağın başında durup Penny'i bekleme düşüncesi beni ele geçirmiş durumdaydı. Eminim beyazlar içinde çok seksi görünürdü. Her şeyin içinde öyle görünüyordu.

Fakat önce sürünecektim. *Doğru.*

"İlk sorunun, kolyenin annene ait olduğunu öğrendiğin için

ona geri dönmüş gibi gözükmen." Rory önündeki fincana bir yığın şeker atıp düşünceli bir şekilde karıştırdı. "Muhtemelen durum böyle olmasaydı kapısını yerinden sökmeyeceğini düşünüyordur." Göz ucuyla bana baktı. "Bu arada çok Gabe'vari bir davranış."

Angelo yine güldü. Bugün sinir bozucu derecede iyi bir ruh hali içindeydi. "Dalga mı geçiyorsun? Gözleri olan herkes Rafe'nin eninde sonunda sürünerek geri döneceğini görebilirdi. O kadar emindim ki, ne kadar süreceğine dair üç farklı bahse girdim."

Kaşlarımı çattım. "Sen bahse girmezsin."

"Sen de eşofman giyip karımla boktan diziler seyretmezdin. Bir istisna yaptım."

İnleyerek elimi yüzümde gezdirdim. Gömleğimin manşeti Penny'nin parfümü gibi kokuyordu. Bu durum, gözbebeklerimi oymak istememe neden olmuştu. Gabe'in bana Penny'nin uğurlu kolyesinin annemize ait olduğunu söylemesi sebepten çok bir bahaneydi. Elbette, kaderin kusursuz bir cilvesi, onun başıma gelen en şanssız şey olmasını umursamamamı sağlayan bir şey olduğu kesindi. Fakat ben zaten herhangi bir bahanenin yeterli olacağı bir noktadaydım. *Kahretsin*. Şehri gerçekten terk etmediğini anladığımda ufacık bir mesele için bile kapısını tekmeleyebilirdim.

Rory önüme dumanı tüten bir fincan koydu. "İşte çayın, Rafey," dedi tatlı bir sesle. Fazla tatlı. Ben dumam tüten sıvıya bakarken Angelo onu ulaşamayacağım bir yere itti. "İçme onu," diye mırıldandı. Ardından kızarmış ekmeğini çiğnedi. "Bugün sana sağlam ihtiyacım var."

"*Gesù Cristo*." Angelo'yla kendisine çay hazırlayan Rory'nin sırtına baktım. Besbelli farklı bir kaşık kullanıyordum. "*Senin kız tam bir psikopat*," dedim hızlı bir İtalyanca ile.

"*Seninki de öyle*," diye homurdandı. "*Gabe'in adamlarını yatının durumu hakkında konuşurken duydum.*"

Yüzümü buruşturdum. Penny'i yatağımda yalnız bıraktığım günden beri oraya gitmemiştim. Yaşanılabilir durumda olmadığını bildiğim için değildi. Yalnızca bir zamanlar onun hayat verdiği odalarda bulunma düşüncesi içimi hiddetle dolduruyordu.

"*Sikerler.* Onu benimle birlikte olmaya zorlayacağım. Diğer herkes böyle yapıyor-"

Angelo'nun eli uzanıp benimkini buldu. Poker fişimi neredeyse dakikada bir milyon kez çevirdiğimi fark etmemiştim bile. "Yaptığın tüm o hesap tabloları ve sözleşmelere rağmen hâlâ aptalın tekisin. Yapacağın şey oldukça basit. Tek istediği, ona göründüğün kadar kocaman bir şerefsiz olmadığını kanıtlaman." Elimi bıraktı ve bıçağını pastırmasına batırdı. "Bunu düzelteceksin çünkü senin işin bu: Bir şeyleri düzeltmek. Ona serenat yaparken taşaklarını yanan kömürlerin üzerinde sürüklemen gerekse bile bunu yapacaksın." Duraksadı. Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Önümüzdeki on yıl boyunca burnundan getireceğim ama yine de yapacaksın."

Çenem kasıldı. Ne yazık ki haklı olduğunu biliyordum. Sessizliğimi bir onay olarak kabul etti. "*Güzel.* Mızmızlanman bitti mi? Çünkü daha acil konular hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kızıl saçlar ve çarpan kapılar hâlâ dikkatimi dağıtıyordu. "Ne gibi?"

"Gabe gibi. Yine firar etti." Bana baktı. "Gidip bıçaklanman gerekiyordu. Öyle değil mi?"

Bakışlarım keskinleşti. Bırakın Gabe'in durumunu, dün kilisede onu gördüğümü bile Angelo'ya söylememiştim. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Geri dönecektir."

"Evet ama nereye gitti ve ne kadar süreliğine? O artık sadece kardeşimiz değil, bizim *consigliere**'imiz. Yapması gereken bir işi var. Dante'nin icabına baktık diye bu canı ne zaman isterse tatile çıkabileceği anlamına gelmiyor." Omzunun üzerinden koridora baktı ve sesini alçalttı. "Ayrıca, onun adamlarıyla iş yapmayı sevmiyorum. *Sineklerin Tanrısı*'nı okudun, değil mi?"

"Gabe'i merak etmeyin," diye araya girdi Rory. Angelo'nun önüne bir fincan koyup kahvaltı barındaki yerine oturdu. "O iyi."

Kardeşimin tabağındaki bir dilim kızarmış ekmeği o uzanamadan kaptım. "Öyle mi? Sen nereden biliyorsun, Medyum Sally?"

"Dün gece onunla konuştum."

İkimiz de ona bakakalmıştık. Angelo boğazını temizledi. "Ne yaptım dedin?"

Kupasını dudaklarına götürürken gözleri bir buhar perdesinin ardında kayboldu. "*Tanrım*. Siz tam birer erkeksiniz. Onun için endişeleniyorsanız arayın gitsin."

Hayretle dolu bir sessizlik odayı kapladı. Rory yavaşça çayım yudumlarken gözleri benimle kardeşim arasında gidip geliyordu.

"Gabe'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Angelo sakince.

"Evet ama ben ispiyoncu değilim." Telefonu tezgâhm üzerinde titrediğinde gözleri parladı. "Aman Tanrım, bu Matt. Arayan Penny olabilir!"

Adını duymamla kalbimin küt küt atmaya başlaması bir olmuştu. Yerimde doğruldum. Gabe'in nerede olduğu artık umurumda bile değildi. "Cevap ver."

Rory bana delirmişim gibi baktı. "Senin önünde mi? Tabii ya!"

* *Consigliere*, İtalyanca kökenli bir terim olup, mafya veya suç örgütleriyle ilişkilendirilen bir kavramdır. Terim, suç örgütlerinde danışmanlık görevi yapan bir pozisyonu ifade eder. (ç.n.)

Telefonunu kulağına dayadı ve odadan çıkıp merdivenleri tırmandı.

Angelo çatalını tabağına bıraktı. "Garajda Gabe'le bu kadar çok takılmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Ona kötü örnek oluyor."

Yarısı yenmiş tostumu ona fırlattım. "Karın az önce beni zehirlemeye çalıştı. Sanırım kendi başının çaresine bakabilir." Ayağa kalkarak kol düğmelerimi sıktım ve kapıya doğru ilerledim. "Ben çıkıyorum. Yapacak işlerim var."

"Ne gibi?"

"*Google*'da sürünmenin ne demek olduğunu araştırmak gibi."

Ben kapının eşiğinden geçerken Angelo adımı seslendi. Dönüp hafifçe sırıtan kardeşime baktım.

"Yardım hattını arıyordu, öyle değil mi?"

Çenem gerildi. Başımla onayladım.

"Ve sen de aramalarını dinliyordun, doğru mu?"

Tekrar başımı salladığımda kardeşim gürültülü bir kahkaha patlattı. "*Siktir*. Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Rory'nin yardım hattını aradığını öğrendiğimde onu hiç dinlemedim. Sen de aynısını yapsaydın, şu anda sikini bir deliğe sokuyor olurdun."

Ona ters ters baktım. "Rory'nin telefonlarını dinlemedin mi?"

"Hayır. Senin gibi meraklı değilim."

"Merak etme, çok bir şey kaçırmıyordun, kardeşim. İtirafları bok gibiydi."

Ayağa fırlayıp bana yumruk atamadan önce girişe doğru yürüyüp omzumun üzerinden ona hareket çektim.

BÖLÜM

Yirmi Dört

Penny

Sarı ışıklarla aydınlatılmış lokantadaki insanların duvarlar arasında uğuldayan sesleri beni rehavete sürüklüyordu. Dışarısı kasvetliydi. Mükemmel bir uyku havasıydı. Buğulanmış pencerenin diğer tarafında gökyüzünü zar zor görebiliyordum. Fakat yanağımı ıslak cama bastırdığımda ana caddeden aşağı doğru ıslık çalan rüzgârı duymak mümkündü.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı. *Tanrım*. Çok yorgundum. Artık gece boyunca uyumanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için eskiden nasıl uyanık kaldığımı anlayamıyordum.

Kapının üstündeki zil çaldı ve onu telaşlı bir koşuşturma takip etti. Daha gözlerimi açmadan gülümsedim çünkü Rory, Wren ve Tayce ile ilgili fark ettiğim bir şeydi bu. Ne zaman bir odaya girseler, kaosu da beraberlerinde getiriyorlardı. İyi ve bulaşıcı türden.

"Aman Tanrım, Penny! İyi misin?"

Boynumu çevirdiğimde bebek pembesi ve sarı saçlarıyla Wren'in kabinlerin arasında tıkır tıkır yürüdüğünü gördüm. Yanıma oturup kollarını boynuma doladı. Üzerinden yayılan şekerli sakız kokusu nefesimi kesmişti. "İyiyim, Wren. Sen nasılsın?"

Parıltılı eldivenini çekip çıkardı ve onunla bana bir tane yapıştırdı. "Endişeden yataklara düştüm. İşte böyleyim." Gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Neden beni aramadın?"

"Çünkü ne zaman biri seni bir sorun için arasa, tavsiyen *ABBA*'nın en iyi şarkılarını tekrar tekrar dinlemek oluyor." Döndüğümde Tayce'nin karşımdaki koltuğa yayıldığını gördüm. Masanın üzerinden eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Her zaman çok havalı görünüyordu. Geniş *blazer* ceketi ve siyah saçlarını arkaya iten büyük boy güneş gözlükleriyle bugün de bir istisna değildi.

"Wren'i neden aramadığını anlıyorum ama *beni* neden aramadın?" dedi *milkshake*'imi kendine doğru çekerek. "Seni Koy'da çılgın bir eğlenceye götürebilirdim. Masaların üzerinde dans eder, sabaha kadar içerdik. Bırak Rafe'nin adını, kendi adını bile hatırlamayacak kadar sarhoş ederdim seni."

Ben gülsem bile Wren bunu o kadar da komik bulmamıştı. "Ah, çok hoş. Gecenin sonunda, çöp tenekesine kusarken sana parmak arası terlik uzatan ve saçını tutan da ben olurdum."

"Öyleyse Koy'da sarhoş insanlarla göz kulak olmak için gönüllü olmamalısın," dedi Tayce içeceğimi höpürdeterek içerken.

"Dünyanın dönmesini sağlayan şey gönüllü insanların iyilikseverliği, tatlım," diye homurdandı Wren. Kasaya dönüp baktı. "Rory ne yapıyor?"

Bakışlarını takip ettiğimde Rory'nin mahcubiyetle gülümsediğini gördüm. Kasanın arkasındaki kıza kabarık bir zarf uzatıyordu.

"Rafe birkaç gün önce burada kendini kaybetti ve birkaç şeyi kırıp döktü. Sanırım Rory, Viscontiler adına hasar kontrolü yapıyor."

Dikkatimi tekrar Tayce'ye verdim. "Ne?"

Güldü. "Aşk insanı delirtiyor, değil mi?"

Rafe'nin buraya gelip ortalığı dağıttığını düşününce yanaklarım kızarmıştı. Bu çok centilmenlik dışı, çok *kabacaydı.* İçim hastalıklı bir heyecanla dolsa da bu ürpertiyi üşümeme yorarak geçiştirdim. Rafe siparişini yanlış aldılar diye ortalığı birbirine katacak bir adam değildi.

Belki de beni başından atmak onun için de sandığım kadar kolay olmamıştı.

Rory çantasının düğmesini ilikleyip yanımıza yürüdü. Masanın başında durduğunda bana yüz asıyordu. Gözlerinde dönüp duran acıma duygusundan, aynı soruyu üçüncü kez duymak üzere olduğumu anlamıştım.

"Ah, Penny. Beni neden aramadın?"

Bu kez suçluluk duygusu göğsümü şişirdi. Üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifleteceğini umarak yavaşça nefes aldım. Teknik olarak onu aramıştım ama kastettiğinden yalnızca iki hafta sonrasıydı. Bu sabah tüm öfkemi dağınık yatak odamın zeminine boşaltıp Rafe'yi kovduktan sonra kendimi korkusuz hissetmiştim. Sanki her şeyle yüzleşebilirmişim gibi. Telefonu elime alıp kızları aramakla bile.

Matt'in evine gittim ve fikrimi değiştirmeden önce telefonunu kullandım. Rory ilk çalışta açmıştı. Soru sormadan sadece yer ve zaman söylememi; kendisi de dahil tüm kızların orada olacağını söyledi.

Dişlerimi altdudağıma geçirip onlara gerçeği söyledim. "Çün-

kü sen Rafe'nin baldızısın," dedim Rory'e Wren'e dönmeden önce. "Ve sen de ne zaman biri Raphael Visconti'nin adını ansa elini kalbine koyup onun bir beyefendi olduğunu söylüyorsun." *Milkshake*'ini bitirmek üzere olan Tayce'ye baktım. "Sen ise sahip olduğu tüm o dövmelere bakılırsa onu benden daha fazla çıplak görmüşsündür."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tayce.

"Demek istediğim şu, onu daha iyi tanıdığınız için hepinizin Rafe'nin yanında olacağını düşünmüştüm. Ayrıca..." Yutkundum. "Sanırım olanlardan dolayı utandım."

Masayı bir sessizlik kapladı. Tüm kırılganlığımı bu şekilde ortaya serdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Boğazımı temizleyip garip bir şaka yapmaya hazırlandım ama Wren elimi tuttu.

"Bundan sonra burnumu kıvırıp ona göt herif diyeceğim. Ya da sik kafalı. Ya da hıyar. Sen hangisini seçersen."

"Ben de bir dahaki sefere dükkânıma geldiğinde seçtiğin kelimeyi üzerine dövme yapacağım," diye ekledi Tayce.

Rory kabinde onun yanına oturdu. "Bu sabah bana seni yatta nasıl bıraktığım anlattı. Ben de çayına müshil attım. İçmedi ama yarın tekrar deneyeceğim. O kocamın kardeşi olabilir ve evet, elbette onu seviyorum ama sen bizim arkadaşımızsın."

"Arkadaşlar üzgün olduklarında arkadaşlarını ararlar," dedi Wren elimi sıkarak. "Bizimle konuş. Bizimle ağla."

"Bizimle intikam planları yap," dedi Tayce göz kırparak.

Hafifçe başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu çünkü konuşursam hıçkırıklara boğulabilirdim. Boğazımda düğümlendiğini şimdiden hissedebiliyordum.

Tayce'nin yüzü farkındalıkla yumuşadı. "Ah, hayır. Wren bizimle ağlayabileceğini söylerken şu anı kastetmemişti."

Ama artık çok geçti. Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı kayarken yanağımı yakıp geçti. Elimi peçeteliğe atıp bir mendilin arkasına saklandım. "Ah, beni görmezden gelin. Sadece çok yorgunum. Hepsi bu."

Tanrım. Bu çok utanç vericiydi.

İki haftadır ilk kez canım yandığı için değil de başka bir nedenle ağlıyordum. Evet, ağlıyordum çünkü aniden altüst olmuştum. Hayatım boyunca güvenebileceğim tek bir arkadaşım olmuştu ve o da söylediklerime cevap veremeyen bir yardım hattının sesiydi. Etrafımda beni önemseyen kızların olmasına alışık değildim.

Anlaşılan birinin ağladığını görmek onu da etkilediği için Wren'in de aynı anda gözleri dolmuştu. Rory onun yanından geçip bana sarılmak için ayağa fırladı. Tayce ise ekstra çikolatalı bir şeyler getirme sözüyle tezgâha yönelmişti.

Rory'nin kapüşonuna bastırdığım burnumu çekerken aklıma daha da çok ağlamama neden olan bir şey geldi.

*Bu kızlar kot pantolonlarını benimle bir saniye bile düşünmeden paylaşırlardı.**

* *The Sisterhood of the Traveling Pants* filmine atıfta bulunuyor. (e.n.)

BÖLÜM

Yirmi Beş

Penny

Karanlık gökyüzü tıpkı birkaç saat önce lokantada yaptığım gibi sonunda kendini bırakmıştı. Yağmur gökten özgürce yağıyor ve oturma odamın penceresine çarpıyordu. Aniden bastıran sağanağa baktım. Sonra tekrar televizyona döndüm.

The Notebook'u *Friends*'in tekranyla değiştirmiştim. Sahte kahkahalar çıplak duvarlarımda yankılanıyordu ama ben *Joey*'nin kafasına bir hindi geçirmiş halde ortalıkta dolaşmasını hiçbir zaman komik bulmamıştım. Zaten çok izlediğim de söylenemezdi. Yalnızca Matt'in hokey antrenmanı bitene kadar vakit öldürüyordum. Kısmen evindeki bütün pizza artıklarını yiyebilmek içindi. Kısmen de Rafe yüzüne silah doğrulttuğunda küçük bir kancık gibi ciyakladığı için onun ağzını burnunu dağıtmaya can atıyordum.

Rafe.

Bugün onu her düşündüğümde göğsüme bir sancı girmişti. Sanırım belirsizlik böyle hissettiriyordu. Bu sabah onu dairemden

kovduğumda, topu da onun sahasına atmıştım. Artık topla ne yapacağı ona kalmıştı. Tabii bir şey yapacaksa.

Parmaklarımı dalgınca kolyemin üzerinde gezdirdim. Bunu bana veren kadının onun annesi olduğuna inanamıyordum. O karanlık sokaktaki anısı gül pembesi rengindeydi şimdi. O isimsiz bir koruyucu melek değildi artık. Maria Visconti'ydi. Gülünç bir şekilde âşık olduğum adamı doğuran kadın.

Fakat yine de yeterli gelmiyordu.

Elbette kalbim yıldızların hizaya gelişiyle dans etmek istiyordu ama aklım hâlâ ihanetin acısını unutmamıştı. Bir adamın bana kazık atması fazla tanıdık bir şarkıydı ve ben bunu o kadar kolay unutamıyordum.

Sadece birkaç saat olduğunu biliyordum ama Rafe'den henüz ses çıkmamıştı. İletişim kurmaya en yaklaştığım an eve gelip yeni bir kapım olduğunu gördüğümde olmuştu. Keşke o sırada kanepemi de değiştirseydi. Şu anda yerdeki bir minderin üzerinde oturuyordum çünkü ikinci el koltuğum arkamda harap olmuş haldeydi.

Öğleden sonra geceye karıştı ve zaman durmak bilmeyen yağmur ile bitmek bilmeyen sağlık sigortası reklamları eşliğinde akıp gitti. Kıçım uyuşmaya başlamıştı. Kaskatı kesilmiş uzuvlarımı esnetmek için ayağa kalktığımda kapımın sertçe çaldığını duydum.

Nihayet. Koridorda ilerledim. Midem soğuk pizza düşüncesiyle gurulduyordu. Ancak kapıyı açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve sonra biraz daha hızlı atmaya başladı.

Gelen Matt değil, Rafe'ydi.

Şık takım elbisesi ve etkileyici görünüşüyle neşe içinde kapı paspasıma bakıyordu.

"Giyiniğim zaten."

Tekrar hızlıca bana baktı. "Akşam yemeği için hayır, değilsin."

"Yemek yedim," diye yalan söyledim.

Pencerenin yansımasından çenesinin gerildiğini görebiliyordum. "Bir tane daha yiyebileceğine eminim."

"Bana şişman mı diyorsun?"

Musluğu neredeyse yumruklayarak kapattı. "Bebeğim, sana her gece iki öğün yemek yiyen bir kız diyorum. Bu yalnızca bir gerçek. Kendi gözlerimle gördüm." Dönüp lavaboya yaslandı ve beni inceledi. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, öyle değil mi?"

Boğazım düğümlenirken yavaşça başımı salladım. "Kolay olmasını hak etmiyorsun."

Bir süre birbirimize baktık. Mutfağımı dolduran tek ses camımı döven yağmur damlalarıydı. Gergin bir nefes verirken göğsü alçaldı. "Buraya gel."

Hareket etmedim. Her şeyden önce, neden edecektim ki? Onun da bacakları vardı. İkincisi, "buraya gel" demek "oraya" gitmem gerektiği anlamına geliyordu ve "orası" kesinlikle kötü kararların verildiği bir yerdi. Tam olarak nereme dokunacağını bilen sıcak elleri gibi dış faktörler, tüm mantığımı saf dışı bırakıyordu.

Burada daha güvendeydim.

Burada külotumu üzerimde tutma şansım daha yüksekti.

Keskin bir nefesle tezgâhtan destek alarak doğruldu ve bana doğru yaklaştı. İki adım geri çekilsem de bana uzanan elinden kaçmak için yeterince hızlı değildim. Beni kendi yörüngesine çekip tezgâha kadar taşıdı ve kıçımı mermer yüzeye bıraktı. Aşağı

"Komik bir kelime oyunu bile değil."

Yüzüne bakakaldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları eşofmanımdan yukarı tırmandı ve gözlerimi esareti altına aldı. "Sürünüyorum."

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Sürünüyor musun?"

"Mm." Arkasından bir buket çıkardı. "Sürünmek çiçeklerle başlar." Elindeki güllere kaşlarımı çatarak baktım. Kan kırmızısı ve kafa karıştırıcılardı. Rafe şaşkınlığımdan yararlanarak beni kenara itti ve daireme girdi. "*Google*'a göre öyle en azından," diye devam etti mutfağımda gözden kaybolmadan önce. "Ama *Google* aynı zamanda otuz sekiz yaşında olduğumu ve Cookie adında bir köpeğim olduğunu düşünüyor. O yüzden kim bilir?"

Onu takip ettim ve mutfak kapısında öylece durdum. Gülleri bırakmış, sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları ve çekmeceleri açıyordu. "Vazon var mı?"

"Ne?"

Keyifle bana baktı. "Çiçekler için."

"Mm, hayır."

"Tahmin etmiştim. Peki ya sürahin?" Kirli beyaz tezgâhımı incelerken gözlerini memnuniyetsizce kıstı. "Bir *bong**?"

Evime karşı içten içe saldırgan tavrı beni kendime getirmişti.

"Kullanabileceğin bir çöp kutum var. İstersen kendini de içine atabilirsin."

Sırıtarak *blender*'ımı standından çıkardı ve lavaboya götürdü. Çevirdiği musluktan soğuk su akmasını beklerken avucunu tezgâha yasladı. Ardından *smoothie* mikserini altına koydu. "Git giyin."

* *Bong*, genellikle esrar için kullanılan bir filtre cihazıdır. Camdan yapılan aletin şekli vazoya benzemektedir. (ç.n.)

inmek için çabaladım ama bacaklarımın arasına girip beni olduğum yere hapsetmişti.

Ellerinin kalçalarımı kavradığı yere baktı. "Bunu telafi etmeye çalışıyorum. Sana ne kadar değer verdiğimi göstermeye çalışıyorum." Gözleri benimkileri buldu. Bakışları yumuşak ve ona yakışmayan bir duyguyla doluydu. *Çaresizlik.* "*Sürünüyorum, Queenie.* Ama bana izin vermelisin."

Kalp atışlarım yavaşlamıştı. Midemde kelebekler uçuşuyordu ama sanki kış uykusundan çok erken uyanmışlar gibi hissediyordum. Hâlâ sözüne inanamayacak kadar kırgın ve incinmiş durumdaydım. Sanırım bir sonraki kelimelerim tam da bu yüzden ağzımdan kaçtı.

"Lütfen de."

Bakışları karardı. "Lütfen ne?"

"Beni yemeğe davet et ama bu sefer *lütfen* de."

Burun delikleri genişledi. Tavana bakışından, bu aşağılanmaya değip değmeyeceğimi düşündüğünü anlamıştım. Fakat sonra bakışları tekrar benimkilere döndü ve çenesi kasıldı. "Penny, bana seni yemeğe çıkarma onurunu bahşeder misin?" Dişlerini gıcırdattı. "*Lütfen*?"

Gözlerini oymak isteyip istemediğime karar verememiş olmama rağmen zevkten tüylerim diken diken olmuştu. Sanırım bu kelimenin Rafe'nin dudaklarından dökülmesi hoşuma gidiyordu. "Hmm," dedim düşünür gibi. Avuçlarıma yaslanıp seçeneklerimi tartıyormuş gibi yaptım. "Sen mi ödeyeceksin?"

Güldü. "Ne biçim bir soru bu?"

"Tatlı da olacak mı?"

"Tabii ki."

"İki tane alabilir miyim?"

"Ne istersen alabilirsin."

Dişlerimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. "Bilemiyorum. Başka seçeneklerim de var-"

"Diğer tek seçeneğin dizlerimin üzerine uzanıp şaplak yemek," dedi sertçe. Elini kalçamdan çekip kemerinin tokasına uzandı. "Ondan da iki tane alabilirsin."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye ciyaklayarak ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Sanırım akşam yemeği için zamanım var. Yine de kıyafetlerimi değiştirmeyeceğim."

Gri eşofman altıma, üzerimdeki kapüşonluya ve dağınık topuzuma hayretle baktı. "Güzel bir restorana gideceğiz."

"Güzel görünmediğimi mi söylüyorsun?"

Bir anlığına duraklasa da hemen sonra yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Bir patates çuvalının içinde bile güzel görünürsün," dedi samimiyetsizce. Beni tezgâhtan kaldırıp ayaklarımın üzerine bıraktı. "Hadi."

Beş dakika geçmeden Rafe'nin şemsiyesinin altında yolun karşısma geçmiştik. Adamları ise gölgelerimizi takip ediyordu. Tenim heyecanla uğuldarken dilimde pervasız bir tat vardı. Belki sadistin tekiydim ama Rafe'nin sürünmesi fikrine bayılmıştım. Bu oynayabileceğimiz en büyük oyun gibi geliyordu ve kurallarını ben koyuyordum. Kazanıp kazanmayacağını bilmesem de bunu öğrenmek için ona cehennemi yaşatacağıma emindim.

Yolcu kapısını benim için açık tuttu. Arabasının arkasındaki sedan konvoyuna binen adamlarına baktım. Her zamankinden daha kalabalıklardı ve aralarında tanıdığım tek bir yüz bile yoktu. Bir an sonra Rafe'nin Griffin'in onu öldürmeye çalıştığına dair bir şeyler söylediğini hatırlayarak ürperdim.

Bu durum, korumalardaki ani değişimi açıklıyordu.

Koltuğa yerleşir yerleşmez heyecanım soldu. Rafe'nin parfümüyle sarmalanmış sıcak deri kokusu. Arkalığının kalçalarımı mükemmel bir şekilde sarması. Terliklerim bile hâlâ ayaklarımın altında duruyordu. Bu dört duvarın arasında varlığını sürdürmeye devam eden aşinalık içime işlemişti.

Rafe sürücü koltuğuna geçtiğinde ruh halimdeki değişimi hissetmiş olmalıydı ki aniden gerildi. Kapımı kilitlerken bir tıkırtı duydum. "Fikrini değiştirmiyorsun. Çoktan lütfen dedim."

Yüzüne bakarken duygularım boğazımda düğümlendi. "Neden uğraşıyorsun ki?"

Yola çıkarken bakışları dalgınlıkla ön cama dikilmişti.

"Çünkü seni seviyorum," dedi basitçe.

Karnıma bir darbe daha indiğini hissettim ancak bu seferki daha çok bir çakı gibiydi. Çünkü seni seviyorum. Çok kayıtsızca, çok *gelişigüzel* bir şekilde söylenmiş olsalar da sözleri arabanm içinde oradan oraya sekip beni sağır etmişlerdi. Birdenbire nefes almakta zorlanmama rağmen başımı sallamayı başarabildim.

Ondan büyük bir tutkuyla nefret etmeme rağmen onu nasıl ve neden sevdiğimi anlıyordum. Bütün bunların nedeni benim ondan uzaklaşmış olmam değildi. O bizi bir milyon dolarlık bir çek ve bir itirafla paramparça etmeyi seçmişti.

Fakat ihanetine rağmen, gerekçesini anlayabiliyordum.

"Ama ben şanssızım," diye mırıldandım karın kaslarından akan ve duş giderinden aşağı süzülen kanını düşünerek. Hâlâ ona ne olduğundan bile haberim yoktu. Bildiğim tek şey yalnızca kötü talih kemerine bir çentik daha attığıydı. "Hayatının geri kalanında şanssız olacaksın."

Şerit değiştirdi ve gözünün ucuyla kapüşonumun altında kaybolan gümüş zincire baktı. "Annemin tavsiyesine uymaya çalışıyorum."

"Hangisine?"

"Şans, şanslı olduğuna inanmaktır," dedi. "Sana böyle demişti, değil mi?"

Bu anıyı hatırladığımda kalbim sıkıştı. Yalnızca başımı sallayabilmiştim.

"Yani şu andan itibaren şanslı olduğuma inanıyorum." Eli bacağımın üzerine kaydığında içime bir sıcaklık yayıldı. "Seni bir randevuya götürmeme izin verdiğin için şanslıyım, öyle değil mi?"

Elini geri ittiğimde kıkırdadı. Dokunmak sevişmemize, sevişmek de *ben de seni seviyorum* gibi söylememem gereken aptalca şeyler söylememe yol açardı.

Ana caddeden dönüp kiliseye çıkan yokuşu tırmanırken ani ve keskin bir çatırtı duydum.

Çığlık attım. Rafe bir eliyle direksiyonu kırarken diğer elini karnıma doğru savurdu ve beni koltuğa hapsetti. Dönerek ağaçların arasında durduğumuzda gözlerimi araladım.

Rafe tavan lambasını yakıp çenemi kavradı ve gözleriyle vücudumu taradı. "İyi misin?"

"E-evet." Titrek bir nefes verirken ön cama doğru başımı salladım. Sağ tarafında çakıl taşı büyüklüğünde bir kırık vardı ve etrafında örümcek ağına benzer çatlaklar uzanıyordu.

Rafe ona şöyle bir baktı. "Yoldan fırlayan bir çakıl taşı falan olmalı," diye mırıldandı samimiyetsizce.

"Yeterince çok inanmıyorsun."

Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi ve bana neşeden yoksun bir gülümsemeyle baktı.

"Bu hâlâ üzerinde çalıştığım bir konu, *Queenie*."

Rafe'nin *G-Wagon*'ını hemen arkamızdan gelen sedanlardan biriyle değiştirdikten sonra Çukur'a varmıştık. Bir asansör bizi deniz seviyesine yaklaştırdı ve indiğimizde, arkamı dönüp kafamı kapanan kapılarına çarpma isteği duydum.

Lanet olsun. Bu restoran gerçekten de gösterişliydi. Tabağın her iki yanında çok fazla çatal bulunan, üzerinde ise yeterince yemek olmayan türden bir mekândı. Eşofman altı ve *milkshake* lekeli bir kapüşonlu giyilmeyecek türden.

Keşke bu kadar inatçı olmasaydım.

Rafe avucunu sırtıma yaslayıp beni ana salona doğru götürdüğünde bir garson bizi karşılamak için aceleyle yanımıza geldi. "Bay Visconti, Bayan Visconti," dedi bize kibarca başını sallayarak. Başka hoş sözler de söylemişti ama hepsi kulaklarıma çarpıp geri dönen titrek ve tutarsız seslerden ibaretti. *Bayan Visconti mi?*

Rafe'nin eli tekrar sırtımı buldu. Beni bir masaya yönlendirirken gözlerimi ona diktim. "Neden evli olduğumuzu düşünüyor?"

Gamzesi derinleşti. "Çünkü ona evli olduğumuzu söyledim."

"Ne? *Neden*?"

Altıma bir sandalye çekene dek konuşmamıştı. Dudaklarını saçımın çizgisindeki hassas kısma yaklaştırırken cevabını kulağıma fısıldadı.

"Çünkü en sevdiğimiz oyunu oynamak istedim." Boynuma bir öpücük kondurdu. Çok nazikti ama içimi bir deprem gibi sarsmıştı. "Hayallere inanmak."

Masanın etrafında dönüp karşıma otururken gözlerim şaşkın-

lıkla onu takip etti. Ellerinde peçeteler ve deri ciltli menülerle gülümseyen garsonlar telaş içindeydi ama böyle bir zamanda günlük spesiyaller gibi önemsiz şeylere nasıl odaklanabilirdim ki?

Yalnız kaldığımızda, Rafe'nin bakışları benimkileri yakıp geçiyordu. Güvenliğim için ondan uzaklaştım ve mekânı gözden geçirdim.

Mağara ürkütücü derecede güzeldi. İnsan eli değmemiş küçük ve oval bir oda. Yalnızca altı masa vardı ve bizimkisi dışında boş olan masaların hepsi de kayalardan kesilmişti. Aynı bar gibi. Arkadan aydınlatmalı bir kutuda özel üretim *Smuggler's Club* şişelerini sergilemek için yeterli alana sahip, oturduğumuz yere en uzak duvardaki sarp bir çıkıntıdan başka bir şey değildi.

Bakışlarım tavana doğru kaydı. Damlıyor gibi görünüyordu. İnce peri ışıklarıyla sarılmış buz saçağı şeklindeki her bir kaya mağarayı romantik bir parıltıya boğuyordu.

"Dikitler," dedi Rafe beni izlerken. "Mağaranın tavanından damlayan suyun minerallerinin katılaşmasıyla oluşmuş."

"Sarkıtlar."

"Anlamadım?"

"Dikitler yerden yükselir. Sarkıtlarsa tavandan sarkar." Terli avuçlarımı eşofmanıma sürterek devam ettim "Bana *Aptallar için Petroloji*'yi sen aldın."

Gülüşü öyle güzeldi ki, bir anahtar gibi göğsüme saplanmış, onu böyle güldürdüğüm diğer zamanların anılarını ortaya sermişti. Çenemi sıkıp o anları aklımdan uzaklaştırdım.

"Tabii ki." Elini umursamazca etrafında salladı. "Peki hoşuna gitti mi?"

"Randevuya çıktığın diğer kadınların hoşuna gitmiş miydi?"

Can sıkıntısı bir gölge gibi yüzüne çöktü. "Buraya getirdiğim ilk kadın sensin." Dikkati dudaklarıma kaydı ve kendi dudaklarını yaladı. "Sonuncusu da sen olacaksın."

Nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Cazibesine kapılmamaya çalışıyordum. İlk tanıştığımızda o maskenin ilerisini bu kadar kolay görmem çılgıncaydı. Fakat şimdi aklımı bulandırıyor ve beni yolumdan saptırıyordu.

Bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek parmağımı mendilin işlemeli kenarlarında gezdirdim. "Demek kusursuz centilmeni oynamaya geri döndün."

"Bir centilmen olmamamı mı tercih ederdin, Penny?"

Tam bakışlarım onunkilere döndüğü sırada masamıza bir garson yanaştı.

"Size yemeğinizle güzel gidecek bir şarap önerebilir miyim?" diye sordu.

Rafe'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı. "Siktir git, Julia."

O ani nefes sesisin benden mi, Julia'dan mı yoksa her ikimizden de mi geldiğini bilmiyordum. Ancak Julia koşarak uzaklaştığında yanaklarım utançla yanmaya başladı.

"Bu çok *kabaydı*."

Rafe kayıtsızlığın sözlük tanımıydı. Beni duymamış gibi davrandı. Ardından kol düğmelerini sıkıp aramızda titreyen mumun ışığına doğru eğildi.

"Bir sır bilmek ister misin, *Queenie*?"

"Hayır." *Evet.*

Aniden masanın etrafına uzandı ve sandalyemi rahatsız edici bir sesle kireçtaşı zeminin üzerinde sürükleyerek beni tam yanına çekti.

Birbirine değen bacaklarımıza baktım. Benim yumuşak eşofmanım onun ütülü pantolonunun yanındaydı. Onun zarafetine karşın salaş. Bir sonraki nefesim kesik kesikti. *Kahretsin.* Bu adamdan öyle çok nefret etmek istiyordum ki...

Kolunu sandalyemin arkasına atıp dudaklarını şakağıma değdirirken tanıdık kokusuyla güçsüz düşmüştüm.

"Başından beri haklıydın."

"Ne hakkında?" diye mırıldandım.

"Bir centilmenmişim gibi davranmam konusunda." Parmak eklemlerinin arkası ensemde gezindi. Tüm tüylerim diken diken olmuştu. "Ama sadece başka kadınlara karşı. Asla sana değil. Seninle hiç rol yapmadım, Penny. Sen konuştuğunda dinliyorum çünkü söylediklerin hoşuma gidiyor. Seni arkadan becerdiğimde, bunun nedeni seni yüzüne bakarken becerme ayrıcalığına da sahip olduğumu bilmem. Ve yatağımdan ayrıldığın zaman, sonsuza dek gitmiş olabileceğin düşüncesine dayanamıyorum."

Birbirine değen bacaklarımıza bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Hareket edersem, gözbebeklerimin arkasındaki yangının daha fazlasına dönüşeceğinden korkuyordum. Paramparça olmuş, ortadan ikiye ayrılmıştım. Bir yanım ona biraz daha bağırmak istiyor; diğer yanım ise çenemi kaldırıp onu öpmemi ve dudaklarından dökülen itirafın tadına bakmamı söylüyordu.

Ancak bunların hiçbirini yapmadım. Yapamazdım. Julia'nın yerine başka bir garson gelip çekingen bir şekilde bize tekrar şarap önerisi isteyip istemediğimizi sorana kadar yalnızca bacaklarımıza baktım.

Eve dönüş yolunda *Nappa* deri ve motorun tanıdık mırıltısı beni rahatlatmıştı. Üçüncü tatlımı bitirdiğim sırada Rafe'nin ön

camı da tamir edilmişti ancak keşke edilmemiş olsaydı. Yabancı birinin arabasında olsaydım, Rafe kullanıyor olsa bile, uyuklamaya bu kadar yakın olmamın imkânı yoktu. Yemek, şarap ve keyifle doluydum. Bu yüzden göz kapaklarım geçen her sokak lambasıyla daha da ağırlaşıyordu. Yine de Rafe'nin bana bakıp radyoyu kapattığını ve ısıtmalı koltuğumu açtığını fark etmeyecek kadar kendimden geçmiş halde değildim.

Fazlasıyla açık davranıyordu. Yeterince sıcak ve sessizse. Tıpkı eski günlerdeki gibi uykuya dalacağımı düşündüğünü biliyordum.

Karanlık gökyüzü tüm gece umut dolu bir ışıkla parıldamıştı. Tüm çabalarıma rağmen bu gece çok gülmüştüm. Ayrıca göğsümde ve bacaklarımın arasında hissetmek istemediğim şeyler hissetmiştim. *Tanrım*. Burada uyuyakalmak ve sabah Rafe alnımı okşarken uyanmak çok kolay olurdu. Fakat içimde çok fazla gurur ile acı ve onun da hâlâ kanıtlaması gereken çok şey vardı.

Gözlerimi kısarak ön camdan dışarı baktım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde evimin önüne yanaşmış olacaktık. Fakat bir an sonra Ana Cadde sapağı solumuzda kaybolduğunda başımı çevirip Rafe'ye baktım. "Yanlış yöne gidiyorsun." Sessizlikle karşılaştığımda midem kasıldı. "Hey, nereye gidiyoruz?"

Rafe'nin direksiyonun üzerinde sıkılaşan parmakları kayıtsız ses tonuyla çelişiyordu. "Eve."

"Evim şu tarafta."

Beni görmezden gelerek hızlandı.

"Rafe," dedim elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Geri dön."

"Yat hazır."

"Arabayı geri çevir!"

İtalyanca bir küfür savurarak kenara çekti. Motor durduğunda bizi de gergin bir sessizliğe sürüklemişti.

Başını koltuk başlığına yasladı. Elini boğazında gezdirdi. "Süründüm," dedi sessizce. "*Şimdi. Eve. Dön.*"

Keskin yüz hatlarını ve çenesindeki kasların seğirmesini izledim. "Yalnızca üç saat yirmi dakika boyunca süründün."

Başını çevirip yumuşak bakışlarıyla beni olduğum yere hapsetti. "Benden hâlâ nefret mi ediyorsun, *Queenie*?"

Gerçek boğazımdan yukarı yükselmesine rağmen başımla onayladım.

Bir an düşünse de kayıtsızca omuz silkti ve kontağa uzandı. "Benden yatta nefret et o zaman."

"Senden kendi evimde nefret edeceğim."

"Ya da arabada uyuyabilirsin-"

"Rafe."

Ses tonumla ilgili bir şey sözünü yarıda kesmişti. Başını sallayıp beni sessizce eve bırakmadan önce uzun bir süre ön camdan dışarı baktı.

Evimin önüne o kendine has pislik tavrıyla park ettiğinde öfkesi de yumuşamıştı. Koltuğunda dönerek beni incelerken gözleri parlıyordu.

"En azından beni kahve içmeye davet et."

Güldüm. "Hiç şansın yok."

O da gülümsedi ve uzanıp saçımın bir tutamıyla oynadı. "Zaten muhtemelen sadece o boktan hazır kahvelerden içiyorsundur."

Evimde musluk suyu ve portakallı gazoz dışında hiç içecek yoktu. Ona 'o boktan hazır kahvelerden' bile içmediğimi söylemek üzereydim fakat odağı dudaklarıma kaydı. Araba ısınmış ve kahve konusu birden önemini yitirmişti.

Saçımı sıkıca kavradı. "İyi geceler öpücüğümü alacağım ve bu pazarlığa açık değil."

İç çektim ve yüzümü avucuna bastırma isteğime direndim. Onu öpmek çok kolay olurdu. Ellerinin istedikleri yerde dolaşmasına ve ardından cinsel gerilim aramızdan taştığında beni arka koltuğa çekmelerine izin vermek.

"Sana pahalıya patlayacak."

Keyifle başını salladı. "Bahsi kaybettiğimde sana zaten bir milyon dolar ödedim. Eminim bu ömür boyu vereceğin tüm öpücükleri karşılayacaktır."

Çekten bahsetmesiyle içime yakıcı bir zehir yayılmıştı. "İkimiz de bana o parayı bahsi kaybettiğin için vermediğini biliyoruz."

Kalbim hızla atıyor, kalp atışlarım sessizlikte yankılanıyordu. Boş yatağa uyandığım o anı boğazımı düğüm düğüm etmişti. *Kahretsin*. Bunu düşündüğümde midem bulanmayı nasıl bırakacaktı? Rafe bana bakmayı bilmediğim güller alabilir ve her seferinde üç tatlı ısmarlayabilirdi ama gitmem için bana para ödemesini nasıl affedecektim? Ya da İsimsiz Günahkârlar'ın sahibi olduğunu yalnızca gitme kararımı kesinleştireceği umuduyla söylediği gerçeğini?

Rafe ruh halimin değiştiğini hissederek kaşlarını çattı. Başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirirken kaşları farkındalıkla yumuşamıştı. "Pekâlâ. Ne kadar?"

"Elli dolar."

Gülüp cüzdanını kucağıma fırlattı. "Anlaştık."

Bana doğru eğildiğinde elimi göğsüne bastırdım. "Yüz dolar demek istemiştim!"

"*Tanrım*. Yüz dolar için biraz dil hareketi istiyorum."

Ben pazarlık edemeden parmakları saçlarımın arasından kaydı ve beni kendine çekti. Dudakları benimkilere değdiğinde rüzgârdaki bir fısıltı kadar yumuşaktı. Olabilecek en hafif dokunuştu ama içimi parçalamıştı. Her şeyimi tüketse de daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

Sikerler. Parasını ödemişti sonuçta, değil mi?

Çenesini kavrayıp dudaklarını sertçe kendime doğru çektim. Memnuniyet dolu hırıltısı ağzımda titreşti ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırarak tadına baktım. Altdudağımı emip yüksek bir sesle bırakırken kıstığı tehlikeli gözleriyle bana bakıyordu.

Sikeyim. Bu ses şehvetli bir günahtı ve kanımı bu şekilde ısıtması yalmzca onu tekrar duymak istememe neden olmuştu. Geri çekilen vücudunu takip ederek onu daha da şiddetli öptüm. Her öpücük daha sıcak ve ıslaktı. Dillerimizin her dokunuşuyla pencereler biraz daha buğulanıyordu.

Tadında o kadar kaybolmuştum ki, avucunun bacağım boyunca ilerleyip eşofmanımın belini çekiştirdiğini fark etmemiştim bile. Kalçam havayla buluştuğunda zihnim aniden berraklaştı.

Onu uzaklaştırdım ve sırtımı kapıya yasladım. Tekrar bana doğru hamle yapmıştı ama ayağımı orta konsola koydum. Dizim aramızda fiziksel bir bariyer gibi duruyordu. "Yeter," diye soludum ve dudaklarımdaki izini elimin tersiyle sildim.

Gözleri kapüşonumdan aşağı ilerleyip göğsümün inip kalkmasını izlerken bakışları karanlık ve açtı. "Diğer dudaklarını öpmem için ne kadar istiyorsun?"

Son derece ciddi olmasına ve klitorisim bu düşünceyle zonklamasına rağmen bir kahkaha attım. "Bu kadarı yeterli. İyi geceler, Rafe. Yemek için teşekkürler."

Çenesini dizime bırakarak inledi. "İnatçı küçük bir pislik gibi davranma. En azından arabada uyu." Başımla reddedip beceriksizce çantama uzandım. "Başka ne yapacaksın ki?" Sanki en büyük düşmanıymış gibi oturma odamın penceresine baktı. "Uyumuyorsun. Bütün gece oturup hamam böcekleriyle satranç mı oynayacaksın?"

Hayır, daha zayıf iradeli olsaydım bunun nereye varacağını düşünerek kendime dokunacak ve sonra gerçekte gecenin her bir ayrıntısına aklımdan geçirirken yirmi bölüm *Friends* izliyormuş gibi davranacaktım.

Tabii ki bunu ona söylemedim. Dairemle ilgili hakaretine de karşılık vermemiştim. "Kulağa mükemmel bir gece gibi geliyor."

"Fikrini değiştirirsen diye bütün gece burada olacağım."

Dönüp kapımı açtım. Serin hava içeri girip tenimi yakarken Rafe'nin eli bileğimi kavradı. Son kez yalvarmasını bekleyerek arkamı döndüm ama kasılan çenesiyle karşılaşmıştım.

Gözleri benimkileri inceledi. Ciddi ifadesinin ardında kırılgan bir şey dans ediyordu.

"Bana bir şansım olduğunu söyle, *Queenie*." Başparmağı kalp atışlarımın üzerinde gezindi. "Bilmem gereken tek şey bu."

Kalbim ekseninden çıkıp karnımın üzerinde bir yerde atmaya başlamıştı. Ona baktım ve düşünceli bakışları ile yüzünün her bir keskin hattını inceledim.

Duygularım boğazıma sarılmak üzereydi ama buna izin vermeyecektim. En azından Rafe'nin arabasında. Cüzdanından -tabii ki bahşiş için biraz daha fazlasıyla birlikte- paramı aldım ve onu bardak tutucusuna fırlattım.

Sorusuna cevap verirken gözümü oraya dikmiştim.

"Sana cehenneme gideceğin yolu seçmeni söylemiştim, Rafe," dedim sessizce. "Uzun yolu seçmiş olman benim suçum değil."

Yolun karşısına geçip apartmanın içinde kaybolurken bakışları sırtımı yakıp geçiyordu.

BÖLÜM

Yirmi Altı

Rafe

Rory'nin haykırışı soyunma odasını doldurdu. "O kadar *sıkı* değil. Kaz aşkına, saç tellerini bir *Neandertal** gibi tutuyorsun."

Makyaj aynasının yansımasından bakışlarına karşılık verdim. "Geçen sefer de çok gevşek olduğunu söylemiştin. Şimdi ise çok sıkı. Belki de sorun senin karman çorman saçlarındır."

Etkileyici bir hızla saç fırçasını şifoniyerden alıp parmaklarıma vurdu. Tıslayarak saç örgüsünü çekiştirdim.

"Başka biri olsaydın, kardeşim, o parmaklarını koparırdım."

Kayıtsızca Angelo'nun çerçevesine yaslandığı kapıya doğru baktım. Yüz ifadesi de sesi kadar huysuzdu.

"Onları neredeyse karının kuş yuvası gibi saçlarında kaybediyordum zaten."

Rory saç örgüsünü sallayarak açtı ve buklelerini karıştırdı. "Yarın aynı saatte olur mu?"

* *Neandertal*, günümüzden yaklaşık 250 bin ila 40 bin yıl önce yaşamış insan türüdür. (ç.n.)

"Maalesef."

Yansımasına göz kırptım ve sonra saç tokasını şifoniyerin üzerine fırlattım.

Angelo'nun yüzündeki ifade eriyip neşeye dönüştü. Ceketimi omuzlarıma atıp Maggie'yi son bir kez kaşımak için eğildiğimde bakışlarının beni takip ettiğini hissediyordum. Geçebilmem için koridora doğru geri çekildiğinde ukalalığı beni kızdırmaya başlamıştı.

"Ne söyleyeceksen şimdi söyle."

Eli çenesine uzansa da gülümsemesini saklamak konusunda boktan bir iş çıkarıyordu.

"Ne?"

"Ben merdivenleri yarılayana kadar içinde tutacağın ukala lafın neyse onu söyle. Şimdi söyle, hazır elimin tersindeyken."

Dudaklarını büzdü. "Bir halt söylemeyecektim."

"Güzel."

Ancak piç kurusu yalancının tekiydi çünkü giriş holüne üç adım kala boğuk sesi peşimden gelmişti.

"Üç hafta oldu."

Avizeden sarkan pembe parıltılı kalplere bakarak yavaşça durdum. Anlaşılan Rory Noel için dekorasyon yaparken o kadar eğlenmişti ki, Sevgililer Günü hazırlıklarına iki hafta erken başlamıştı.

"Farkındayım," diye mırıldandım.

"Üç hafta birinin kıçını yalamak için uzun bir süre, öyle değil mi?"

Sinirlerim gerilmişti ama nedeni daha çok haksız olmadığını bilmemdi.

Üç haftadır sürünüyordum. Kefaretimi ödemek için arafta sı-

kışıp kalmış halde, kurallarını yalnızca Penny'nin bildiği bir oyunu oynayarak geçen üç hafta. Onu randevuya çıkarıp her öpücük için yüz dolar artı bahşiş ödediğim üç hafta. Arabamda uyumamak konusundaki fikrini değiştirir diye her gece sabaha dek sokağın karşısındaki oturma odasının penceresine bakarak geçirdiğim üç hafta.

İşin garibi, bundan nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Lanet olsun. En azından üç haftadır hayatımdaydı. Ayrıca, onu neyin mutlu ettiğini bulmayı tuhaf bir şekilde takıntı haline getirmiştim. Mum ışığıyla aydmlanan yemek masalarının üzerine kaydırdığım her güzelce paketlenmiş kutuda, nefesimi tutarak fiyongunu çekişini izliyor ve gözlerinin aletimi sertleştirecek şekilde parlamasını umuyordum.

"*Birkin* işe yaramadı o zaman?"

Arkamı döndüğümde Rory'nin merdivenlerin başında kocasına katıldığını gördüm.

"Hangisi?" diye homurdandım. Kendimi okşarken aletimi kırmaktan bir duş kadar uzak olmam bir yana, günlerdir yalakalık yapmanın tek sinir bozucu yanı, onun gözlerini parlatan o şeyi henüz bulamamış olmamdı. *Hayır*. Lanet *Birkin* işe yaramamıştı. Sonraki diğer üçü de. *Cartier* bilezik ya da dairesinin önünde park cezaları toplayan *Benz* de öyle.

"Ah, aşk için yaptığımız boktan şeyler, değil mi?"

Bakışlarım ağabeyimin üzerinde keskinleşti. Kolunu Rory'nin beline dolamıştı ve yüz ifadesinde üzerine asit dökmek istediğim kendini beğenmiş bir ifade vardı. Yemek masasında her ne zaman bir eş bulacağı sorulduğunda tiksintiyle dudak büken o sefil amcıkla aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

"Yaptığımız *boktan* şeyler, gerçekten de. Mesela, ne bileyim, hindiyi kırk beş dakika daha fırında tutmasını söylemek yerine akşam yemeğindeki tüm misafirlerine gizlice *Barbie*'nin oyun evi kadar pembe olduğu için karının hindisine dokunmamalarını söyleyip yarısını yediği için *salmonella* nöbeti geçirmek gibi." Elimi kalbimin üzerine bastırdım ve Angelo'nun yüz ifadesinin tehlikeli bir hal almasının tadını çıkardım. "İşte gerçek aşk budur."

Kocasına dönen Rory'nin ağzı açık kalmıştı. "Herkese hindimi yememelerini mi söyledin?" Gözleri benimkilere kaydı. "Gerçekten mi? Kimse hindimden yemedi mi?"

Ona gülümsedim ve kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. "Sanırım Gabe haklıydı. Ben bir ispiyoncuyum."

Kardeşimin yalvaran sözlerinin beni garaj yoluna kadar takip etmesi keyfimi daha da yerine getirmişti. En azından bu gece sürünen tek Visconti ben olmayacaktım.

Penny'nin dairesine giden yol yavaş ve acı vericiydi. Trafiğin en yoğun olduğu saatte eğlenmek için Çukur ya da Koy'a giden araba konvoyuna katılmıştım. Felaket kartımla tanışmadan önce, oraya daha hızlı ulaşmak için bir pislik gibi kaldırımdan ya da tek yönlü caddelerde ters yönden giderdim. Fakat bugünlerde, bunu yaparsam oraya hiç varamama ihtimalim daha yüksekti.

Penny'nin binasının önüne yanaşıp ışıklarımı penceresine tuttuğumda, onu görmek için can atıyordum. Perdesi hareketlendi ancak aşağı inmek için hiç acele etmemişti. Yeni telefonuna göndereceğim uyarı mesajını yarıladığım sırada apartmanın kapısından dışarı süzüldü ve bir küfür savurarak durmama neden oldu.

Sikeyim. Olağanüstü görünüyordu.

Telefonumu bardak tutucusuna bıraktım ve arabadan indim.

Bunun sadece kapısını açmak için olduğunu söylersem yalan söylemiş olurdum. İşin gerçeği ona yakından bakmak istiyordum.

Bir elbise giymişti. Pembe, ışıltılı, etek ucu ve manşetleri tüylü bir elbise. Beyaz topukları o kadar yüksekti ki, ondan birkaç öpücük çalmayı daha da kolaylaştıracaktı.

Bu manzara, onun gülünç derecede seksi görünmesinden başka bir nedenle göğsümü doldurdu. Penny'i her dışarı çıkardığımda, gideceği yer ne kadar lüks olursa olsun, eşofman dışında bir şey giymeyi reddediyordu.

Belki de sonunda onunla bir yerlere varıyordum.

Yolun karşısına geçerken bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Kayıtsızmış gibi davranmak için elinden geleni yapsa da her zaman olduğu gibi, ufak bir hareketi başarısız poker yüzünü yerle bir ediyordu. Bu gece onu ele veren, kemerimin altındaki sertliğe bakarken yutkunma şekli olmuştu.

Tek söylediği "Geç kaldın," oldu.

Onun için kapıyı açtım ve koltuğuna yerleşirken kalçalarına baktım.

"Çok güzelsin." Avuçlarımı kapı çerçevesinin üst kısmına dayayıp o bacaklarını gözlerimle yiyip bitirdim. O kadar uzun zamandır onları başımın iki yanma bastırmıyordu ki, hayalini görmeye başlamıştım. "Güzel elbise."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Teşekkürler. Parasını sen ödedin."

Gülerek kapısını biraz fazla sertçe çarptım.

Ben sürücü koltuğuna otururken o tırnaklarım inceliyordu. "Bu gece nereye gidiyoruz?"

"*McDonalds*'a."

Üzerimde hissettiğim bakışlarıyla sırıttım. Ana caddeye çı-

karken elimi çıplak bacaklarının üzerine kaydırmıştım. Tabii ki hemen parmaklarımı itti ama Tanrı zoru severdi.

"Böyle şık bir yer için biraz basit giyinmişim. Sence de öyle değil mi?"

Elbisenin korsesinin içindeki göğüslerine baktım. Bu görüntüyü aklıma kazımak ve şaplak hesabıma eklemek istiyordum.

"Her zaman çıkarabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Bir kahkaha attı. Bunun gerçek bir kahkaha olduğunu biliyordum çünkü onun gerçek kahkahaları kalbime pençelerini geçirip sıkıyordu.

Yola geri döndüm. "*Le Salon Privé*'de sekiz çeşitlik menü sunan bir moleküler gastronomi deneyimi için rezervasyon yaptırdım. Kıyafetinin uygun olacağına eminim, *Queenie*."

"Çok fazla kelime söyledin ve hiçbiri çok da fazla anlam ifade etmedi." Çantasından bir ses yükseldiğinde telefonunu hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde çıkardı. Bir mesaja kıkırdadığında gözlerim kısılmıştı.

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır." Telefonunu yüzüstü kucağına koydu ve gözlerini önüne dikti. "Akşam yemeğinden önce bir yere uğramam gerekiyor."

"Nereye?"

"Koy'da bir yerde. Seni yönlendiririm."

Kuşku içimi kemiriyordu. Mola vermek gibi şeyler için fazla şanssız ve yanımdaki kadının tanımadığım birinden aldığı mesajlara kıkırdaması konusunda fazla öfkeliydim.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, "Hayır," dedim boğuk bir sesle.

Parmakları orta konsolda duran kolumu hafifçe okşadı. Ardından bir yılan gibi bileğime doğru indi ve elimi sıktı.

"Lütfen?" derken sesi bulut gibi yumuşak ve şeker gibi tatlıydı.

Tanrı aşkına. Araba, lütfen dediği diğer tüm zamanların anısıyla ısınmıştı. Boşalmasına izin vermem için bana yalvardığı zamanlar gibi. Penny de en az benim kadar farkında olmalıydı, beni teninin tadını alabileceğim kadar parmağında oynatıyordu.

Elimi çekmesin diye onunkinin etrafına sardım. "Tamam ama çabuk olsa iyi olur."

Yamaç'ın rehaveti Çukur'un huzuruna dönüşmüş ve bir süre sonra bu huzur da Koy'un parlak ışıltısı altında silinip gitmişti. Şerit delicesine doluydu. Her şey yanımızdan bir ışık ve kahkaha sisi içinde geçip giderken uzun yoldan gittiğimiz için kızgın olmama rağmen kanıma işleyen heyecan uğultusunu görmezden gelemiyordum.

Koy'un atmosferine bayılıyorum. Sonunda Tor'dan istediğim hisseyi aldığımda daha da çok bayılacaktım.

Penny tekrar telefonuna baktı. "Pekâlâ. Şeridin sonundan sola dön."

Kaşlarımı çattım. "Beni kuzey burnuna mı götürüyorsun?" *Tanrım*. Çocukluğumuzdan beri oraya gitmemiştim. Eskiden tepesinde bir lunapark vardı ama annemiz orada öldürüldükten sonra Angelo tüm panayırı yakmıştı.

"Penelope-" Sesim alaycı bir uyarıya dönüştü. "Eğer beni uçurumdan aşağı itmeyi planlıyorsan, şimdiden söyle. Yarınki tüm toplantılarımı iptal etmeliyim."

İşte yine o kahkaha. Enfes alevleriyle tenimi yalıyordu. Elini sıktım ve bu pozitif desteğin onu biraz daha gülmeye teşvik edeceğini umdum.

Penny kenara çekmemi söylediğinde bir zamanlar panayırın

otoparkı olan yerdeydik. Şimdi ise yüksek baldıran ağaçları ve onların kıvrımlı kökleri tarafından işgal edilmiş beton bir levhadan biraz daha fazlasıydı.

Otoparkın uzak ucuna park etmiş üç arabaya baktım.

Görünüşe göre köpekler tarafından sahiplenilmişlerdi.

Arabadan inmeye çalıştığında elini sıkıca kavradım. "Battaniye," diyerek arka koltuğa uzandım ve o itiraz edemeden etrafına sardım. Şubat ayının başındaydık ve o bir yaz balosuna gider gibi giyinmişti.

Kolumu omuzlarına atıp dudaklarımı şakağına bastırdıktan sonra beni ağaçların ve panayırın yanmış kalıntılarının arasından geçirdi. "Şimdi fark ettim, beni uçurumdan aşağı atmayı planladığını doğrulamadın ya da reddetmedin. Kesinlikle o yöne doğru gidiyoruz."

Penny bana tatlı tatlı gülümseyerek, "Seni uçurumdan atmak gibi bir planım yok," dedi. Omuz silkerek elimden kurtuldu ve o gülünç topuklu ayakkabılarıyla sallanarak yürümeye devam etti. "Başka kim beni yemeğe çıkaracak?"

"Eminim seni yemeğe çıkarmak için sıraya giren bir sürü erkek olurdu."

"Mm. Aslında ben de olacağına eminim."

Omurgamdan yukarı yükselen şiddet arzusu mantıksız olsa da yine de oradaydı. Hiç düşünmeden parmaklarımla saçlarının dibini kavradım ve sırtı göğsümle aynı hizaya gelene dek onu geriye doğru çektim.

"Sana olan takıntımı pısırık kancığın teki olduğum şeklinde algılaman aptallık olur, *Queenie*. Oyunlarını oynayacağım ve sen bitiş düdüğünü çalana dek önüme koyduğun tüm engelleri aşacağım.

Ama yapmayacağım şey, varsayımsal ya da diğer türlü, başka bir erkekten bahsetmene tahammül etmek." Başımı kaldırıp baktığımda dudaklarından çıkan beyaz buğuların kesildiğini fark ettim. "Kendimi yeterince açık ifade ettim mi?"

Sırtı titrediğinde bunu karnımda hissetmiştim. Vücudunun yakınlığı, şampuanının tanıdık kokusuyla birleştiğinde bu ürperti daha da güneye yayıldı.

Cevap vermeyince hafifçe saçını çekiştirdim. "Anlaşıldı mı?"

"Olmadığını biliyorum," diye fısıldadı.

"Ne olmadığımı?"

"Pısırık bir kancık." Kalçalarını kasıklarıma yasladığında onu daha da sıkı kavradım. "Bu battaniye çok kalın ama yine de sertliğinin beni dürttüğünü hissedebiliyorum."

Bir kahkaha attım ve onu nazikçe ileri ittim. "Benden kaçışın olmadığı gerçeğini kabul ettiğinde, üzerinden atlamama neden olduğun her engel için sana bir şaplak atacağım."

Uçurumun kenarına vardığımızda bana baktı. Gözleri muzip ve biraz daha belirsiz bir duygunun karışımıyla dans ediyordu. Saçları rüzgârda uçuşurken ufka baktı. "Sanırım bana bundan daha fazlasını yapmak isteyeceksin."

Kafam karışırken bakışlarını takip etmek için döndüm. Görmem tam olarak yarım saniye sürmüştü. Lanet olsun. Tüm sahil şeridi görebiliyordu.

Çukur'un yukarısındaki tepede yükselen reklam panosu her zaman oradaydı ama genellikle ekranda "*Smuggler's Club Whiskey*'nin Evi' yazısı olurdu. Fakat bu gece durum bu değildi. *Hayır*. Bu gece, arkadan aydınlatılmış *billboard*'da kocaman bir fotoğrafım vardı. Kafamın tam ortasına devasa bir penis çizilmiş ve sol tarafına büyük, siyah harflerle bir slogan yazılmıştı.

"Raphael Visconti kocaman bir sik kafalı," diye okudum olabilecek en kayıtsız bir sesle. "Vay canına. Bu sloganı düşünmen ne kadar sürdü?"

"Reklam ajansı 'amcık' kelimesini kullanamayacağımı söyledi."

"Bunu koymana izin vermelerine şaşırdım."

"Mm. Nico biraz baskı yaptı. Ama bunun kendi fikri olmadığını söylememde ısrar ediyor."

Ona bakmak için başımı eğdiğimde göğsüm keyifle dolmuştu. "Kimin fikriydi o zaman?"

"Tayce'nin, tabii ki."

"Tabii ki."

Takım elbisemin cebindeki telefonum çalmaya başladı. Sonra tekrar tekrar çaldı ve hiç şüphem yoktu, on kilometre yakınlarımızdaki herkes bana tüm sahilin en büyük simgesinin nereye kaybolduğunu sormak istiyordu.

Penny yanıma sokulup kapitone battaniyeye sarılı bedenini omzuma yasladı. "Kızdın mı?"

Gülerek kolumu etrafına sardım. "Etkilendim, bebeğim. Göz kırparken çekilmiş bir fotoğrafımı bile bulmuşsun. *PR* ekibimin hepsini *Google*'dan kaldırdığını sanıyordum."

"Kaldırmışlardı. Gösterişli bir galada çekilmiş videolarından ekran görüntüsünü almak zorunda kaldım. Yeterince yaklaşırsan bulanıklaşıyor."

İtalyanca hafif bir küfür mırıldandığımda Penny kaskatı kesildi. "Gerçekten kızmadın mı?"

Rüzgâr hızlanmış, aramızda ıslık çalmaya başlamıştı. Saçımın bir telini kulağının arkasına sıkıştırdım ve parmak eklemlerimle soğuk yanağını okşadım. "Kızmamı mı istiyorsun?"

Yutkundu. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sonra kararlılıkla kapattı. Tepede hava karanlık olsa da mavi gözlerine dolan şüpheli yaşları göremeyeceğim kadar değildi.

Kalbim sıkıştı. "Sorun ne?" Vücudunu göğsüme doğru çektim ve onu daha fazla hissedebilmek için ellerimi battaniyenin altına kaydırdım. *Kahretsin.* Üzerindeki battaniyeye rağmen titriyordu. "Konuş benimle, *Queenie.* Kızmamı mı istiyorsun?

"Ne istediğimi bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. Sıcak nefesi tişörtümün içine sızıyordu. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün paranı harcamak beni daha iyi hissettirmiyor, Rafe. Hediyelerin de umurumda değil. *Kahretsin.* Dün gece benzin almak için durduğunda cüzdanından üç yüz dolar aldım ve *hiçbir şey* hissetmedim." Bana bakmak için çenesini hafifçe kaldırdı. "Yerine geri koydum."

"Tanrım," diye mırıldandım ensesini okşayarak. "Gerçekten mi?"

Başını reklam panosundaki devasa yüzüme doğru salladı. "İhtiyacım olan şeyin intikam olabileceğini düşünmüştüm. Buraya gelip senin ışıklar arasındaki sik kafanı görürüm ve aramızdaki her şeyin düzeldiğini hissederim sanıyordum. Ama olmuyor."

Alnımı onunkine bastırırken içim acıyla dolmuştu. "Paramı istemiyorsun, hediye istemiyorsun. Milyonlarca kez özür diledim. Bunu nasıl düzeltebilirim, bebeğim?"

Titriyordu. *Sikeyim.* Çok *fazla* titriyordu. İçine girip bunu durdurmak istiyordum.

Kendini toplamak için derin bir nefes aldı ve yanağını yaka iğnemin altına yasladı. Karnım kasılmıştı. Yemin ederim, eğer soruma cevabı "Hiçbir şey" olursa, cebimden çakmağımı çıkarıp dünyayı yakacağımdan yüzde doksan dokuz emindim.

Bunun yerine parmaklarını ceplerime soktu ve bedeni benimkiyle bir bütün olacak kadar büyük bir iç çekti. "Diğerleri gibi olmadığını bilmem gerek."

Birkaç dakika öylece durduk. Çenem başının tepesinde, onun sıcak nefesleri ise boynumdaydı. Yakıcı soğuğa rağmen tenim sıcak ve dürtüsel bir ihtiyaçla yanıyordu. Kafamdaki onca gürültünün arasında düşünemiyordum bile. Tam da o sırada kardeşimin kendini beğenmiş ses tonunun tüm o kaousun içinden süzülüp bana aradığım cevabı vermesinden nefret etmiştim.

Kolumu beline doladım ve onu nazikçe kaldırdım.

"*Hadi*. Akşam yemeğinden önce uğramamız gereken başka bir yer daha var."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM

Yirmi Yedi

Rafe

Penny elini benimkinden kurtarıp yavaşça kilisenin kapısından birkaç adım uzaklaştı.

"Eğer oraya gireceğimi düşünüyorsan, delirmiş olmalısın."

Hafif bir keyifle ona baktım. "Eğer Gabe içeri adım attığında çarpılmıyorsa eminim sana bir şey olmaz."

"Beni endişelendiren Tanrı değil. Diğer yandan, gerçek bir suç belgeseline konu olmak ise..." Arkamdaki karanlık boşluğa baktı. "Sen önden git ve ışıkları aç. Ben burada bekleyeceğim."

Şu anda iki önemli noktaya değinebilirdim. Birincisi, bu bölgede yıllardır elektrik yoktu. İkincisi ise dışarıdaki mezarlıkta tek başına durmak, adamlarım yolun başından bizi izliyor olsa bile benimle birlikte karanlık bir kiliseye girmekten çok daha ürkütücüydü.

Yine de kilisenin ayin odasına gidip eski adak mumlarının üzerindeki tozu üfledim ve onları mihrabın üzerine yerleştirdim.

Çakmağımla onları yakarken Penny'nin bakışları sırtımdan bir an bile ayrılmamıştı. Puslu turuncu bir parıltı etrafı yeterince aydınlattığında, isteksiz adım sesleri koridorda yankılandı.

"Neden buradayız, Rafe?"

Ben Meryem Ana'ya bakarken onun sıcaklığı sırtımı okşuyordu.

"Bu kilisenin sahibi babamdı."

"Biliyorum. Ben de Yamaç'ta büyüdüm, unuttun mu?"

"Onun bir sahtekâr olduğunu da biliyor muydun?"

Penny garip bir kahkaha attı. "Sanırım mafya liderinin aynı zamanda papaz yardımcısı olmasını hep şüpheli bulmuşumdur. Bunun bir vergi kaçırma meselesi olduğunu düşünüyordum."

Gülümsedim. "Kısmen vergi kaçırma, kısmen de şantaj meselesiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Arkamı dönüp ona baktım. *Kahretsin.* O kadar sevimliydi ki... Battaniyesine sarınmıştı ve loş ışıkta kocaman gözleri ile birkaç tutam kızıl saçından başka hiçbir şeyi görünmüyordu.

"Babam papaz yardımcısı oldu çünkü Roma Katolikleri'nin sağlam bir itiraftan daha çok sevdiği bir şey yoktur." Bakışlarımı köşedeki günah çıkarma kabinine çevirdim. "Herkesin kirli çamaşırlarını bilirdi."

Penny gözlerimi takip edip başını eğdi. "Aslında bu oldukça zekice," diye itiraf etti.

Lanet olası küçük hilekâr. Tabii ki böyle düşünecekti. "Gel." Elini tuttum ve onu kabine doğru çektim. Telefonumun ışığıyla arkasındaki dar saçağı aydınlattığımda örümcek ağları parlamıştı. "Kardeşlerim ile ben buranın arkasına saklanır ve tüm yerlilerin günahlarını itiraf etmelerini dinlerdik."

"Ah, demek her zaman meraklı bir pisliktin," diye karşılık verirken elini elimden çekti. Arkamızdaki kapı rüzgârda gıcırdadığında hızla tekrar bana yapışmıştı.

"Sadece dinlemekle kalmıyorduk, *Queenie*. Babamız hafta boyunca duyduğumuz en kötü günahlara karar vermemizi isterdi ve sonra..." Dudağımın içini ısırdım. Elbette Penny kahrolası bir azize sayılmazdı ama yine de ona karşı bu kadar açık olmaktan nefret ediyordum. "Onları ortadan kaldırmamızı."

Gözleri gölgeleri delip geçti. "Ne?"

"En kötü günahkârları öldürürdük." Çocukluğumun güzel anılarını hatırlayarak omuz silktim. "Bardan eve çok sarhoş geldiklerinde karılarına tecavüz ettiklerini itiraf edenleri. Gece vardiyasından sonra eve dönerken *Grim Reaper* yolunda bisikletlilere çarpıp onları ölüme terk edenleri."

Penny derin bir nefes alarak söylediklerimi değerlendirdi. "Yani aslında masum görünen infazcılar mıydınız?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Daha çok eğitim alan Visconti'ler'dik. Şiddet ailem için her zaman bir yaşam biçimiydi. Sanırım babam erkenden başlamamızı istedi."

"Bundan nefret etmiş miydiniz?"

Ona baktım. "*Hayır*. Gerçek şu ki çok sevdik. Ben kardeşlerimden daha da çok. Sanırım oyunlara olan düşkünlüğüm bu sayede başladı."

Üzerindeki battaniyeyi sıktı. Sanki aniden hayat bulup meşe duvarları arasında dökülen tüm sırları ona anlatacakmış gibi günah çıkarma kabinine baktı. "O kadar çok sevdiniz ki yardım hattını kurdunuz."

"*Evet*. Babamız öldükten ve kardeşlerimle ben dünyanın farklı

köşelerine dağıldıktan sonra, oyunu daha... *profesyonel* bir şekilde geri getirmeye karar verdim. Bize birbirimize yakın olmamız için bir sebep verdi. Artık bu oyun Yamaç'tan daha büyük." Uzandım ve parmağımla yanağını okşadım. "Senden daha büyük, *Queenie*."

Bakışları benimkileri bulduğunda ifadesi şaşkınlıkla dans ediyordu. "Hattı arayanların arasından en korkunç günahı seçip onu yakalıyor ve öldürüyorsunuz, öyle mi?"

"Mm. Ayda bir kez."

"İsa aşkına."

"Şşt, seni duyabilir."

Şakama gülmemişti. Onun yerine, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümü inceledi. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Angelo'nun sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. *Ona göründüğün kadar kocaman bir şerefsiz olmadığını kanıtla.*

"Çünkü yardım hattını insanların günahlarını itiraf etmelerini dinlemekten zevk alan bir ucube olduğum için kurmadığımı bilmeni istiyorum." Duraksadım. "Elbette bazıları ilgi çekici ama bunun amacı hiçbir zaman merak olmadı. Toplumun pisliklerini seçer ve onları öldürürüz. Kesinlikle bir tür kahraman değilim ve evet, bu ironik çünkü onları öldürmek beni de kötü bir insan yapıyor ama dünyanın onlar olmadan daha iyi bir yer olduğunu inkâr etmek mümkün değil." Derin bir nefes aldım. "Sen ise yardım hattını amacına uygun bile kullanmıyordun. Tabii ki, aradığını ilk duyduğumda, seninle uğraşabileceğim yolları düşünüyordum-"

"Ton balıklı sandviçler," dedi donuk bir sesle. "*Aptallar İçin* kitabımın bir sayfasını koparman."

Ona mahcubiyetle sırıttım. "Tam tersi olsaydı aynısını yap-

mayacağımı mı söylüyorsun?" Aradan sadece bir saniye geçti ama kalbinin etrafındaki çelikten duvarın çatladığını anlamama yetmişti. Bu gelişmeden faydalanarak ona yaklaştım. "Arkasında asla kötü bir niyet yoktu. Seninle uğraşmanın verdiği heyecan çok çabuk geçti, bebeğim. Kısa süre sonra, konuşmanı duymayı takıntı haline getirmiştim. Her şey hakkında. Konunun ne olduğu umurumda bile değildi. Sesin kulağımda olduğu sürece mutluydum."

Aramızda fırtına öncesi bir sessizlik, arka planda ise camlara vuran rüzgârın sesi vardı. En sonunda konuştuğunda, küçük, tek kelimelik bir sorudan başka hiçbir şey söylememişti. Toz dolu havada süzülen ufak bir fısıltıydı sadece.

"Neden?"

Başparmağımı yumuşak dudağının üzerinde gezdirdim. Gerçek, ağzımdan sıcak tereyağı gibi kayıp gitmişti. "Çünkü seni seviyorum."

Birkaç dakika daha bana baktı. İfadesi sert ve okunaksızdı. Aniden çekilip günah çıkarma kabinin etrafında dolaşmaya başladı. Parmağını karmaşık ahşap işçiliğinde ve kafesli kapılarda gezdirirken kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Göz ucuyla bana baktıktan sonra tövbekârların bölmesine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Hiç sorgulamadan diğer bölmeye geçtiğimde ikimiz de karanlığa gömülmüştük.

Penny'nin yavaş ve ağır nefesleri bizi ayıran kafesli aralıktan sızıyordu.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye fısıldadı.

Şakağımı demir ızgaraya bastırdım. "Evet."

Bir an için duraksadı. "O gece telefon kulübesinde bana daha önce hiç âşık olmadığını söylemiştin. Eğer bunu hiç hissetmediysen, nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Söyleyecek çok fazla kelimem olsa da onları birleştirmenin bir yolunu bulamıyordum. Nereden mi biliyordum? Çünkü bunu yüksek sesle söylemek nefes almak kadar kolay geliyordu. Çünkü Penelope'nin adını duymak bile tenimi ateşe vermeye yetiyordu. Çünkü sabahları ilk, akşamları da son düşüncem oydu.

Çünkü. Kahretsin. Yalnızca. Biliyordum.

Yutkundum. "Çünkü seninle şanssız olsam da sensiz daha da şanssız hissediyorum."

Nefes alışları yoğunlaşırken göğsümdeki boşlukları bir bir dolduruyordu. Birden onu buraya neden getirdiğimi hatırladım: *Diğerleri gibi olmadığını bilmem gerek.*

Yamaçta vücudu benimkine karşı titrerken tüm o paranın, hediyelerin ve gösterişli yemeklerin ona asla güvence vermeyeceğini fark etmiştim. Sadece hareketlerim ve sözlerim onu rahatlatabilirdi. Penny çok incinmişti. Bizim dünyamızdaki erkekler tarafından parçalara ayrılmıştı ve onu onarıp bir daha asla parçalanmamasını sağlamak benim sorumluluğumdu.

Ellerimi kafesli ızgaraya geçirdiğimde, parmak uçlarım diğer tarafta onunkilere değdi. "Hiçbir yere gitmiyorum, *Queenie. Asla.*"

"Neredeyse yine öldürülecek olsan bile mi?"

Kahkaham ızgaradan içeri süzüldü. "Ölümle burun buruna gelmenin seninle birlikte olmanın bedeli olduğunu kabul ettim."

Izgara hafifçe tıkırdadı. O da başını parmaklıklara yaslamış olmalıydı çünkü sıcaklığını hissedebiliyor, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve duvarı yıkıp onu kollarımın arasına alma dürtüsüne karşı savaştım. Bunun yerine

kendimi toplayarak cebimden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ızgaranın altına doğru ittim.

"Öp beni."

Birkaç saniye sonra banknot bana doğru kaydı ve kucağıma düştü. Onu ani bir hareketlilik takip etmişti. Menteşeler inledi ve yumuşak mum ışığı kabinimi doldurdu. Bakışlarım kapı aralığını gölgeleyen Penny'e kaydı. Eğilerek içeri girdi ve kucağıma oturdu.

Yanakları benimkilere karşı ıslak ve sıcaktı. Dudakları çenemden yukarı kaydı ve ağzıma doğru fısıldadı.

"Bu seferki ücretsiz."

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

Penny

Ofis çıtırtı ve çark sesleriyle doluydu. Nico ağzına bir avuç cips daha tıkıştırdı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Kart sayıyor."

"Kart sayamayacak kadar aptal."

Daha fazla çıtırtı. Geçen bir saatin dörtte üçü boyunca monitörden "kırmızı gömlekli herif" olarak adlandırdığımız kişiyi incelemiş ve hâlâ hile yapıp yapmadığı konusunda anlaşmaya varamamıştık.

Nico ayaklarını masadan kaldırdı ve klavyeye dokunarak görüntüyü yakınlaştırdı. "Dudaklarının hareketini bak, Pen. Sayıyor işte."

"Her şeyi söylüyor olabilir. Milli Marşı mırıldanıyordur, en sevdiği İncil ayetini okuyordur. Sadece acemiler yüksek sesle sayar."

Bana şok içinde baktı. "O elli doları gerçekten kazanmak istiyorsun, ha?"

Güldüm. "Tabii ki."

Huzurlu bir sessizliğe gömüldüğümüzde, göğsüm mutlulukla doldu. İşe gelmeyi çok seviyordum. Yalnızca hilekârlığın getirdiği heyecanı yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda Nico ile de takılabiliyordum. Burada oturup atıştırmalıklar yiyor ve saçma sapan şeylerden konuşuyorduk. Sanki yine Visconti Grand'ın vestiyerinde saklanan çocuklar gibiydik.

Nico ona aldığım kalp şeklindeki çikolata kutusunu açtı. Bizim için işe getirdiğim normal atıştırmalıklardan değildi ama ne de olsa bugün Sevgililer Günü'ydü.

"Eee, işten sonra ateşli bir randevun var mı?"

Sanki sorum cevap vermeye değmezmiş gibi sessizce nefesini bıraktı. "Ne yazık ki hayatımdaki tek kadın sensin, Küçük P."

"*Tanrım*. Bu çok üzücü."

"Senin gerçekten bir *sevgilin* olmasına rağmen işe gelmenden daha üzücü değil."

Sözleriyle göğsüm daralmıştı ancak derin bir nefes ve birkaç mantıklı düşünce beni kendime getirdi. Her gün olduğu gibi işe gelmiştim çünkü ne Rafe ne de ben Sevgililer Günü'nden bahsetmiştik.

Bilemiyordum. Bir süredir adı ya da kural kitabı olmayan bu tuhaf ama mükemmel arafın içindeydik. Yaklaşık iki hafta önce, beni kiliseye götürdüğü geceden sonra her şey değişmişti. Onun bana içini açmasıyla rahatladığım için artık daha az kırgın hissediyordum. Gösterişli restoranları lokantayla, şık elbiselerimi ise pijamalarla değiştirmiştik. Randevularımızdan sonra daireme çıkıp bütün gece perdenin ardından ona bakarak kendime işkence de etmiyordum.

Arabasında uyuyor ve bazen verdiği iyi geceler öpücüğü kararlılığımı kırdığında, onu seks için üst kata bile davet ediyordum.

Pekâlâ. Belki de her zaman.

"Sevgililer Günü para kazanmak için çevrilen bir dolap zaten," diye mırıldandım. O gün yaklaştıkça, Rafe'nin bu konudaki sessizliği beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sanırım kutlamanın bir anlamı yoktu. Her gece buluşuyorduk ve ona bana hediye almayı bırakmasını kendim söylemiştim. Ayrıca, Rafe'nin her restoran çalışanının bana Bayan Visconti demesi konusunda ısrar etmesi dışında, henüz olduğumuz şeye bir isim de koymamıştık.

Nico muzip bir şekilde omzuma vurdu. "İkimiz birlikte yalnız ezikler olabiliriz."

Kendi kendime gülümsedim. Nico her zaman yanımda olmuş, benim için yapmak zorunda olmadığı bir sürü şey yapmıştı. Birden aklımın bir köşesinde duran o şeyi hatırladım. Ona sormam gereken bir soru vardı. Gülümsemem kaybolurken avuçlarım terlemeye başladı.

"Nico?" Bana yandan bir bakış attı. "Ailemin hiçbir zaman içinde oturduğum daireyi alacak kadar parası ya da bir *offshore* banka hesabı yoktu, öyle değil mi?"

Kalp şeklindeki çikolatayı ağzına atmak üzereyken duraksadı. "Ailenin mali durumunu nereden bilebilirim ki?"

"Sendin değil mi?"

Açık bir kitap gibiydi. Bana gerçeği söylemenin artıları ve eksilerini tartarken başını bir o yana bir bu yana eğiyordu. "Üniversite fonumdu," dedi sessizce.

Göğsümde bıçakların en keskini dönüyordu. "Nico-"

"Şşt," diye homurdanarak klavyeye dokundu ve onları inceli-

yormuş gibi yaparak rasgele kamera görüntülerini ekrana getirdi. "Bana bir iyilik yaptın. Bursumu korumak için okulda gerçekten çalışmak zorunda kaldım. Ve işte Küçük P, bugün bu kadar zeki olmamın nedeni de bu."

Genç Nico'nun vakıf fonunun tamamını benim için harcadığını düşünmek gözlerimin arkasını yakıyordu. "Teşekkür ederim" asla yeterli olmayacaktı.

"Siz ikiniz gerçekten hiç çalışıyor musunuz, yoksa bütün gece oturup dedikodu mu yapıyorsunuz?"

Arkamızdaki kapıdan içeri süzülen ses saf ipektendi ama yine de yerimden sıçramıştım. Döndüğümde Rafe'nin jilet gibi takım elbisesi ve yüzünde yüzünde bir sırıtışla kapıya yaslandığını gördüm. Bakışları benimkileri bulduğunda göz kırptı.

Boğazım sıkıştı. Ofisin loş ışığında bile nefesimi kesecek kadar yakışıklıydı. Ona baktığımda içgüdüsel tepkiler vermeyeceğim bir noktaya gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum. Bir gün o odaya girdiğinde başımın dönmeyeceği ya da yanaklarımın yanmayacağı.

Zayıf bir sesle selam verdim ve sonra boğazımı temizleyip monitörlere döndüm. Göz ucuyla baktığımda Nico gözlerini deviriyordu.

"Buraya Penny'i çalmaya mı yoksa bana ders vermeye mi geldin?" diye sordu Nico. Yaklaşırken çikolata kutusunu ona doğru uzattı.

Rafe keyifle kutuya baktı ve başını iki yana salladı. "Sanırım sana yeterince ders verdim, *cugino*."

Rafe burada çalışmamı onaylamadığını açıkça belirtmişti. Benim Grotto'nun sıradan bir kumarhane olmadığını anlamam ise

gerekenden daha uzun sürmüştü. Kameraların diğer tarafındaki hiçbir müşteri buraya sosyal statüleri ya da net değerleri nedeniyle davet edilmiyordu. Buradalardı çünkü hepsinin Çukur ve Koy'daki diğer kumarhanelerde hile yaptıklarından şüpheleniliyordu. Bazılarının fazlasıyla tehlikeli olduğu ortaya çıkmıştı ve Rafe onları benden ayıran tek şeyin sarp bir duvar ile bir koridor olmasından nefret ediyordu.

Ama bunu dert etmesine gerek yoktu. Gerçekten zorunda kalırsam muhtemelen sağlam bir yumruk atabilirdim ama Nico'nun bu adamlarla başa çıkabileceğini biliyordum. Ofiste ağzına kaç tane marşmelov sığdırabileceğini görmek gibi oyunlarla beni şımartsa da sakin mizacına rağmen o deri eldivenleri takıp kapıdan dışarı çıktığında neler olduğunu görmüştüm.

O sessiz bir canavardı.

Rafe'nin vücudunun sıcaklığı sırtıma vuruyordu. Ellerini içeceğimin iki yanma yaslayıp beni kollarının arasına hapsetti. Bu hareketiyle midemde mini havai fişekler patlamıştı.

"Gitmeye hazır mısın, *Queenie*?"

"Nereye?" diye sordu Nico. "Vardiyasının bitmesine daha bir saat var."

"Bu gecelik hayır, yok."

Nico'nun bakışları benimkileri bulduğunda gözleri keyifli ve alaycıydı. "Ah, şu torpilin gücü."

Onunla vedalaşıp Rafe ile asansörde buluştum. Ceketimi bir koluna asmıştı. Ben ona doğru yürürken gözlerinde bariz bir ateşle beni izliyordu.

"Evet?"

Kapılar açılana dek hiçbir şey söylemedi. İçeri girmem için

kenara çekildi. Omuzlarımız birbirine değerken aynalı kapıların kapanışını izliyorduk. Asansör sarsılarak harekete geçtiği an yansımama baktı ve sonra aniden avucunu karnıma bastırıp beni duvara doğru itti. Ağzı nefesimi söküp alırken boğazımı sertçe kavrayarak vücudumu olduğu yere hapsetti.

Daha derin bir öpücük çaldı. Altdudağımı ısırdı. Islak ağzının altında eriyordum. Sıcak eli bacağımın içinden yukarı doğru kayarak kadınlığımı öyle sert kavramıştı ki, parmak uçlarımda yükseldim.

Asansör yavaşlayarak durdu. Dili boynumdan yukarı kaydı ve ardından kulağımı buldu. "Bütün gün bunu yapmak için yanıp tutuştum," diye mırıldandı ve geri çekilmeden önce kadınlığımı bir kez daha sıktı.

Dokunuşuyla sarhoş olmuştum ve onu benden bu kadar çabuk kopardığı için nefesim kesilmişti. Asansörün kapıları kayarak açıldığında şubat ayının yakıcı havası içeri doldu. Rafe gömleğini düzeltip elimi tuttu ve kusursuz bir centilmen olarak karanlık geceye adımını attı.

Arabasına ulaştığımızda heyecandan yerimde duramıyordum. *Unutmamıştı*. Zihnim gecenin barındırdığı tüm olasılıklarla dolup taşıyordu. Koy sahilinde romantik bir yürüyüş. Şık bir restoranda baş başa bir akşam yemeği. Muhtemelen hediye almama isteğim için de bir istisna yapmıştı. Fakat arkamı dönüp arka koltukta güzelce paketlenmiş bir kutu göremediğimde keyfim anında kaçtı.

Torpido gözünde de hiçbir şey yoktu.

Rafe motoru çalıştırdı ve bana baktı. "Bir şey mi arıyorsun?"

Ben durduramadan ağzım harekete geçmişti. "Bugün Sevgililer Günü," dedim aniden.

Dirseğini orta konsola yasladı ve bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına dokundu. "Öyle mi? Hamburgerler benden öyleyse."

Yanaklarım yanıyordu. *Hamburgerler her zaman senden, pislik.* Ama bunu söylemedim. Bunun yerine çenemi sıktım ve gözlerimi farların önünde dans eden kar tanelerine diktim. Şaşırtıcı olsa da öfkem arabanın ısıtmalı camına inen buzdan daha çabuk eriyip gitmişti. Belki de nedeni Rafe'nin başparmağının bacağımda daireler çizmesi ya da lokantadan siparişimizi alırken bana fazladan ketçap getirmeyi unutmamasıydı.

Karnım sıcak bir hisle dolarken kalbim de ısınmıştı. İstediğim şey buydu. Hediyeleri ya da parayı değil, *bunu* istiyordum. Bu rahatlığı. Bu istikrarı. Bu *sevgiyi.* Bu adamın hiç durmadan her gün bana verdiği her şeyi. Birden öyle mutlulukla dolmuştum ki, kiliseye giden yokuşu tırmanırken dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Rafe'nin kafasının karıştığını gösteren bakışları benimkilerle buluştu. "*Sikeyim.* Bana neden öyle bakıyorsun, *Queenie*?" Sanki yüzünün olduğu başka bir reklam panosu arıyormuş gibi ufka baktı. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dudağımı ısırdım. Nedense *seni seviyorum* cümlesi dilimin ucunda dolanıp duruyordu. Hissettiklerimi ağzımdan kaçırmamak için elimden geleni yaptım.

Rafe'nin gözleri şüpheyle kısıldığında en azından önüne bir kemik atma dürtüsü hissetmiştim. Elini kavrayıp parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Sadece mutluyum. Hepsi bu."

Yüz ifadesi yumuşadı. Ağzımı elinin üzerinde dolaştırmamı izlerken memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Bir sır bilmek ister misin?" diye fısıldadı. Avucunu açarak yanağımı kavradı ve baş-

parmağıyla altdudağımı okşadı. İçim heyecanla ürpermişti. Bana ne zaman bu soruyu sorsa, ardından gelen şey her zaman hoşuma gidiyordu.

Başımı salladım.

"Bugünün Sevgililer Günü olduğunu unutmadım." Eli belimden aşağı kaydı ve kalçamı sıktı. "Buraya gel."

Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

Uzanıp koltuğunu sonuna kadar geriye kaydırdı. Ardından hafifçe kucağına vurdu. "*Buraya*. Sakın yer yok deme. Kıçını yüzüme doğru sallaman için yer varsa, kucağıma oturman için de vardır."

Rafe'nin yörüngesine girmek üzereyken her zaman olduğu gibi hafifçe titredim ve emniyet kemerimi açıp beni kucağına çekmesine izin verdim. Göğsünde eriyip yatıştırıcı kokusunu içime çekme isteğime direnerek titrek bir nefes aldım.

Şakağıma hafif bir öpücük kondurdu. Ardından kapısının gözüne uzanıp kucağıma bir şey bıraktı. Bir para destesi ağırlığındaydı ama aşağı baktığımda mükemmel bir şekilde sarılmış dikdörtgen bir paket olduğunu gördüm.

"Ne o?"

Göğsü sırtıma çarptı. "Açarsan öğrenirsin." Terli avuçlarımı bacaklarıma sürttüm ve kurdeleyi nazikçe çekiştirdim. Rafe sabırsızca derin bir nefes verdi. "Tanrım, Penny. Bu bir bomba değil. Aç gitsin."

"Peki, peki."

Ambalajı sıyırdım ve gözlerimi kısarak elimdekine baktım. Bir çeşit kitaptı bu. Rafe tavan lambasını yakmak için uzandığında turuncu bir parıltı arabanın içine yayıldı ve bunun herhangi bir kitap olmadığını anladım.

Hardal sarısı cildin kapağında kabartmalı bir başlık vardı.

Aptallar için Penelope Price.

Boğazım düğümlendi. "Nedir bu?"

Rafe cevap vermedi. Onun yerine kolunu benimkinin arasından geçirip kapağı yavaşça açtı. Krem rengi kalın kâğıtta yazanları okudum:

Sayılarla Penelope Price

Boy: Gömleğimin üçüncü düğmesine kadar geliyor. Topuklularla ise ikinci düğmeye.

Kilo: Mükemmel

Yaş: Bunu düşünmemeye çalışıyorum

Takma adları: Queenie, Küçük Pislik, Velet, Uslu Kız (Not: Bu oldukça nadir. Penny hiçbir zaman uslu bir kız değildir.)

Boğuk bir kahkaha atarken gözlerimin arkası yanıyordu. Bir sonraki sayfanın başlığını okudum: **Eğer Penny Kaybolursa**. Altında parmak izim, bir tutam kızıl saç ve üzerinde öpücük izi olan bir peçete parçası vardı. Bunun, kullanmama izin verdiği ilk seferde onun özel banyosunda bıraktığım peçete olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

"Sakladın mı?" diye mırıldandım parmağımı üzerinde gezdirirken.

Sessiz bir kahkaha attı ve çenesini omzuma yasladı. "Saçından bir tutamı nasıl aldığımdan çok peçeteyle mi ilgileniyorsun?"

Tekrar gülerken sesim tuhaf bir hıçkırık gibi çıkmıştı. "*Evet.* O da çok garip," dedim tiz bir sesle.

Sonraki sayfada en sevdiğim şeyler vardı. Çarkıfelek meyveli martini ve her sabah yatta bana hazırladığı kahvaltı için tarifler. Lokantada her zaman verdiğim sipariş, sevdiğim filmler, tekrar

tekrar dinlediğim şarkılar. Bazılarını İsimsiz Günahkârlar'a yaptığım aramalardan, bazılarını ise yalnızca *beni* dinleyerek öğrenmiş olmalıydı.

Sayfalarca okudum. Hobilerim ve hayallerim. Sık sık kullandığım kelimeler, giyim tarzım. Sonuna geldiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Neden?" Tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

Rafe beni kendisine bakmam için çevirdi ve çenemden aşağı süzülmeden önce bir damla gözyaşımı öptü.

"Cevabı biliyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Çünkü beni *seviyordu.*

Ve benim de onu sevdiğimden hiç şüphem yoktu.

"Bana bak." Bulanık gözlerle onun yumuşak, yeşil bakışlarına karşılık verdim. "Artık senin yardım hattın benim, *Queenie.* Tüm sıradan düşüncelerin, tüm saçmalıkların. Hepsi benim. Ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar hepsini istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Sadece başımı sallayabilmiştim.

"*Güzel,*" diye mırıldandı. Sertçe yutkundu ve yüzümden süzülen bir damla gözyaşına kaşlarını çatarak baktı. "Şimdi ağlamayı bırak. Bundan hoşlanmıyorum."

Başka bir şey söylemeden öne doğru eğilip dudaklarımı onunkine yaklaştırdım ve bir sonraki nefesini sanki kendi nefesimmiş gibi içime çektim. Ardından dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dilimi içeri kaydırdım. Onu dişleriyle yakalayıp beni kendine çekti. Eli omurgamdan yukarı ilerleyip beni olduğum yere hapsetmek için ensemi kavradı.

Sonsuza dek burada kalacağımı biliyordum. Onun zincirlerine

esir düşmüş halde ve Rafe'nin kafesinde mutluluk içinde. İstiyorsa bana kilit vurup anahtarı Pasifik'e atabilirdi.

Raphael Visconti'nin tuzağına düşmüştüm ve asla kurtulmak istemiyordum.

BİR AY SONRA

Penny

Beni kendime getiren şey sabahın erken saatlerinde dalgaların üzerinde salınan yatın sesi olmuştu. Fakat gözlerimi açıp gülümsememe neden olan bacaklarımın arasındaki tatmin edici sızıydı.

Yan döndüm ve dirseğime yaslanarak Rafe'nin uyumasını izledim. Her zamanki gibi sırtüstü yatıyor, dövmeli kolu yastığımın altında kayboluyordu. Aralık dudaklarına, titreşen kirpiklerine baktım. Temiz traşlı boynundaki kalp atışlarını seyrederken rüyasında ne gördüğünü merak ediyordum. Beni gördüğünü ummak kendini beğenmişlik olur muydu?

Uzanıp elimi dağınık örgümün üzerinde gezdirdim. En azından uyanıkken beni düşündüğünü biliyordum. Yoksa neden benim için saç örmeyi öğrenecekti ki? Evet biraz dağınıktı ama bunun için pratik yaptığı düşüncesi kalbimi ısıtıyordu.

"Bacağıma bir tekme daha atarsan, seni dün gecekinden daha sert şaplaklarım."

Sessizliği delip geçen ani uyarısıyla yerimden sıçradım. Cevap vermediğimde bir gözünü açtı ve uykulu bir şekilde sırıttı. "Boş ver. Yine manzaranın tadını çıkarıyormuşsun."

"Hayır, tadını falan çıkarmıyorum." *Kesinlikle çıkarıyordum.* "Düşünüyordum."

"Acıtıyor mu?"

"Kapa çeneni."

Gamzeleri derinleşti ve büyük elini yanağında gezdirdi. "*Pekâlâ*. Ne düşünüyordun?"

"Bilirsin işte, şu anda sevgilim olmanın ne kadar garip olduğunu."

Kaşlarını çattı. Çenesi gerildi. "Sabah dokuzdan önce beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Güldüm ve başımı koluna yaslayarak yanına kıvrıldım. Sevgililer Günü'nü Visconti Grand'in çatı katı süitinde geçirmiş ve hemen ertesi gün yata geri dönmüştük. Ancak Rafe çalıntı kıyafetlerimin onunkilerin yanında asılı olmasını ve her odada kadınsı mumlarımın yanmasını istediğini söylese de bu onun için yeterli değildi. Parmağımda bir yüzük de istiyordu.

Birkaç dakika boyunca göğsünün inip kalkmasını izledim. Yakasmdaki yılanın kıvrılmasını ve karın kaslarındaki iskambil kâğıtlarının hayat bulmasını. Huzurunu bozma arzusuyla yanıp tutuşurken karnından aşağı, kasıklarına uzanan koyu renkli kıllara doğru bir yol çizdim.

Dokunuşumun altında kasıldı. "O el nereye gidiyor, *Queenie*?" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Sorusunu sıcak aletini kavrayarak cevapladım ve avucumda sertleşene kadar yavaşça masaj yaptım. Onaylarcasına hırlarken başını yastığına bıraktı.

Elim sertliğinin üzerinde aşağı yukarı kayıyor, ona hayranlıkla bakarken ağzım sulanıyordu. Günün soğuk ışıklarında devasa görünüyordu. Kadınlığımın kronik olarak ağrımasına şaşmamalıydı. Tabanına doğru indiğimde, saati bileğimden kaydı ve altındaki elmas tenis bileziği ortaya çıktı.

Dudaklarından sessiz bir inilti kaçarken pırlantaya dokunmak için uzandı. "Güzel bilezik. Yeni mi?"

Kıstığım gözlerimle ona baktım. "Evet ve çok pahalıydı."

Kendini avucumun içine doğru iterken parmaklarını kalçama gömdü. "*Kahretsin*. Sanırım sonunda bir fetiş buldum. Senin tüm paramı harcaman. Bunun bir adı olmalı, değil mi?"

Gülerek başparmağımı aletinin parlayan ucunda gezdirdim ve vücudunun altımda titremesinin tadını çıkardım. "Senin zaten bir fetişin var."

"Öyle mi?"

"Mm. Külot fetişi."

Duraksadı. "Kesinlikle yok."

"Evet var. Sürekli külotlarımı çalıyorsun."

Boğuk bir kahkaha attı. "Çok tatlısın, bebeğim." Eli saçlarımın dibine dolandı ve ağzımı kendine doğru çekti. "Benim külot fetişim yok. Penny'nin poposunun yanaklarının arasına giren şeylere fetişim var."

"Ah," dedim telaşla.

Beni öptü. Sonra iki kat daha sert bir şekilde tekrar öptü. Elinden kurtulup kolunun kıvrımına geri döndüm ve aletini yavaşça okşayarak onu baştan çıkardım.

Huzursuz nefesleri alnıma çarpıyordu. "Daha hızlı."

"Yapamam."

"Bileğin falan mı kırıldı?"

"Hayır, sadece altmış saniye içinde boşalmanı istemiyorum."

Kendimi kaçınılmaz darbesine hazırladım. Eli kıçıma sert ve hızlı bir şekilde indiğinde ona küçük bir pislik olduğuma dair bir hırıltı eşlik etmişti. Rafe beni sırtüstü yatırdı ve kabaca bacaklarımı ayırıp aralarına girdi. Karmakarışık saçları ve tehlike saçan gözleriyle bana bakıyordu.

"Ben seni otuz saniye içinde boşaltacağım. Buna ne dersin?"

Vücudum başımdan kadınlığıma kadar ürperirken klitorisim beklentiyle çarptı. "Yüz dolarına bahse girerim ki yapamazsın."

"*Anlaştık.*" Bileğimi yakaladı ve saatin kadranına baktı. Uzun eli saatin tepesine dokunduğunda doğrudan klitorisime gömülmüştü.

Sikeyim.

Sert ve hızla emdi. Islak sıcaklığı, ani ısırıkları, baldırlarıma karşı esneyen sırt kasları. Bu bahsi kabul etmemin suçunu doğru düşünmek için çok erken olmasına atıyordum. Bırakın otuz saniyeyi, bu adamın dilinin altında on saniye bile zor dayanabileceğimi bilmeliydim.

Sanki sinirlerimin üzerine benzin dökülmüş ve Rafe'nin ağzı da yanan bir kibritmiş gibi hissediyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım ve şimdiye kadar okuduğum en sıkıcı *Aptallar İçin* kitaplarını düşünmeye çalıştım. *Oto Tamiri* ve *Yatırım Fonları* arasında gidip geliyordum.

Ah, hayır. Rafe diliyle girişimden klitorisime kadar ıslak bir yol çizdiğinde o tanıdık yakıcı basınç içime yayıldı. Uzuvlarım ağırlaşıp kadınlığım sızlarken kaybedeceğimi anlamıştım. Kendimi altından çekmeye çalıştım. Karşılığında hırladı ve bir eliyle beni

olduğum yerde tutarken diğer eli bacaklarımın arasında kayboldu.

Bana baktı. İki kalın parmağını içime sokmadan önce "Hilekâr," diye homurdandı.

Ah, Tanrım.

Basınç patlayarak merkezime doğru akmış, vücudumdaki her kasın titremesine neden olmuştu. Orgazmım etrafımda süzülürken, çıktığım zirve sinirle gölgelendi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona ters ters baktım. "Parmaklarını kullanarak hile yaptın."

Üstdudağmdaki zevk sularımı yalarken gözleri keyifle dans ediyordu. "*Hayır*. Sadece *bana ait* olduğu için bu amcığı nasıl kullanacağımı biliyorum." Tekrar kadınlığıma baktığında ifadesi karanlık bir memnuniyetle kıvılcımlar saçıyordu. "Hepsi bana ait."

"Sana ait değil," diye mırıldandım. Neredeyse her birlikte olduğumuzda bunu söylediğim için kısmen alışkanlıktan, kısmen de yüz dolar kaybettiğim ve henüz kahvaltı bile etmediğim için sinirlendiğimden böyle demiştim.

Gözleri parladı. Parmak uçlarını kaygan kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi ve hassas klitorisimin etrafında daireler çizdi. Bakışları tekrar benimkileri buldu. "Bu kimin amcığı, Penelope?"

"*Senin*. Değil-" Klitorisimi çimdiklerken nefesim kesildi. "İşkenceyle alınmış bir itiraf, gerçek bir itiraf değildir."

"Her türlü itirafı kabul ederim." Parmaklarıyla beni tekrar araladı.

"Kimin amcığı, Penelope?"

Çenemi birbirine kenetledim. Cevap vermediğimde dişlerini baldırlarımın içine geçirdi. "Değişir!" diye bağırdım.

Sırt kasları gerildi. "Neye göre?"

Zorlukla yutkundum. Rafe'nin ona şartlarımı söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Boğazımı temizledim. Aniden serin bir sabah havası için fazla sıcaklamıştım.

"Eğer ona nazik davranırsan," diye fısıldadım.

Kaygısızca gülümsedi ve klitorisime nazik bir öpücük kondurdu. "Ona her zaman nazik davranıyorum. *Başka*?"

"Onu asla terk etmeyeceğine söz verirsen."

Kaşlarını çattı ama alaycı bir karşılık vermeden önce kendini tutmuştu. Sırtı farkındalıkla yumuşadı. Kendimi savunmasız hissediyordum. *Rahatsız. Muhtaç.* Artık kadınlığımdan bahsetmediğim çok açıktı.

Rafe yavaşça üzerime tırmanıp beni vücudunun altına alırken nefesimi tuttum. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Söz veriyorum, *Queenie*. Sonsuza dek buradayım."

İç geçirdim. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu kendime çektim.

"O zaman senindir."

Rafe kahvaltı hazırlarken ıslık çalıyordu. *Islık çalıyordu*. Tezgâhtaki yerimden keyifle onu izledim. Üzerinde siyah bir *boxer* ve ufak bir sırıtıştan başka bir şey yoktu. Eğer bencilce manzaranın tadını çıkarıyor olmasaydım belki de onu sıcak tavadan dışarı sıçrayan yağ konusunda uyarırdım.

Dolaptan iki tabak alma bahanesiyle hemen yanımdan geçti ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum. Kısa bir süre durup ellerini bacaklarımın arasına daldırması ve kadınlığımı avuçlaması hiç de şaşırtıcı değildi. "Kimin amcığı bu?"

İç çekişim bir kahkahaya dönüştü. Bu pislik otuz dakika içinde bana aynı soruyu üç kez sormuştu ve umarım 'senin' dememin heyecanı yakında geçerdi. Uzanıp *boxer*'ının üzerinden aletini kavradım. Çenesi kasılırken bakışları ısınmıştı.

"Duruma göre değişir. Bu kimin siki?"

Boğazımı öpmek için eğildi ve boynuma karşı gülümsedi. "Senin, *Queenie*. Sonsuza dek ve daima. Yine de eğer elini taşaklarımdan hemen çekmezsen kahvaltıda yanmış yumurta yiyeceksin."

Gitmesine izin verdim. Tabakları hazırlamasını izlerken manyak gibi sırıtıyordum. Rafe kafasını kaldırıp hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler söyleyene kadar mutfak kapısının açıldığının farkına bile varmamıştım.

"*Gesù Cristo*," diye mırıldandı bir elini saçlarımn arasında gezdirerek.

"Gerçekten de *Gesù Cristo*." Rafe'yle yaşamayı ne kadar sevsem de evimizi onun maaş bordrosundaki bir grup insanla paylaşmayı sevmiyordum. Yatı yeniden bar olarak işletmeye açmamıştı ama yine de yalnızca onu ayakta tutmak için bile bir düzine mürettebata ihtiyaç duyuyordu. "Rafe, taşınmalıyız."

Bana kaşlarını çattı. "Ama seninle diğer herkes arasında bir okyanus olması hoşuma gidiyor."

Güldüm. "Evet ama bu tam bir baş belası. Ayrıca, oturma odasında ikinci kaptanla karşılaşma ihtimalim varken nasıl çıplak dolaşabilirim ki?"

"Çıplak mı dolaşmak istiyorsun?"

"Hı-hı."

Duraksadı. Gözlerini kapüşonlumun eteğinden ayırmıyordu. "O zaman ev aramaya başlarız."

Tanrım. Artık erkekleri paraları için dolandırmıyor olabilirdim ama onları başka şekillerde kandırmak çok kolaydı.

Rafe

Sanırım Dante'nin bu dünyadaki son macerası olan limanı havaya uçurmak gizli bir lütuftu. Bu bana Şeytan Yamacı uçurumundaki barı ve kumarhaneyi yeniden elden geçirmem için fazladan üç ay vermişti ve itiraf etmeliydim ki mekân olağanüstüydü.

Deniz seviyesinden yüz metre kadar yükseğe yeniden inşa etmeye karar vermiştik. Böylece gelecekteki patlamaların önüne geçebiliyor ve müşterilere panoramik pencereden tamamen kesintisiz bir manzara sunabiliyorduk. İçerinin dizaynı Raphael Visconti'nin imzasını taşıyordu. En iyi kadife kaplı poker masaları, en parlak rulet tekerlekleri ve nadir bulunanlar da dahil olmak üzere şimdiye kadar yapılmış tüm *Smuggler's Club* sürümlerini sunan tam stoklu bir bar.

Ancak kızıl saçlı güzel bir kadın yüzünden ben hâlâ votka içiyordum. Bir yudum daha aldığım sırada Angelo'nun omzu hafifçe benimkine değdi. Suyun altına batan güneşe baktım ve gülümsememi bastırdım. Kardeşimin öfkelendiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Bir şeyleri kırıp dökmek üzereyken gergedan gibi nefes alıp veriyordu.

Ses tonu buz gibiydi. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

Kapılardan süzülüp hayranlıkla manzarayı seyreden konukları hızlıca gözden geçirdim. "Öyle mi? Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Solumdan ipeksi bir mırıltı yükseldi. "Angelo'nun düşüncesini destekliyorum." Döndüğümde Tor'un kocaman gülümsemesiyle karşılaştım. "Bu kesinlikle berbat bir fikir, *cugino*. Sikeyim, bayıldım."

Elbette bayılmıştı çünkü sonunda bir anlaşmaya varmıştık. Ben Koy'un üçte birini, o ise benim yepyeni barımın yüzde kırk dokuzunu alıyordu.

"Kurşunlardan kaçarken hiç de bayılmayacaksın, sik kafalı," diye mırıldandı Angelo ve asansöre doğru baktı. "Bu arada karım nerede?"

"Alışverişe çıktı... Penny ile." Neredeyse *benimkiyle* çıktı diyecektim ama kendimi durdurdum. Ne yazık ki, o benim karım değildi.

Henüz.

"Birlikte takılmalarından hoşlanmıyorum."

İşte şimdi ben de ona öfkeyle bakıyordum. Sinirden parmaklarım seğiriyordu. "Neden?"

"Çünkü ona bir şeyler öğretiyor."

"Ne gibi?"

"*Blackjack* oynamak gibi. Rory artık bu işte çok iyi." Viski bardağından bir yudum alırken gözleri karardı. "Bana neden oynadığımız her eli kaybettiğimi söyle? Yanlış giden bir şeyler var."

Tor ve ben keyifle ona baktık. Angelo nadiren kumar oynardı ve muhtemelen kart saymanın ne olduğunu bile bilmiyordu. Yine de baldızımı ispiyonlamayacaktım. Gelecek hafta *The Real Housewives of Atlanta*'ya başlıyorduk ve bu diziyi tek başıma izleyecek değildim.

Saatime bir göz attım ve gözlerim Angelo'nunkileri asansöre kadar takip etti. Penny, Rory, Wren ve Tayce bütün öğleden sonrayı alışverişte geçirmiş ve akşam da kardeşimin evinde hazırlanmışlardı. Sevgilim gideli yalnızca birkaç saat olmasına rağmen ben şimdiden onu görmek için can atıyordum. Onu hissetmek. Sikeyim, onu öpmek. *Tanrım*. Bu gidişle ona bir aptal gibi odanın diğer ucundan bakmaya bile razı olabilirdim.

Asansörün kapısı açıldı ve içeriden tanıdık bir kahkaha yükseldi. Döndüğüm an Penny ile kızların içeri girdiklerini gördüm.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlenmişti. Henüz ceketini bile çıkarmamıştı ama şimdiden inanılmaz göründüğünü söyleyebilirdim. Altın halka küpeler, dolgun kırmızı dalgalar ve onlardan yalnızca birkaç ton koyu dar bir elbise. Gözleri odayı taradı ve bir an sonra bende durdu.

Gülümsemesi kalbimi ortadan ikiye ayırmıştı.

Cebimdeki poker fişini sıkarak kadehimi bıraktım. Ardından onu selamlamak için harekete geçtim. Ona bir öpücük vermek için eğildim ve geri çekildiğinde ensesini sıkıca kavradım. "Artı bahşiş," diye mırıldandım bir öpücük daha çalarak. "Ve KDV."

Dudaklarımda gülümsemesini hissederken üçüncü bir kez daha eğildim. "Burası çok güzel," dedi manzarayı seyretmek için yürürken. Onu bir köpek yavrusu gibi takip ettim. Batmak üzere olan güneşin yüzüne vuran altın parıltısını ve gözlerindeki farın ışıltısını izledim. "Ama kafam karıştı. Bu gece açılış gecesi değil, öyle değil mi?"

Yanına sokuldum ve sahiplenircesine beline sarıldım. "Pek sayılmaz, *Queenie*." Etrafımıza bir göz attıktan sonra onu bir girintiye çektim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yüzü düştü. "Ah Tanrım, ne yaptın-"

Çenesini kavradım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu onu susturmak için bulduğum en yeni ve en güzel yöntemdi. Her seferinde işe yarıyordu. "Buradaki tüm bu adamları görüyor musun? Hepsi senin için."

Kaşlarını çattı. "Beni mi pazarlıyorsun?"

"İşler o kadar da kötü gitmiyor." *Henüz.* "Demek istediğim hepsi Grotto'yu ziyaret etmek için sıraya girmiş durumda. Önce onlarla biraz eğlenmek isteyebileceğini düşündüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve odayı sanki ilk defa görüyormuş gibi inceledi.

"Ciddi misin?" Bana yaklaştığında sesi dramatik bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bana buradaki herkesi dolandırabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Son kuruşlarına kadar dolandır, bebeğim."

"Ama ben *düzgün* bir hayat yaşamaya çalışıyorum."

İnanamıyormuşum gibi gülümsedim. "Seninle ilgili düzgün olan hiçbir şey yok. Hiç olmadı, olmayacak da."

Bana bakarken şaşkınlığı heyecana dönüşmüştü. "Ama ya..."

"Öyle bir şey olmayacak." Gabe'i kiliseden topallayarak çıktığından beri görmemiş olsam da adamları tüm güçleriyle buradalardı. Yara izleri, dövmeleri ve tehditkâr yüzleriyle hedeflerin arasına karışmak konusunda berbat bir iş çıkarıyorlardı ama yine de buradalardı. Elbette ben de onu bir şahin gibi izliyor olacaktım. Endişelenecek çok bir şey yoktu. Müşterilerin hepsinin incelenmesini sağlamıştım. Bu adamlar profesyonel suçlular değil, yalnızca milyoner kumarbazlardı. Kumarhanelerimizden birinde şanslarını denemelerinin nedeni yakalanırlarsa kendilerini koru-

yabileceklerini düşünmelerinden çok bundan paçayı kurtarabileceklerini zannetmeleriydi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye ciyaklayarak kollarını omuzlarıma doladı ve beni girintiye doğru itti. Boğazımı öptü. Ardından çeneme ve ağzıma doğru ilerledi. Yumuşak bedeninin benimkine değdiğini hissetmek bir okul çocuğu gibi sertleşmeme yetmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma ulaştığımda.

Ve bu? Bu ise kahrolası tenimin alev almasına yetmişti.

Yanımdaki Angelo koltuğunda doğruldu. Viskisini dudaklarına götürdü ama bir yudum bile almadan geri bırakmıştı. "Tanrı aşkına."

Belmarsh, diğer yanında konuşup duran avukat, irkildi.

Nico'nun keyifli bakışları yanağımı yakıyordu. Angelo'nun soğukkanlılığını kaybedip Rory'nin *blackjack* oynadığı adamı tabancayla dövmesinin ne kadar süreceğine dair bir iddiaya girmiştik.

"Size başka bir şey ikram edebilir miyim, Bay Visconti?"

Başımı kaldırdığımda Laurie'nin rahatsız edecek kadar tatlı gülümsemesiyle karşılaştım. Bileğimi hafifçe sallayarak bir tur daha getirmesini işaret ettim. "Yeni işyeri hoşuna gitmedi mi, Laurie?"

Boş kadehimi kaptığı gibi tepsisine koydu. "Oldukça beğendim. Ne de olsa karada. Hoşuma gitmeyen şey iki garsonun eksik olması." Başını eğerek duraksadı. "Pis küçük sürtükler olsalar bile."

Anna ve Claudia'dan bahsediyordu. Penny gitmelerini istediği

için onları kovmak konusunda iki kez düşünmemiştim bile.

"Sana yeni garsonlar bulacağım," dedim. "Daha da iyilerini."

"Beş tane bul. Yazın burası çok kalabalık olacak."

Bir çığlık dikkatimi odanın diğer tarafına çekti. Ayağa fırlayarak galibiyeti kutlayan Rory'den geliyordu. Kazandığı kartları bir yelpaze gibi salladığında Angelo da ayağa fırladı.

"Daha fazla oyun yok," diye homurdanıp dudaklarını sahiplenircesine öptü. "*Otur.*"

Belmarsh onu selamlamak için ayağa kalktı ve "Ah, bu sevgili karın olmalı," dedi. Rory duraksayıp üstdudağını tiksintiyle kıvırdı. Ardından Angelo'yu iterek, "*Karın mı* var?" diye bağırdı.

Masamızın etrafında kıs kıs gülüşmeler yankılandı. Angelo burnunu sıkıp başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Evde kalıp maçı izlemem gerektiğini biliyordum."

Rory'nin poposunu sıkıp kulağına karanlık bir şeyler söyledikten sonra odanın Cas ve birkaç iş arkadaşının Küba purosu içtiği daha medeni bir köşesine yöneldi. Belmarsh garip bahaneler sıralayıp oradan ayrılırken Rory kocasının yerine oturdu.

"Bunu kullanmak için ne zamandır bekliyordun?"

"Mihraba yürüdüğümden beri."

Keyifli gülümsememi elimin tersiyle sildim. "*Etkilendim.* Yeni keşfettiğin dolandırıcılık becerilerinden de öyle."

Gülerek ellerini uzattığında hafifçe titrediğini gördüm. "Bana göre değil. Çok geriliyorum." İç çekti. "*Artful Dodger** bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Bakışlarım barda Tayce ile birlikte oturan Penny'e kaydı. Kafa kafaya vermiş gözlerini odanın içinde gezdiriyorlardı. Penny al-

* *Artful Dodger*, yazar Charles Dickens'ın Oliver Twist romanından bir karakterdir. Bir yankesicidir ve bu açıdan yetenekli, kurnaz bir adam olarak nitelenir. (ç.n.)

çak sesle konuşurken Tayce kaşlarını çattı. Dikkatle dinliyor, şüphesiz ona verdiği ipuçlarını alıyordu.

Bu oldukça ironikti. Hilekârlardan nefret ederdim ancak yine de buradaydım işte. Özellikle pis hırsızımın istediği herkesi kandırması için düzenlenmiş bir etkinliğe ev sahipliği yapıyordum. Sanırım kendim için koyduğum her kuralı ve ahlaki değeri çiğnemiştim.

Çiğnemek için can attığım bir tane daha vardı.

"Benimle evlenmesini sağla," dedim aniden.

Bir garson sipariş ettiğimiz içkiler ile Rory için beyaz şaraplı bir kokteyl getirdi. Bir yudum alırken aldığı keyfi gizlemek konusunda berbat bir iş çıkarıyordu.

"Sakin ol. Daha bir ay falan oldu."

"Sen de kardeşimle bir ayda evlendin."

"Evet ama sadece yalvardığı için."

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

"Ah, Yüce Kuğu. Bunu söylediğimi ona söyleme. Zaten bana çok kızgın."

Hiçbir şey söylemedim. İkimiz de Angelo beni kızdırdığı anda bunun ortaya çıkacağını biliyorduk.

Rory içkisindeki buz küplerini karıştırdı. "Ona doğru yüzüğü alırsan evet diyebilir."

Gülüşüm alayla doluydu. "Ona o kadar çok yüzük aldım ki, hepsini birlikte taktığında *Bay T*'ye* benziyor."

Koltuğuma iyice yerleşirken sabrın kıymeti hakkında vaaz veren baldızımı dinlemiyordum. Penny'nin bardaki görüntüsüne hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Gerçek şuydu, tıpkı bir mağa-

* *Bay T*, Amerikalı oyuncu, koruma ve emekli profesyonel güreşçidir. (ç.n.)

ra adamı gibi tüm dünya onun benim olduğunu bilsin diye parmağına bir yüzük takmak istememe rağmen, mantıklı yanım henüz buna hazır olmamasına saygı duyabilirdi.

Hayatta ne istediğini anlamak için çok uzun zaman harcamıştı. Şimdi onu bulduğu için de bir süre Penny Price olarak tadını çıkarmak istiyordu.

Ve bu sorun değildi. Ben de onun Penny Price olmasını seviyordum.

Gece karanlık ve soğuktu. Otoparkın üzerine çöken siste bardan süzülen insanlar çarpık gölgeler gibi görünüyordu. Arabanın motorunu çalıştırıp Penny'nin ısıtmalı koltuğunu açtım. Ardından bagaja yaslamp onun çıkmasını bekledim.

Her zamanki gibi, beni varlığından haberdar eden şey gürültülü kahkahasıydı. Rory ve Wren'in kollarına girmişti ve hemen yanlarındaki Tayce ile sokak lambasının ışığı altında sallana sallana yürüyorlardı.

Beni ilk fark eden Rory oldu. "Rafe!" diye bağırdı. "Pazar günü hâlâ buluşuyor muyuz?" Başımı sallayarak onu onayladım. "*Güzel.* Şu karpuzlu şeylerden biraz daha aldım ve-ah!"

Bileği burkulmuştu ancak kardeşim gölgelerin arasından fırlayıp onu belinden yakaladı. "Tanrım, *Magpie.* Sana su ve hamburger lazım. Gel hadi." Onu kucağına alıp kapının önünde bekleyen bir arabaya taşıdı.

Rory omzunun üzerinden arkadaşlarına el salladı. "Beni yarın arayın!"

Penny'nin Tayce ve Wren'le vedalaşıp bana doğru yürümesini keyifle izledim. Yere odaklanmıştı. Baldızımla aynı kaderi paylaşmamaya kararlı olduğu her halinden belliydi.

Yolcu koltuğuna yerleşirken, "Merhaba, yakışıklı," dedi tatlı bir sesle. Kapıyı arkasından çarparak kapattım ve arabaya bindim. Direksiyona geçtiğimde ona iyice bakabilmek için yana döndüm.

"Güzel bir gece geçirdin mi?"

Altdudağını ısırdı ve kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "En güzeli. Bak!"

Çantasını kucağına doğru ters çevirdi ve tüm çalıntı eşyalar kucağına düştü. Kazandığı paralar, yürüttüğü cüzdanlar, çaldığı saatler. Bir *Rolex*'i ay ışığına tuttu ve gözlerini kısarak ona baktı. "Gerçi bunun gerçek olduğundan emin değilim."

Başımı sallayarak çenesini kavradım ve dudaklarından hızlı bir öpücük çaldım. "Sen küçük, pis bir hırsızsın. Bunu biliyor musun?"

Sırıtışı daha da genişledi. "Kesinlikle biliyorum."

Bana bir süre uzun uzun baktı. Bakışları arabanın içindeki havayı ısıtmaya başladığında gözlerim kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bana 'hiçbir şey' deme, *Queenie*. Geçen hafta dersini aldığını sanıyordum." Bana en son 'hiçbir şey' dediğinde, o 'hiçbir şey'in ne olduğunu söyleyene kadar onu dizime yatırmıştım.

Eşyaları yavaşça çantasına geri koyarken yaptığı vurguna odaklandı. "*Pekâlâ*. Sana bir hediye aldım."

"İkinci el bir saat olmasa iyi olur."

Gülüşünün bu kadar gergin çıkmasına şaşırmıştım. "*Değil*.

İşte." Elini yolcu kapısının gözüne daldırdı ve küçük bir mücevher kutusu çıkardı. Aramızdaki konsolun üzerinde duran kutuya baktım. Öfke göğsümü kemiriyordu.

"Bu yeni nesil saçmalıklarının hiçbiriyle ilgilenmiyorum, Pen. Eğer bana evlenme teklif edeceksen, o lanet yüzüğü camdan aşağı atarım. Belki seni de onunla birlikte-"

"*Tanrım*. Kapa çeneni ve aç şunu."

Çenemi sıktım. Ona uyarırcasına baktıktan sonra kutuyu açtım.

Anında kanım buz kesti. Boğazımda bir şeyler düğümlenmiş ve bırakın onları peş peşe sıralamayı, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmamıştı.

Sonunda boğuk bir şekilde "Onu takmıyorsun," diyebildim.

Takmadığını fark etmediğime inanamıyordum.

Eli göğsüne doğru uzandı. "Kolye olsa da olmasa da şanslıyım," dedi sessizce. "Sana sahibim. Arkadaşlarıma sahibim. Dünyadaki en iyi işe sahibim. Ben dünyanın en şanslı kızıyım."

Parmakları benimkilerin üzerinde kaydı ve kutuyu benden aldı. "Çoraplarım sende işe yaramadı. Annenin şanslı olduğuna inanmakla ilgili tavsiyesini dinlemen de öyle. Belki bu yarar."

Penny onu minderden kaldırıp aramızdaki boşlukta sallandırırken dört yapraklı yonca kolyesi parıldıyordu. "Yeni bir zincir taktırdım. O yüzden biraz daha uzun. Hem de daha erkeksi." Garip bir kahkaha attı. "Dur, sana takayım."

Yumuşak elleri boynuma uzanırken hiçbir şey söylemedim. Söyleyemiyordum. Bu kadına nasıl aptalca bir saplantıyla bağlı olduğumdan başka bir şey düşünemiyordum.

"İşte oldu." Zinciri gömleğimin yakasının altına kaydırıp göğsümü okşadı. Ardından gözlerimin içine baktı.

Göğsüm tutkuyla tutuşurken bir süre ona baktım.

Elim saçlarının arkasını, dudaklarım ise ağzını buldu.

Kalbim alev almıştı ve ben kibriti çakan kraliçeye âşıktım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP